

Giới thiệu Lấy Chồng Điên

Trích đoạn:

- Má, con không ưng thằng Bụi đâu.

Bà Tám tóc tém gọn hơ vổ bàn cái bốp:

- Máy không được cãi tao, má thằng Bụi qua hỏi rồi. Chịu cái tao đưa ra thách cưới là được.

Con Tít lại ổng eo nhảy dựng lên:

- Má không nghe người ta nói thằng Bụi nó bị khủng hả? Con vậy không lẽ lấy chồng khủng?

Bà Tám đưa tay vuốt cằm, vổ đùi cái đét:

- Ủ ha tao quên, để tao nói bà Mơ kêu bà đòi thêm vàng. Cái thằng bị khủng mà tao quên mới ngu chứ.

Nói rồi bà lấy cái nón lá treo trên móc tủ xuống, đội lên lại đi ra ngoài sân:

- Tít, tao nói rồi nghe, mày mà bỏ trốn tao đi tự vận cho mày vừa lòng. Tiền tao lấy hết rồi, mày muốn giết má mày thì mày đi thử đi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Con tít + rước dâu

- Má, con không ưng thằng Bụi đâu.

Bà Tám tóc tém gọn hơ vổ bàn cái bốp:

- Máy không được cãi tao, má thằng Bụi qua hỏi rồi. Chịu cái tao đưa ra thách cưới là được.

Con Tít lại ổng eo nhảy dựng lên:

- Má không nghe người ta nói thằng Bụi nó bị khủng hả? Con vậy không lẽ lấy chồng khủng?

Bà Tám đưa tay vuốt cằm, vổ đùi cái đét:

- Ủ ha tao quên, để tao nói bà Mơ kêu bà đòi thêm vàng. Cái thằng bị khủng mà tao quên mới ngu chứ.

Nói rồi bà lấy cái nón lá treo trên móc tủ xuống, đội lên lại đi ra ngoài sân:

- Tít, tao nói rồi nghe, mày mà bỏ trốn tao đi tự vận cho mày vừa lòng. Tiền tao lấy hết rồi, mày muốn giết má mày thì mày đi thử đi.

Nói xong bà Tám bỏ đi một nước, để con Tít đứng xụi lơ giữa nhà.

Con Thôi từ dưới nhà bếp đi lên, tay cầm cái muỗng múc cái dĩa đã được bỏ sẵn. Nó kêu kêu con Tít, lí nhí nói:

- Chị Tít, bộ má già chị cho anh Bụi thiệt hả?

Con Tít nhìn con Thôi, nó xoa đầu em nó, cười mệt mỏi:

- Ủ.

Con Thôi còn nhỏ, nó vẫn ngây thơ hỏi tiếp:

- Nhưng người ta nói anh Bụi bị điên đó, người ta còn kể anh cắn má anh mấy lần khiến bà đi chích ngừa hoài luôn.

Nói nói lại mức cái dĩa cho vô miệng nhai nhồm nhảm. Con nhỏ coi vậy mà mẽ cái dĩa dữ ác.

Tít mặt mòi nó ngồi phịch xuống cái ván ngay nhà. Hai tay để chống hai bên, đung đưa cái cẳng.

Nó trời sinh da trắng không giống mấy đứa con gái trong ấp. Có làm ruộng làm khoai bụng mặt ngoài đường ngoài nắng da cũng không đen.

Ngộ thiệt, tụi con gái trong ấp khoái nhất da nó, tụi nhỏ xuýt xoa không ngớt. Mà ngộ cái nữa là trong nhà 3 đứa con gái không ai da trắng như nó, ngay cả má nó da cũng ngăm ngăm. Bà con nói nó giống ba, da trắng đẹp gái.

Buồn đòi con Tít đi xuống sân sau, chỗ có cái xích đu lúc nhỏ ba nó làm cho chị em nó chơi. Ngồi đong đưa, nó dựa vào sợi dây thừng chắc mấy lớp.

Nó năm nay 18 rồi, không nói qua đẹp gái cũng thuộc dạng nhì ba trong ấp. Học vừa hết lớp 9 má nó cho nó nghỉ, bá nó: " Ui con gái học làm gì cho nhiều, mốt xách đít đi về nhà chồng có đem không cái chữ được đâu ".

Nên thế là nó nghỉ học. Tội nghiệp con nhỏ, hồi đi học nó toàn được giấy khen.

Nói lấy chồng lại nhớ tới chị hai nó, con Rôi. Con nhỏ lớn hơn nó có 2 tuổi, tướng tá không xinh như con Tít nhưng được cái có duyên lắm. Mà khổ lấy phải thằng chồng sáng xin chiều say, một ngày nó đánh cho mấy lần.

Có vài khi bị đánh quá con Rôi chịu không nổi, ôm đồ về nhà bà Tám ở định là bỏ chồng. Mà bà Tám tánh kị, lần nào con nhỏ về bà cũng quăng đồ ra sân đuổi về nhà chồng.

Trời. Có lần con Rôi bị thằng chồng nó đánh gãy cái chân, mà má nó còn kêu ổng xe ôm đầu ngộ chờ nó về trà cho chồng nó.

Thương lắm, con Tít phải đưa chị nó đi qua nhà ông Tều, cho chị nó ở đỡ. Sau thằng chồng anh nó qua chửi quá, nó đánh cho chị nó về lại bên chồng.

Có mấy khi nhà gỗ quoaì, lúc rảnh rang chị em nó ngồi thù thi. Con Rôi toàn khuyên nó sau này lớn chút đi thành phố làm, đừng ở lại quê đề má nó bắt gả cho trai làng.

Ấy vậy mà nó chưa kịp đi thi đã bị bắt gả, ầu chắc do cái số nó rồi.

Thôi, nó cũng thương má nó lắm, bà đánh đề thiếu tiền tụi giang hồ, tụi nó vô nhà quậy mấy chập, má nó bị đánh bầm tím tay chân. Trà hiếu cho má nó lấy thằng Bụi cũng được, nó bị khủng chắc không đánh người như thằng anh rể của nó đâu.

Nghĩ vậy cũng được, tụi con gái trong xóm nó đùa nào sau này cũng giống nó thôi. Nên nó nghĩ cũng không có gì tui thân cho lắm.

Sáng hôm sau, con Tít dậy lúc gà gáy.

Má nó nói hôm nay nhà trai qua con mất nó, bà dặn nó làm con gái với kho cá nấu canh chua.

Con Tít làm rộp rên chút xấu là xong, bị sở trường của nó là nấu ăn mà.

Gần 9 giờ, má nó quăng cho nó cái áo sơ mi màu hồng. Bà chỉ vô trong buồng:

- Tít vô thay cái áo rồi đi ra ngoài, lát người ta qua nhìn cho được chút.

Con Tít ngó sơ cái áo, không vui cũng không buồn, nó nói:

- Cái áo cũng đẹp dữ, má mua cho con hả?

Bà Tám nhìn đứa con gái mình đứt ruột dè ra, lại nghĩ đến cái đồng nợ mà thằng Vàng giang hồ thông báo hôm qua. Bà cắn răng gá con nhỏ cho bên nhà thằng Bụi.

Thôi coi như nó trả hiếu cho bà, giống con Rôi...

- Ủi nặc đi, mai má đưa ra chợ mua cho vài bộ nữa, mua cho mấy cái vòng tay, coi như má cho làm của đi lấy chồng.

Con Tít nó gật đầu, má nó cho thì nó nhận chứ nó cũng không dám đòi.

Bên ngoài có tiếng con Lu sủa inh ỏi, lại nghe tiếng bà Mơ ong ong:

- Bà Tám đâu, bà Tám. Ra nước thông gia vô nhà nè, lẹ đi.

Bà Tám nghe tiếng, đẩy con nhỏ vô buồng, nói gấp:

- Thay đồ đi, khi nào má kêu thì ra, nghe.

Con Tít gật đầu, nó....cũng hồi hộp lắm.

Bà Tám đi lẹ ra ngoài, bà nhỏ con đi như chạy, ngó cái đi ra tới sân.

Nhìn một đoàn tầm 5,6 người đang đứng sớ rờ bà liền vui vẻ mời vào nhà.

Đợi đến khi ngồi xuống ổn thỏa, bà Mơ mai mối mới lên tiếng:

- Hôm nay tôi đưa gia đình chị Quý qua đây trước là coi mắt con Tít, sau nữa là định ngày rước con nhỏ về nhà.

Bà Tám có chút buồn, nhà giàu vậy mà không làm cho con nhỏ cái đám nói nho nhỏ.

Mà nghĩ vậy thôi chứ bà cũng không nói gì, chỉ cười gật đầu.

Bà Quý, mẹ chồng con Tít mặc bộ đồ tây màu đen trông sang trọng mà gọn người. Bà lên tiếng:

- Tôi vốn cũng định làm đám cưới cho tụi nhỏ nhưng mà chị cũng biết rồi đó, thằng Bụi nhà tôi nó không được khỏe cho nên....

Nói tới đây bà ngừng hẳn, bà Tám nghe vậy cũng vừa lòng:

- Dạ vậy cũng được chị, tôi sao cũng được, không dám đòi hỏi gì.

Bà Quý nhìn bà Mơ, bà Mơ éo giọng:

- Chị Tám, con Tít đâu rồi, kêu nó ra chào mọi người đi.

Bà Tám ừ mấy tiếng, rồi đi nhanh vô buồng, dắt con Tít ra.

Con Tít tự nhiên cũng run, nó mặt mày đỏ ửng. Đi nhích nhích nhẹ nhàng, không dám phát ra tiếng động.

Bà Tám vỗ vỗ tay con nhỏ, cười hề hề:

- Con Tít nhà tôi.

Bà Quý ngó con nhỏ đăm đăm, nhìn lên nhìn xuống một hồi, lại cười cười tỏ vẻ yêu thích.

Bà Mơ kéo tay con Tít, kéo con nhỏ đi lại chỗ bà Quý rồi cười hề hề:

- Chị coi, em nói đâu có sai con nhỏ dễ thương hết sức. Mà giỏi lắm, việc lớn việc nhỏ trong nhà nó làm hết đó.

Bà Quý nắm tay con Tít, cười hài lòng.

- Ủi con nhỏ dễ thương thật.

Đó buổi ra mắt gia đình chồng của nó diễn ra trong êm đẹp. Mà chồng nó ưng, anh chồng cũng ưng, có bà chị dâu là không ưng mấy. Nhưng thôi kệ, sau này có về một nhà sống từ từ cũng quen.

Mà lạ, gia đình chồng ai nó cũng gặp mặt chào hỏi chỉ riêng chồng của nó là nó chưa được gặp. Kể cũng ngố!

Bà Quý thương con Tít nên bà đòi tổ chức cái lễ nhỏ nhỏ. Hôm ngày đẹp qua rước dâu, bà đãi bên nhà gái qua ăn mấy bữa coi như mừng cho tụi nhỏ. Con Tít không ý kiến gì mà má nó cũng im re đồng ý. Coi như hôn sự con Tít đã được định.

Chị 2 nó, con Rôi nghe má nó gá con Tít đi lấy thằng Bụi, nó về khóc um xùm. Nguyên văn câu nói của nó như này:

- Má, má gá con đi bị đánh chưa đủ khổ sao mà còn gá con Tít cho cái thằng bị điên. Nó bị điên bị mất vậy sao lo được cho con nhỏ.

Bà Tám im re không nói gì, âu chắc bà cũng thấy có lỗi dữ lắm.

Má con Rôi về là lỗi vậy thôi chứ xong nó cũng im, thương em nên nó ngậm ngùi chỉ dạy cách làm dâu làm vợ.

Nhìn chị em nó, thấy thương đứt ruột!

Còn tầm 5 ngày nữa là con Tít đi lấy chồng, má nó cũng cương nó lắm, bà không cho làm cái gì, chỉ kêu nó ăn rồi đi qua mấy nhà bạn trong xóm chơi biết mai này lấy chồng khi nào được gặp.

Má con nhỏ thương mẹ thương em với cái tính của nó đâu có ở không được. Nên má nó nói nó cười cười chứ công việc đâu cũng vào đấy,một tay nó làm hết.

Mấy bà trong xóm biết nó gá cho thằng Bụi mấy bà cũng rầu đum nó nhưng rầu trong bụng vậy thôi chứ đâu phải Tít là con các bà nên các bà cũng đâu lên tiếng chỉ cho mắt công.

Bữa trước hôm đàn trai qua rước dâu, má nó cũng kêu người ta về làm cái công hoa bằng lá dừa đẹp lắm, trên đó để chữ vu quy. Con Thôi thấy công đẹp cứ chạy ra chạy vô vui cả nhà. Con Rôi hôm nay cũng về, có thằng anh rể nó nữa. Mà lạ, hôm nay thằng Lúa không xin, hỏi ra mới biết là con Rôi nó có bầu.

Ấu trời cũng thương, mong cho có con rồi thằng Lúa bớt ăn nhậu lại mà lo đi mần kiếm tiền nuôi vợ nuôi con.

Đêm đó con Rôi tranh ngủ với Tít, tối hai chị em nó tâm sự:

- Tít, má gá em cho thằng Bụi em buồn dữ không?

Con Tít xoa xoa cái bụng chị nó:

- Không, em không có buồn. Trước sau gì em không lấy chồng, lấy ai cũng được.

Rồi vỗ tay em nó cái bốp:

- Xoa gì dữ vậy, mới cần à có thấy bụng đau.

- Nhưng cháu em mà, em thương. Sau này biết khi nào em mới về thăm chị được.

Con Rồi lại xụt xừ:

- Mày nói vậy, đi lấy chồng chứ có đi chết đâu mà không được về. Tao thương mày quá nhỏ oi, lấy phải thằng khùng khổ sao chịu nổi.

Con Tít cũng bù lu bù loa theo chị nó:

- Thôi khóc cái gì, em nói giỡn mà. Chị nói vậy làm em sợ.

Hai chị em nó đưa hủ đũa sợ, ôm nhau khóc cả buổi. Bên ngoài má nó nghe hết không thiếu chữ nào, bà cũng buồn á!

Sáng hôm sau 5 giờ má nó rước đầu một bà trang điểm về làm mặt làm tóc cô dâu. Con Tít nó không vui cũng không buồn cứ ngồi như pho tượng khiến bà con ai cũng náo lòng.

Đúng giờ nhà trai qua đến, má nó không cần canh đúng giờ mới cho vợ cứ người ta đến là cho rước vào.

Bên phía con Tít có mời ông Lễ coi như trưởng tộc nhà gái đi ra đứng nói cho đám của nó.

Mà Lễ nghĩa chế toàn bộ nào có lâu như mấy đám trong làng.

Má nó đến chồng con Tít, hôm nay cũng không qua rước dâu, bà Quý nói nó chờ ở nhà, bị tự nhiên đau đầu không đi được.

Khổ thân con Tít, đi lấy chồng mà không thấy chồng đâu, coi bộ cái số nó hẩm hiu thật sự.

Má chồng nó cho nó cặp bóng tai, một sợi dây chuyền với cái vòng tay bằng vàng 18k, còn bà Tám má nó thì cho được cái vòng khóa long phụng. Bà con thì cho phong bì đồ nhưng ở dưới quê có cho cũng không lo được đâu vào đâu.

9 giờ, giờ đẹp nhà trai rước dâu, thay vì đi với chồng thì con Tít đi với má chồng. Má đưa con nít trong xóm định hát cô dâu chú rể như mọi khi mà hôm nay tại nó cũng im luôn. Chứ không lẽ tội nhỏ lại hát cô dâu má chồng làm bề bình bóng...ừ nghe nó quê trớt.

Nhà chồng nó cách nhà nó tầm 3 cây số, hôm nay má chồng nó thuê mấy chiếc xe lam để chở nhà gái, còn nhà trai thì đi xe hơi. Con Tít được ngồi cái xe sang trọng, mà với chị nó ngồi xe sau, còn đầu đi xe lam kêu ầm ầm. Ở chỗ nó có du lịch đã là giàu banh nóc nhà, còn không rước dâu xe lam là đã ngon. Thôi coi như an ủi con nhỏ đi lấy chồng.

Hôm nay con Tít mặc bộ áo dài màu hồng sen, cái màu quê trớt với dân thành phố nhưng cũng là sang trọng ở dưới quê này rồi.

Tính ra con nhỏ cũng đẹp gái dữ lắm, bà trang điểm quẹt sơ sơ mà coi trông khác dữ lắm.

Xe rước dâu chạy đến trước cổng, cái nhà chồng nó bự nhất khu, nội đàn cổng cao kềnh là đủ ăn đứt nhà ông trưởng ấp giàu nhất xóm nó.

Bà con sầm sì lại khen con nhỏ có phúc, nhà chồng cũng giàu có. Nhưng ngộ đời, tiền của bên chồng nó chứ giàu có mà con Tít ăn uống được chi đâu?!

Đến giờ mới gặp được chồng con Tít, thằng Bụi. Hôm nay Bụi mặc bộ pijama bóng màu kem, thằng Bụi trông đẹp trai ác chứ không có như người ta kẻ. Ừa nhưng mà nhìn nó bình thường mà có giống khùng khùng điên điên đâu.

Con Tít bên lên cũng có phần ngại ngùng khi lần đầu tiên nó gặp chồng nó, còn thằng Bụi miệng cười tùm tùm nhìn cô dâu của nó.

Bà Quý trông cũng ưng bụng, thằng con bà không la khóc ưm xum là bà mừng rồi.

Đúng giờ nhà trai rước dâu, nhưng buồn ở chỗ con Tít phải đi cửa sau không được vào cửa chính. Việc này làm họ nhà gái ề mặt hết thầy, ngay cả má con Tít cũng không ngờ đến việc này.

Má con Tít nó đâu có biết vô cửa trước cửa sau là như thế nào, ai dắt đâu thì nó đi đó thôi. Con nhỏ còn con nít trần mà gả đi trông tội quá!

Bà mẹ chồng nó cũng không tính cho nó đi cửa sau đâu, ầu tất cả là tại bà chị chồng nó mà ra, bà Diệp.

Diệp là con gái lớn của má chồng con Tít, bà này năm nay chừng 30 chứ không lớn lắm. Đi lấy chồng đầu 10 năm rồi mà chưa có mụn con, mà bên nhà chồng bà e dè bà là con gái nhà giàu nên cũng không nặng nhẹ.

Má ngộ đời, đi lấy chồng vậy đó chứ 1 ngày chạy về mấy lần. Thêm cái tính khó chịu ki cục nên không ai chịu được bà, chị dâu lớn vợ anh 3 thằng Bụi gây lộn mấy lần. Có lần anh em xuyết đánh nhau, nguyên nhân do bà Diệp vô duyên là nhiều.

- Má, con nhỏ đưa đi cửa sau đi, chứ thằng Bụi có qua rước đâu mà đi cửa trước.

Vừa nói con Diệp vừa khinh khinh nhìn Tít.

Bà Quý lúc đầu cũng khó xử, nhưng sau cũng nghe lời con gái dắt con Tít một đường cửa sau mà đi vào.

Thôi, coi như cái số nó vậy, đến đi lấy chồng cũng không được rước vào cửa chính như người ta.

Bên đây làm tầm 10 bàn tiệc, có bát bửu súp cua gà nướng lâu cua đồng, tính ra ngon hết sảy rồi.

Má bà Quý có ra thị trấn thuê cho nó thêm cái váy kiểu công chúa xòe xòe cho nó thay lúc đi bàn mời rượu, nói ra bà cũng ư ải cho con nhỏ.

Má vui lắm, chú rể thì chạy tùm lùm cô dâu cũng xách váy chạy theo muốn rớt dép. Thằng Bụi nhìn bình thường vậy chứ nó cũng bị khùng khùng thiệt. Chứ không khùng thì đàn ông kiểu gì lại chạy đông chạy tây cười như con nít vậy.

Má con bà Tám lúc đầu ngao ngán, bà Tám hồi hận dữ lắm. Nhưng biết làm sao bây giờ, tiền nhận rồi muốn bắt con nhỏ về cũng không được. Thôi coi tới đâu tính tiếp tới đó chứ bà cũng hết biết làm sao.

Ăn uống xong xuôi bên nhà gái về trước, lúc nhà nó đi về, con Tít mới trực trào nước mắt. Tự dưng bỏ nó lại nhà chồng một mình nên con nhỏ hết mặc kệ được nữa rồi. Lần này nó có chút sợ thiệt sự.

Bà Quý cũng đưa thông gia ra cổng, cả thằng Bụi cũng đi theo.

Thấy vợ nó khóc, nó cũng xụ mặt, lấy cái khăn hi mũi lau nước mắt cho vợ nó. Nó nói mặc cười:

- Nín đi, ở đây với Bụi vui thấy mồ mà khóc gì.

Càng nghe Bụi nói, con Tít càng khóc nhiều hơn, bây giờ nó mới biết lấy chồng khùng là như thế nào!

Bà Tám cũng chạm nước mắt:

- Thôi ở lại nghen con, ráng nghe lời mẹ lời chị..

Nó nhìn má nó, rưng rức:

- Má...má...

Con Rồi chịu không nổi cảnh buồn đau nên đi ra trước rồi. Con gái có cái gì buồn hơn cảnh ba mẹ đưa qua nhà chồng rồi bỏ đó đi về....

Nói rồi má nó cũng đi, bên nhà gái ai cũng lị vợ vai nó mấy cái nhún nhủ nó sống cho hiền hậu được nhà chồng thương.

Tích tất bà con bên chồng nó cũng về hết, còn lại mấy người trong nhà. Chén bát có bên nấu họ dọn cũng đỡ trong nhà phải dọn dẹp.

Nhưng đằng bếp còn tùm lùm nồi chén, con Tít thay bộ đồ bộ ra nó xuống sau rửa mặt, xong lại vắt tay dọn dẹp. Hên bà chị dâu cũng xuống dọn phụ, lúc đầu nhìn bà khó chịu chứ cũng không đến nỗi nào.

- Tít, để chị dọn phụ này.

Tít nó cười, xong gật đầu:

- Dạ, em cũng không biết mấy cái đồ này để đâu. Hay chị chỉ em sau này em tự làm chị hen.

Cúc chị dâu con Tít gật gật, trong bụng cũng có phần ưng ý đưa em dâu này.

Hai chị em bạn dâu dọn dẹp cũng cả tiếng, sau lại người quét nhà người lau nhà, thoáng chốc nhà cửa sạch bong.

Nhà lau còn chưa khô nước thì Diệp nó đang ngồi ăn ngoài vườn, mang đôi dép dính đầy đất cát đi vô trong. Cúc nhìn thấy phát hỏa bực chịu không được, mới lên tiếng:

- Chị 2, nhà con Tít vừa lau chị đi dép vô vậy dơ hết.

Diệp cố tình dậm chân hạnh học:

- Tao không thấy không biết không có tội, nó dâu con mới về lau lại đi.

Nói rồi quay cái mông đi tuốt xuống nhà sau.

Cúc tức lắm nhưng kị hôm nay cũng ngại vui nhò em dâu nên nhịn xuống. Bực bội, Cúc bỏ đi xuống nhà sau, lát sau dưới bếp lại ồm tỏi.

Con Tít đang hí hục lau nhà thì nghe mông bị vỗ cái chát, nó hết hồn quay ra sau, hóa ra ông Tuấn, anh rể của nó, chồng bà Diệp.

Tít thật lù vô trong, nó không dám nói gì. Ông Tuấn thấy nó sợ thì cười ha ha:

- Anh gớm chút xáu, có gì mà giật mình dữ vậy em vợ?

Hên dâu trong nhà Bụi đi ra, nó chạy lại ôm vợ nó, cười hề hề với Tuấn.

Ông Tuấn cũng thấy ngại ngại nên quay mông đi xuống sau, miệng còn lẩm bầm khen tướng con Tít nhìn đã cháy nước miếng.

Khi này vì sợ nên Tít quên mất đang bị chồng ôm, giờ tự dưng phát hiện chồng đang ôm nó thì nó ngại ngừng, chút nữa đẩy thẳng Bụi ra.

Bụi nhìn nhìn con Tít, nó nói gọn hơ:

- Lau nhanh rồi đi vô buồng ngủ chút đi, chắc cũng mệt rồi.

Lời nói thì nghe con nít nhưng ý tứ thì thấy rõ là quan tâm. Con Tít nó nhủ nhủ mắt nhìn chồng nó, theo nó cảm nhận được thì chồng nó có cái gì lạ lắm!

Lau dọn sạch sẽ, bà Quý kêu con Tít vào trong buồng, bà dạy dỗ chút.

Ngồi đấy có Cúc, Diệp với Bằng anh ruột Bụi. Đứng ra Bụi nó tên thật là Định, nhưng ngày xưa mà nó đi coi thầy nói nó không đổi tên sau này bị khủng khùng. Vậy mà đổi rồi cũng không thoát được cái kiếp khùng, haizz.

Bà Quý nhìn con Tít, bà nói:

- Tít, về làm dâu nhà má mà cung không có khó khăn gì. Má chỉ cần bày thương với lo cho thẳng Bụi là má vui rồi. Bụi nó khổ khổ vậy chứ nó hiền lành lắm, tốt bụng nữa.

Tít nó gật đầu, miệng lí nhí:

- Dạ con nghe má dạy.

Má chồng nó nói tiếp:

- Vàng má cho bày giữ mà đeo, đi lấy chồng cung nên có chút vàng bạc trang sức.

Diệp nghe nói đến đó, lại khó chịu:

- Nó còn nhỏ đeo chi nhiều, hay tháo ra để đeo cặp bóng thôi còn đâu má giữ hay đưa con giữ giùm cho cũng được.....

Du Phong Văn

Con Tít nó tự hỏi là nó đi lấy chồng hay đi đến đây cho người ta ngược đãi?

Số của nó đến cuối cùng là đúng như bà thầy bói nói sao?!

Tương tác cuồng nhiệt như hôm qua các mẹ đi bão ề kkkk □□□

Lấy chồng điên

Bà Quý nhìn con gái, trong mắt có phần không vui

- Mua cho nó chứ cho tao hả mà biểu tao giữ.

Diệp vẫn không chịu thua:

- Má không thấy Tít nó con nhỏ hà, đeo đi chợ người ta giựt rồi sao?

Cúc cũng góp vui:

- Chị 2 khéo lo, em cũng đeo cũng đi hoài mà có sao đâu.

Bà Quý lại sợ sẽ diễn ra hỗn chiến nên nhanh miệng hòa giải trước:

- Thôi thôi mấy đứa, má cho đứa nào đứa đó đeo. Không có ai giữ giùm cho ai hết, xong rồi, đi ra ngoài cho tao nói chuyện với dâu nhỏ chút.

Đám người Cúc Diệp đi ra ngoài, Cúc vẫn giành ra trước. Hai người đó mà không gây nhau là sống không thọ mà.

Đội đám người ra ngoài hết rồi, bà Quý mới nắm tay con Tít khề thủ thủ:

- Tít, mặc dù má bỏ tiền ra rước con về thiệt nhưng đã là dâu của má, má thương hết, dâu cũng thương như con ruột.

Lại vỗ vỗ tay Tít, bà xụt xụt:

- Thăng Bụi nó đúng như người ta nói, nó bị khủng khùng. Mà cũng lỗi tại má, tại má hết...

Con Tít ngo ngác, má chồng nó khóc trước mắt nó, nó thiệt không hiểu cho lắm

- Má, đừng khóc má.

Bà Quý lại dậm dậm nước mắt:

- Thăng Bụi lúc nhỏ nó thông minh, lanh lợi lắm từ lúc ba nó chết nên nó mới thành ra như vậy...híc...híc...

Con Tít chăm chú lắng nghe, bà Quý lại nói tiếp:

- Ông Được thương thằng Bụi nhất, chắc ông chết nó sốc quá lại bị té đập đầu nên chắc nó khùng luôn...Nhưng mà bản tính nó hiền lành không có làm hại ai hết nên con đừng có sợ nó mà tội nó ghen con.

Tít nghe cũng mũi lòng, nó xuất giá tông phu, chồng nó có điên có khùng gì cũng là chồng của nó, không thể nào mà bỏ được.

Nó gật đầu nói với bà Quý:

- Dạ má yên tâm, con hông có ghét bỏ gì anh Bụi đâu.

Bà Quý cười, bà vỗ tay nó nói tiếp:

- Ừ má biết bây không có vậy nên nhìn là ưng bấy liền. Mà Tít con để ý thằng Bụi nó có làm cái gì lạ hay có cái biểu hiện gì lạ là nói ngay với má nha con. Tội nghiệp cái thằng, má sợ nó làm gì vậy...

Con Tít chỉ biết gật đầu, bà Quý coi bộ hài lòng con đầu út lắm, trước khi con Tít ra ngoài bà còn cho nó chút dính tiền.

Sau khi từ phòng bà Quý đi ra, Tít nó cứ nghĩ đến những gì má chồng nó nói. Thiết tình thì nó không cảm nhận được chồng nó có cái gì khác thường. Có đôi khi là hay cười như con nít thôi chứ không có đến nỗi là bị khùng. Cũng khó hiểu thật.

Về đến phòng, Tít đi nhẹ nhẹ vô trong buồng, rón rén mở cửa rồi đi vào trong. Nó thờ phào khi không thấy thằng Bụi trong đó. Đành định đem đồ đi tắm lại hết hồn khi sau lưng có người vỗ cái bốp thiệt mạnh lên lưng nó ỳ:

- Tít, làm gì đó.

Quay lại, hóa ra là thằng Bụi chồng nó. Tít nó nhìn Bụi, thấy thằng Bụi đang ôm con gấu bông nhe răng cười với nó. Con nhỏ nắc cười, bị cái mặt thằng Bụi dần kinh khủng. Ai dễ nghe chát, má con Tít bị thằng Bụi tán một cái thiệt mạnh.

Con Tít vừa đau vừa hết hồn, nó muốn ứa nước mắt:

- Làm gì đánh tui?

Bụi nhe răng, nó lè lưỡi làm mặt quỷ:

- Thích là tán, chị Bụi nói thích thì đánh chứ để lâu không dạy nó lìm hết đó.

Con Tít ức quá, tự dưng bị đánh hết hồn. Mà thôi, bây giờ thì nó xác định được chồng nó khùng thật sự rồi.

Không nói gì, Tít ôm bộ đồ đi ra ngoài. Nó đi xuống nhà sau nơi có cái nhà vệ sinh gần liền với cái nhà tắm. Đi vào trong, nó treo bộ đồ lên cái móc, xong lại cởi đồ đi tắm. Vừa tắm nó vừa ngó nghiêng xung quanh, không biết sao nó cứ cảm thấy như có ai đang nhìn. Nên cũng nhanh lắm, nó tắm vội cái là đi vô trong buồng.

Trời cũng nhanh nhà nhem tối, chỗ con Tít cũng còn thôn quê nhà vẫn đi ngủ sớm. Mà đêm hôm nay cũng được gọi là đêm Tân hôn - đêm động phòng của con Tít, nhưng con Tít lại cảm thấy chẳng có gì khác ngoài việc ngủ cũng một người rồi ị.

Đêm hôm nay,thằng Bụi tắm xong lại leo vô trong nằm, nó cố tình nằm hết hơn nửa cái giường chỉ chừa cho con Tít một góc nhỏ. Tít cũng không nói gì, nó ôm cái mền nằm một bên. Cứ thế hai đứa tui nó ngủ một mạch đến sáng, không đứa nào đụng vào đứa nào....

Sáng hôm sau con Tít dậy sớm, nhìn qua bên thằng Bụi còn đang ôm gấu bông ngủ ngon lành. Cột tóc lên cao, nó vén mùng đi ra ngoài lo đồ ăn sáng. Trên giường, người nào đó cũng đã dậy, chỉ có điều vẫn không muốn để con Tít phát hiện ra.

Sáng hôm nay con Tít làm quá tròn vai trò con dâu mới về nhà chồng. Nó dọn dẹp nhà cửa sạch hu, lại nấu nồi bánh canh sườn heo ngon không chê vào đâu được.

Con Điệp ăn lần 2 tô bự chẳng, vậy chứ miệng cứ chê không ngọt:

- Nấu không ngon bằng tao nấu mà ăn cũng được, sau này học hỏi tao nhiều nha Tít.

Cúc cười mĩa mai, ai ở nhà này mà không biết Điệp nấu ăn dở chỉ có điều là Điệp lúc nào cũng có máu tự tin hơn người.

Tít mức cho thằng Bụi một tô vừa, Bụi nhìn nó lác đầu, con Tít cũng không biết phải làm sao.

Lại nghe bà Quý nói:

- Con dứt chồng con đi Tít, nó nhõng nhẽo nữa rồi.

Tít trở mặt nhìn mẹ chồng nó, nó không nghĩ là nó phải làm cái việc dứt ăn này.

Bụi lại vỗ mặt con Tít cái chát, nó la hét:

- Dứt tao ăn nhanh lên, tao đói rồi.

Anh thằng Bụi, Bàng lờm nó một cái, nó lại ngồi im không dám nhứt nhích gì nữa.

Tít nó cắn răng mà chịu, hôm qua đến giờ thằng Bụi đánh nó nhiều lắm rồi.

Cúc có vẻ thương cho Tít, Cúc nói:

- Em ăn đi Tít, để đó chị dứt cho chú út.

Điệp đang nhai miếng sườn heo, nó vừa nhả xương vừa nói:

- Mày để đó con Tít nó làm, làm cho quen chứ ai làm hoài cho nó.

Cúc lại khó chịu:

- Em ăn rồi để em dứt dùm cho con Tít, nó chưa có ăn cái gì hết.

Điệp chấm sườn heo vào chén nước mắm ớt, nhai nhai:

- Chồng nó nó lo chứ nói gì, mày làm mọt nó nạnh mày ráng chịu.

Cúc nó bực lắm nhưng cũng không muốn nói lại làm gì, không phải nó sợ con Tít dùng dấy trách nhiệm qua nó, mà cái nó sợ là bà Quý. Hiện tại má chồng nó liếc nó dằm dằm, nó sợ lắm.

Con Tít nhìn ra tình hình có chút kì cục, nó mới bụng cái tô bánh canh dứt cho chồng nó ăn. Mà thằng Bụi giờ cũng hết la hét, nó ngồi ăn ngon lành.

Cuộc sống của con Tít cứ thế mà diễn ra, lấy chồng cũng như không lấy. Nó suốt ngày dọn dẹp nhà cửa rồi lại lo ăn lo uống cho thằng Bụi. Trong nhà nết cũng quen dần với sự hiện diện của nó.

Cũng có đôi khi ban đêm khi ngủ, nó cảm nhận được có người đang vuốt tóc nó nhưng mỗi khi tỉnh dậy lại không thấy gì nữa. Nhìn qua Bụi vẫn đang ngủ say, chắc nó nghĩ có lẽ nó nằm mơ thiệt rồi.

Nhà chồng nó không tốt cũng không xấu, vẫn sống rất an ổn.

Được 1 tháng, lại có biến cố xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dẫn đầu bị khổ

Sáng hôm nay bà Quý đưa Bụi lên Biên Hòa khám thần kinh, trong nhà chỉ còn con Tít với vợ chồng con Điệp, Cúc thì đi về nhà mẹ, còn Bằng thì đi làm.

Con Tít lộ mặt dạ cho heo với gà ăn, sau đó lại vô làm đồ ăn sáng cho anh chị chồng. Dọn bát đĩa đầu ra đấy, nó để đó rồi xách cái giỏ đi chợ.

Chồng con Điệp nhìn Tít không chớp mắt, nhất là khi nhìn xuống mông con Tít, thiếu đều chảy hết nước miếng ra ngoài.

Con Tít không phải dạng quá đẹp nhưng mà so ra với con Điệp nó cũng thuộc dạng xinh xắn.

Tít đi chợ về đến trưa lại làm đồ ăn com, lại com bung nước rót cho vợ chồng con Điệp đến tận răng. Ấy mà con Điệp còn chê ông chế ợ:

- Mày nấu còn dở nha Tít, cá gì kho mà lặc lẻo quá sao ăn?

- Dạ. Để mai em kho cho thêm chút nước mắm cho nặn.

- Ủ nhà tao không có nghề như nhà mày nên mày không cần ki keo mấy cái nước mắm nước tương. Thôi bới tao chén com nữa đi.

Tuấn nhai chớp chớp:

- Nó nấu cũng được mà, em làm gì chê dữ vậy?

Điệp lườm ngược:

- Anh nha, coi bộ bệnh nó dữ dần rồi đó, con nhỏ này là em dâu tôi đó, coi làm sao thì làm.

Tuấn cười nhe hàm răng vàng chạch, nhìn thấy ghê.

Trưa hôm đó, Con Tít đang ngủ trong buồng thì nghe tiếng bước chân mở cửa. Nó bật ngồi dậy liền thấy Tuấn đang ở trần nhe răng cười dòm nó.

Tít nó phát hoảng lên, lấp ba lấp bắp:

- Anh Tuấn, anh vô buồng em có gì vậy?

Tuấn cười dâm dề, nó don đả đi lại:

- Trong buồng em coi bộ mát mẻ, bên anh nóng quá ngủ không có được.

Con Tít nó lủi sất vô trong, lấy cái mền ôm cứng ngực:

- Anh Tuấn, em đi ra ngoài cho anh ngủ nha, để chị Điệp thấy thì không hay đâu.

Nói rồi con Tít định phi ra thì Tuấn ôm nó quật ngược lên giường. Bàn tay đen đúa đầy lông xoa lên cái ngực của nó, Tuấn rít lên:

- Đã quá! Cho anh chơi đi, anh cho cưng tiền xài.

Con Tít sợ xanh hết mặt mày,nó như khóc lóc:

- Anh Tuấn, anh làm cái gì vậy? Buồng tôi ra chưa, buông ra....

Tuấn quyết định phải "chơi" bằng được con Tít nên nó đầu có nghe con Tít chửi rủa. Thằng Tuấn dứt tay vô áo con Tít kéo lỏi cái áo trong ra, tay xoa xoa bóp bóp vú con Tít. Tay kia thì mò xuống dưới, lỏi cái eo quần xuống tới đầu gối con Tít, mò mẫm vô trong.

- Tôi lạy anh, anh tha cho tôi đi anh Tuấn. Tôi có chồng rồi, anh tha cho tôi đi.

Tuấn sờ soạng, hấn sờ đến đầu tê hết người đến đó, con Tít càng gẫy dựa hấn càng hứng phấn.

Lại thuận tay tát con Tít cái bóp vào mả, hấn dùng hết sức đè hết lên trên người con Tít, hung hăng đưa miệng nút vú Tít chọt chọt.

Tít nó bị tát đau lắm nhưng vẫn không bỏ cuộc, tay nó quào hết lên lưng thằng Tuấn, đường nào đường nấy đó lườm như muốn tét ra máu.

Tuấn điên tiết tát thêm cái bóp vào đầu nó, trúng ngay bên mắt, con nhỏ đau đến muốn xỉu.

- Đm, mày cào tao hà con quý cái, mày coi tao chơi mày nè con chó!

Nói rồi nó lòi con Tít xuống giường, đầu bên ngoài tiếng con Điệp la hét:

- Tít, mày ra rót cho tao ly nước coi, Tít.

Tuấn nghe tiếng vợ, hoảng quá nó phóng ra ngoài, vừa hay con Điệp đi đến cửa phòng, nó nhìn chồng nó. Điệp phát điên lên, nó nhào vô phòng thấy con Tít nửa đứng nửa ngồi ngay thành giường, quần áo đầu tóc bù xù. Lại quay sang Tuấn, cái mặt phề của nó thấy rõ.

- Mày dám loạn hà Tít?

Nói rồi Điệp nhào vô túm lấy tóc con Tít mà giật, tay và chát chát vào mặt con Tít. Chân nó đạp hự hự vào bụng con nhỏ, khiến Tít nó quần mình cuộn người nằm cong lại dưới đất.

- Con đi, mẹ tao cười mày về làm vợ em tao chứ không phải đem mày về mày quyến rũ chồng tao.

Tiền tay có cái chậu hoa giả, nó giơ lên cao đập bóp xuống người con Tít, trúng ngay đầu con nhỏ, máu chảy từ trên trán con Tít xuống tới mặt ước hết cái áo.

- Đi khốn nạn, tao mà về không kịp là mày dụ chồng tao lên giường rồi. Con chó cái!

Con Tít khóc không ra hơi, nó van xin:

- Chị Điệp... không phải em...không phải em...

Tuấn thấy vợ đánh ác quá, nó cũng bay vô can:

- Thôi Điệp, lờ rồi thôi Điệp, anh đâu có làm gì nó đâu.

Điệp điên tiết, tát cái bóp vô mặt Tuấn:

- Anh cũng khoái lắm, phải không?

Tuấn hần học:

- Điệp, em nói cái gì vậy? Anh thương có mình em, con Tít nó dụ anh chứ anh bộ em không biết anh hả?

Con Tít nó khóc:

- Anh Tuấn, anh vô buồng tôi, anh còn nói gì kì cục vậy?

Tuấn bóp miệng con Tít:

- Máy im đi, tao không thương thằng Bụi tao giết mày rồi, thứ mê trai.

Ngoài sân có tiếng xe Bểng về, Điệp nó nhào ra ngoài, la bài hải:

- Bểng, mày vô đây coi con vợ thằng Bụi mê trai mất nét nè.

Con Điệp vừa đi ra ngoài, trong đây Tuấn nắm tóc con Tít ghì xuống:

- Mày mà nói tằm bậy tao giết chết mày.

Chờ vợ chồng Bểng đi vô buồng, Tuấn đã tự biến tự diễn, mặt mày nó ra đáng tội nghiệp:

- Bểng, anh đâu có ngờ con vợ thằng Bụi nó dữ vậy?

Bểng nhìn con Tít, thấy trên đầu con Tít máu chảy quá chừng, mình mày đầu cổ bị đánh bầm tím hết lên.

- Chị đánh vợ thằng Bụi hả chị Điệp?

- Ủ tao đánh đó, đánh cho chết mẹ nó luôn đi.

Cúc nó không tin lắm, vì ai mà không biết Tuấn nổi tiếng là lẳng nhăng, mà con Tít....nghĩ sao cũng thấy con Tít không giống dạng con gái như vậy

- Chị Điệp đánh con nhỏ ghê vậy, hỏi đảng hoàng chứ chị

Điệp nháy đồng:

- Mày nói hay, như chồng mày mày nhịn không mà dạy tao?

Con Cúc nghĩ cũng đúng, nhưng mà để đánh con Tít ra như vậy là ác quá.

- Tít tít, tao về rồi nè Tít...

Tiếng thằng Bụi la om sòm, nó với bà Quý chắc vừa về đến.

- Má má mày vô coi con đầu má nè, nó canh nhà không có ai dụ dỗ chồng con lên giường với nó nè má.

Con Điệp học ngay với bà Quý, mà bà Quý cũng hết sức bất ngờ. Bà nhìn con Tít thấy con nhỏ tà toí dưới đất.

- Tít, thay bộ đồ khác đảng hoàng, xong ra nhà trước tao biểu.

Nguyên đám lục đục đi ra, thằng Bụi nhìn nhìn con Tít, trong mắt hoàn toàn không có chút điên cuồng nào ngoài trừ chán ghét cùng khinh thường...

Thằng Bụi nó giả khùng - con Tít nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đoạn 1 : Bụi

Con Tít toàn thân bầm dập đi thay bộ đồ khác đảng hoàng. Xong xui nó lếch cái thân đau nhức ra ngoài, nghĩ đến chuyện khi nãy, đầu nó đau đớn.

Bên ngoài mọi người đều kiếm chỗ ngồi, Điệp ngồi kế bên bà Quý, còn Bụi ngồi phía Bểng.

- Tít, con ngồi xuống đi.

Tít nó kiếm chỗ ngồi kế bên Cúc, ngồi im re không dám ngẩng đầu lên.

- Con nói má nghe coi khi nãy chuyện sao?

Tít nó xấu hổ đầu không dám ngẩng lên, nói nhỏ xiu:

- Má...con...con không có...

Nói chưa hết câu, Điệp bên kia bay sang tát cái bóp vào má con Tít. Con nhỏ yếu xiu ngã mạnh ra sau, lưng đập vô cái ghế gỗ cứng ngắt.

Cúc can ngăn, nó la lớn tiếng:

- Chị làm gì vậy chị Điệp, má hỏi con Tít mà..

Bà Quý ngó vậy chứ cũng không la con gái mình tiếng nào, ngược lại còn lên giọng với Cúc.

- Cúc, để cho con Tít nói.

Điệp bài hải cái miệng, nó la:

- Mày nói, nói đi con khôn nạn, thứ đàn bà mất nét. Má mày không biết dạy mày hả, đm sao nghèo còn sống hèn vậy..

Tít ôm mặt, nó giương mắt nhìn Bụi mà thằng Bụi đứng đưng, nó không nói cũng không làm gì.

Tít biết chỉ có nó cứu được thân nó nên nó mới khai thật ra sự việc khi nãy. Vừa nói nước mắt vừa chảy, kể đến đâu là như dao găm vào tay nó, đau đớn nhức nhối vô cùng.

Bểng giận tím mặt, nó quá quen với cái tính dễ sòm của anh rể nó rồi, vừa nãy khi thấy con Tít nằm dưới đất là nó đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Tiến lại chỗ Tuấn, Bằng dọn cái bóp vào má Tuấn khiến hắn la oai oai, con Diệp kể bên xông ra can Bằng.

Diệp điên tiết, nó hét lên:

- Máy điên hả Bằng sao mày đánh anh rể mày?

Bằng được Cúc ôm lại, hắn cũng tức lắm, hắn giọng gần từng tiếng một:

- Tôi nói cho chị biết, cái thằng chồng của chị đi ra đường dễ hết con này tới con khác, nó mất dạy tôi không thèm nói vì tôi thương chị. Nhưng chị nhu nhược ngu muội vừa vừa thôi, con Tít nó hiền không khác gì cục gạch mà chị nói nó dụ chồng chị. Chị nói chuyện nghe được xui được không chị Diệp?

Định im rồi nhưng Bằng vẫn bồi thêm một câu:

- Chị còn nhớ không, cái ngày vợ tôi nói vừa về làm dâu? Chị nhớ chồng chị không hả chị Diệp?

Con Diệp đơ mặt, nó biết chồng nó đòi bại chứ, nó biết rõ hơn ai hết. Nhưng bình thường nó không bao giờ bắt được chồng nó gian dâm, nay bắt tận tay, nó phải đánh cho hả dạ. Đánh cũng như đánh những con đĩm mà trước đây chồng nó từng ngủ cùng.

- Mày giỏi lắm, chị em trong nhà mày không bênh đi bênh con đi ở đâu về? Hay mày ngủ với nó luôn rồi?

Cúc lần này nó nhin hết nổi, tay chân nó như muốn nổi gân xanh, nó hét:

- Diệp, mày nói chuyện nghe được một chút, kén rồi không còn nhò nhoi đâu. Ăn bậy chứ nói bậy là không được đâu đó.

Con Tít giờ phút này nó khóc không ngừng, bỗng từ đằng sau có người vỗ lưng nó, nhìn sang thì ra là thằng Bụi.

Bụi vỗ lưng vợ nó, như là an ủi, như là quan tâm!

Bà Quý nhìn cảnh con cái đánh nhau, bà cũng có chút bức bối. Lúc đầu là vừa lòng với đầu nhò nhưng hôm nay xem ra lại có một chút không thích rồi.

Có thể nói Diệp như là sinh mạng của bà Quý, bà thương Diệp chiều đến vô pháp vô thiên. Mà hai đứa con trai, bà lại không mấy thân thiết. Nhìn cứ tưởng không phải là con bà ấy..

- Thôi đi mấy đứa!

Tiếng bà Quý hét lên, cả phòng khách lấy lại yên tĩnh. Bà Quý lườm vợ chồng Bằng, sau lại lên tiếng nói:

- Cúc với thằng Bằng, ngày mai đưa con Tít đi bệnh viện.

Cúc ngạc nhiên:

- Chi vậy má?

Bà Quý trả lời tỉnh queo:

- Đưa nó đi khám trình tiết cho má.

Trời đất! Tít ơi, còn gì nhục nhã hơn nữa không?

Bằng cũng dó mặt, còn Bụi, trong mắt mang vài phần khó chịu.

- Má, sao má làm vậy?.

Bà Quý nói tiếp:

- Có gì đâu, đi kiểm tra cho yên tâm. Má không muốn sau này anh em xích mích, bác sĩ nói thằng Bụi có dấu hiệu tinh lại rồi. Con Tít đi theo anh chị bây đi khám, còn thằng Tuấn sau này má không muốn thấy mày qua đây một mình không có vợ mày nữa.

Tít nó không dám ngăn đầu cũng không dám nói câu nào, trước sau cúi đầu im thin thít.

Nói rồi bà đi vô trong để lại ngoài đây một đám người.

Con Diệp bấu môi:

- Đi khám đi con, chưa chắc mày là gái còn trinh đâu.

Bằng lườm chị nó, nói với giọng buồn bực:

- Chị im đi Diệp, chắc ai cũng như chị.

Con Diệp nhìn theo bóng dáng em trai mình, nó tức anh ách mà không làm gì được.

Bằng nó nói đúng, con Diệp trước kia ăn chơi đản đúm, sau đó có bầu bên Tuấn mới cưới. Mà cưới về được 1 tháng, hai vợ chồng nó đánh nhau, con Diệp xảy thai. Nhớ đợt đó, bà Quý kéo cả dòng họ qua bên nhà sui gia đánh nhau một trận ra trò. Cũng kể từ đó, bên Tuấn sợ bên con Diệp một nước.

Diệp làm bầm:

- Mày thì hay, thằng bắt tài.

Nói rồi lại nhỏ nước bọt vào chân con Tít, nó nói vu vơ:

- Thứ bả dơ mà cũng làm cao, tao vái cho mắt trình má tao đuổi cổ mày ra ngoài, coi mày sống được ở đâu.

Cúc bực mình nhưng cũng làm biếng gây nhau, nó kéo tay con Tít với thằng Bụi vô trong buồng.

Đưa con nhò vào trong phòng, Cúc an ủi:

- Tít, đừng buồn, má kêu sao mình nghe vậy đi. Kệ nó cung, đi khám gì gì đó cho chứng minh mình trong sạch. Ai không tin chứ chị với anh Bằng tin em, em đừng lo...

Tít nó hiền queo, gật gật đầu:

- Dạ em biết rồi chị Cúc.

Cúc vỗ vỗ tay nó:

- Ủ thôi em vô nghỉ đi, có gì chiều chị với anh Bằng đưa đi...Không có sao đâu, yên tâm!

Nhìn nhìn con Tít một lát, Cúc cũng đi ra ngoài. Trong buồng còn mỗi vợ chồng con Tít.

Thằng Bụi ngồi trên giường, nó nói:

- Em ra đóng cửa lại đi.

Con Tít gạt mình, nhìn thẳng Bụi bấy giờ tỉnh queo. Nó đi nhanh đóng cửa lại, sau lại đứng ngó thẳng Bụi chăm chăm.

Bụi đưa tay cời từng chiếc cúc áo, nước da màu đồng, lộ ra vòm ngực tương đối rắn chắc.

- Em nhìn tôi làm gì, tôi không bị khủng.

Con Tít nặc dù đã đoán được nhưng khi nghe chính miệng Bụi nói, nó cũng có chút không hiểu kíp.

Phải mất nửa ngày nó mới lắp bắp được mấy chữ:

- Sao anh lại...già điên?

Bụi nằm xuống giường, nó nói nghiêm giọng:

- Em không cần biết, bà ta cười em vào đây làm vợ tôi, tôi hứa sẽ không làm khó em. Chỉ cần sau này tôi xong việc, tôi sẽ để em tự do về với gia đình.

Tít hai mắt mờ to, nó kinh ngạc không thôi. Thật sự nó sợ cái gia đình này rồi, cái cảnh bị đánh toi đầu, còn xem bị anh rể cường hiếp đã làm tâm hồn con cháu trẻ như nó tan rã. Nó không yêu thương thẳng Bụi, nếu được nó muốn về... muốn về sống với má nó.. sau này lấy một người mà nó có tình cảm.

- Anh nói thiệt sao? Anh cho tôi về với má tôi sao?

Bụi bật dậy, nó nhìn chăm chăm con Tít:

- Ủ, tôi không yêu em, tôi có người yêu rồi. Chẳng qua bà ta muốn thi tôi đồng ý, tôi cũng không muốn nhìn người tôi yêu đau khổ khi tôi có vợ. Em thấy sao?

Tít nó gật gật:

- Được được... anh cần tôi làm gì không?

Bụi cười, nó cười rất đẹp:

- Không cần làm gì, em cứ đối xử với tôi như bình thường là được rồi. Không lâu nữa đâu, tôi sẽ đưa em về với gia đình em.

Con Tít gạt đầu cái rụp. Nó bấy giờ chỉ cần được về với má với con Thôi là nó vui lắm rồi..

Ồ đây nó sợ quá!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đoạn 2 : Sự bắt đầu

Chiều hôm đó vợ chồng Bằng đưa con Tít lên phòng khám sản khoa trên huyện.

Bà bác sĩ khi nghe lý do con Tít đến khám thì có chút ngạc nhiên, gì chứ ở đây cũng còn lạc hậu lắm, khám trình tiết... nghe nó kinh dị hơn phim ma Thái Lan nhiều.

Khỏi nói con Tít mặt mũi nó đỏ như Mặt Trời buổi trưa, chỉ thiếu khóc lên thôi. Nhục nhã vô cùng!

Bà bác sĩ kêu nó leo lên cái giường như giường của bà đẻ, hai chân dẹt ra và không được mặc quần. Tội nghiệp, con nhỏ là gái còn trinh..

- Cô nằm lên đó đi, không đau đâu, yên tâm.

Tít nó gật gật, lại nhìn thấy bà bác sĩ đeo bao tay y tế, xong lại tháo cái túi vuông nhỏ nhỏ, lấy ra cái bao....à cái này nó nhìn không biết, trông lạ vô cùng.

Thấy nó nhìn chăm chăm, bà bác sĩ cười cười:

- Cô nhìn gì dữ vậy? Đeo bao vào để giữ an toàn cho cô thôi mà.

Bao??? Đeo bao vô làm gì???

Con Tít ngu ngơ, mặc dù muốn hỏi nhưng nó lại không dám.

Phải nói cái chỗ con Tít ở quê lắm, không có wifi, không có mạng mẽo cũng không có điện thoại thông minh như người dân trên tỉnh. Cũng chẳng biết bà má nó tại sao lại chọn vùng đất này mà sinh sống. Ôi cái vùng bình dị đến dị thường..

Kết quả hẳn tất nhiên ai cũng biết, con Tít vẫn còn là con gái, nó vẫn còn màng trinh!

Vợ chồng Bằng về thông báo cho bà Quý, bà ta chỉ gạt đầu, cũng không nói năng gì thêm, cứ thế mà đi về phòng.

Cúc thấy thương cho con Tít, nó nói:

- Thôi cưng ráng, má bà cũng tốt lắm, không có gì đâu.

Tít cũng không nói gì, nó gạt đầu đi vào trong buồng.

Bụi thấy Tít đi vào, nó hỏi:

- Bà ta nói gì em không?

Tít lắc đầu, lại nhìn Bụi chăm chăm

- Khi nào anh cho tôi về với má?

Bụi cười cười, nó kéo cái quần lên cao qua rốn:

- Em nôn lắm à? Cứ xem như là đi lấy chồng đi, không được há?

Tít nó cau mày:

- Ủ nhưng anh đã hứa..

- Tôi biết rồi, chỉ gần với em chút thôi.

Nói rồi nó đi ra ngoài cũng không quên nháy mắt với con Tít:

- Vợ, anh đi đây.

Con Tít bị nụ cười của thằng Bụi làm cho mắt hờn, nó là gái trinh chính hiệu, lại chưa qua tay đàn ông nên khi gặp Bụi, biết nó không khùng lại có chút khí phách đàn ông...Con Tít nó có chút vẩn vương cũng là điều hiển nhiên dễ hiểu.

Qua nửa tháng sau, cuộc sống của nó cũng có chút không được êm ả lắm. Bà Quý sau việc kia luôn tìm cách xoi mói con Tít cộng thêm con Diệp luôn đi ra đi vào rêu rao nó đủ điều, con Tít cứ như cục thịt dư thừa của nhà bà Quý.

- Tít, mày giặt đồ sao dơ vậy Tít?

Tiếng bà Quý dưới bếp vọng lên, con nhỏ đang quét sân nhà trước nghe gọi chạy thật mạng.

- Dạ má, sao vậy má?

Bà Quý khó chịu ra mặt:

- Mua máy giặt thì mua, chứ đồ má mày đem giặt tay chứ. Giặt máy kiểu này nó nhào hư hết cái áo tao mới may.

Con Tít bối rối, nó nhìn cái áo chằm chằm. Má thực ra cái áo bà Quý có bị gì đâu, chẳng qua nó dính một chút bột trắng trắng của xà bông chứ có cái gì ghê gớm.

- Dạ má, má đưa con giặt tay lại cho nghen má.

Bà Quý nhét cái áo vô tay nó, lườm nguýt:

- Thôi tao cho mày, mày đem về cho má mày đi. Đồ dơ bẩn này tao không mặc nữa, bỏ cho chó nằm cũng vậy. Cho mày đó Tít.

Nói rồi bà bỏ đi một nước, để con nhỏ đứng trần trần như bị điểm huyết.

Hốc mắt nó cay xè, lồng ngực đau lắm. Nó thương má nó, lại thương cho cái sự nghèo khó của gia đình nó...

Phải chi cha nó còn sống thì má nó đã không gả chị em nó đi như vậy. Nó cũng sẽ được cha nó yêu thương như cái cách bà Quý thương con Diệp...

Nó không trách má nó, bởi công bà sinh ra nó đã là điều cao quý nhất mà bà giành cho nó rồi. Nhưng vì cái số nó... chắc kiếp trước nó sống không tu nên kiếp này phải chịu khổ nhục.

Cầm cái áo mà lòng nó nhói lên, cái áo còn mới lắm, mới tinh thôi. Má chồng nó cho má nó...Không cho đi để chó nằm cũng vậy, nó làm sao để quên được câu này đây?

Chiều tối ăn cơm, có vợ chồng con Diệp cùng qua, Bàng bực bội không chịu ăn, Cúc dẫu con không bỏ bữa được. Bụi thì ngày ngó áo thun trắng con mèo, quần đùi đen kéo cao tới rún, ngồi ăn cơm với cá ngon lành. Riêng con Tít, vì con Diệp không ưa nên nó chỉ đứng canh thêm cơm thêm đồ ăn chứ không được ăn cùng.

- Má, lát má cho con tiền qua gối ba con đi biển với nhà chồng nghen má.

Bà Quý cười cười nhìn con gái:

- Nhiều?

- 2 triệu thôi.

Bà Quý gật đầu:

- Ủ' tao cho 3 triệu, đi biển về lẹ lẹ có cháu cho má nghe.

Tuấn cười nham nhở, cái thằng trông xấu kinh hồn, chả hiểu sao con Diệp nó mê được. Chịu luôn!

Tuấn cười ha hả văng vãi hột com đang nhai ra ngoài, trông phát gớm.

- Cảm ơn má nghen má.

Bà Quý nhìn con rể, cười cười:

- Mày nữa, lo kiếm gì làm đi, ở đó mà kêu vợ mày qua xin tao hoài.

Tuấn chau mặt, nghe rằng cười chứ cũng không nói gì thêm.

Tít đứng cả buổi vừa dúi vừa đau chân, hôm nay nó làm quần quật từ sáng sớm tới tối mịt, bị hai ngày nữa đến gối cha chồng nó. Sáng đi làm có hết sân, xong rồi đem nôi chén trong tủ ra rửa một lần cho sạch. Trưa lại giặt đồ, nấu cơm, chiều lại cho gà cho heo với 2 con bò ăn. Không kịp thở lại đi hục nấu cơm, xong lại lau dọn từ trên xuống dưới trong nhà cho sạch bóng. Má nhà bà Quý rộng lắm, có mấy người ở chứ rộng mênh mông, nội sáng nó nhỏ có bên hè đã muốn chai luôn lòng bàn tay. Khiếp, nhà to kinh khủng!

Từ sáng đến giờ nó chỉ ăn được cái bánh Bụi cho, còn dẫu nước cũng không kịp uống. Hôm nay phải làm cho xong,mai còn đi chợ mua đồ về kho thịt hầm khô qua. Một mình nó ôm hết, chỉ thương cho nó đứng díp má ruột Cúc nằm bệnh viện nên không ai phụ nó một tay. Má mọi năm bà Quý đều cho người qua phụ con Cúc, riêng năm nay bà chắc có ý để con Tít làm một mình.

- Tít, mày lấy cho tao cái tô bự bự coi.

Nghe con Diệp sai, Tít đi nhanh lại lấy cái tô. Lại nhìn thấy đồ ăn còn dư con Diệp gom hết vào tô không chứa xốt miếng nào.

- Bàng nó lát đi ăn ở ngoài, con đem đồ ăn về cho con chó mới mua ăn nha má,chứ để chi bò uống.

Tít tro mắt đứng nhìn, rõ ràng khi này Diệp có hỏi nó ăn chưa nó nói chưa ăn mà giờ Diệp làm vậy là sao? Sao không chứa đồ ăn cho nó? Đồ dư cũng được mà, nó đã có ăn cái gì đâu!

Bụi nhìn con Diệp, nó nói:

- Tít chưa ăn.

Diệp giả vờ quên mất, nó cười trừ:

- Ủa vậy hen, tao quên mất. Thôi nè mày lấy lại lát trộn com ăn đi Tít, đâu có dơ gì đâu, đồ ăn tao dọn vô thôi chứ không có dơ gì hết.

Tít nhìn tô đồ ăn, có cả xương cá trong đó, nào thịt nào rau trộn chung một tô khác gì cám heo, nó ăn làm sao được.

- Dạ thôi, này em có ăn chút rồi, chị đem về đi chị Diệp.

Diệp lườm nguýt:

- Ăn rồi mà tao hỏi nó chưa ăn, mày cũng xạo dữ à.

Bà Quý nhìn Bụi lại nhìn Tít, trong mắt hiện lên tia buồn bực. Bà nói:

- Nhà này dẫu ra chuyện má chồng chưa ăn, con dẫu ăn trước vậy.

Cúc ngồi im nãy giờ, thấy thương Tít, nó lên tiếng:

- Này con đi bên má con về có cho thím út cái bánh bao, chắc thím ăn còn no đó má.

Nói rồi Cúc nhìn con Tít, Tít hiểu ý cũng gật đầu:

- Dạ nãy con ăn bánh chị Cúc cho, chứ con đâu dám..

Bà Quý cau mày:

- Thôi, Tít nó ăn rồi thì Điệp con lấy về cho chó ăn đi, để dư uống. Dọn dẹp đi mấy đứa, Điệp vô má biểu.

Điệp cười hi hi, ra về vô tội:

- Hai đứa dọn giùm chị nha, mà kêu chị vô không biết có chi không.

Nói xong nó nhìn Tuấn, lại nhìn con Tít, nói:

- Anh đi theo em vô trong luôn.

Tuấn sợ vợ một cây, nghe Điệp nói nó cũng đi theo vô.

Cúc nhìn Tít, nó thấy thương cho con Tít:

- Thôi lên buồng nghỉ đi, chị dọn rửa cho, lát nữa chị nói anh Bằng mua cho em tô hủ tiếu ăn cho đỡ đói.

Tít nó cũng mệt lắm rồi, tay chân đừ ra hết, nó nói nhỏ xùx:

- Dạ, em nằm chút.

Nhìn bóng lưng con Tít đi lên mà Cúc nó buồn buồn, lại nhìn sang Bụi mặt như con nít, bất giác nó nhin không được mà thờ dài. Nó vẫn còn may mắn lắm, làm dâu cũng không đến nỗi nào, được cái chồng nó thương chiều nó chứ không như con Tít...

Con Tít đi rồi Bụi cũng lon ton đi theo. Vào phòng Bụi khôi phục bộ dáng đàn ông, nó hỏi:

- Em ăn gì không?

Tít buồn xo ngồi trên giường:

- Đâu còn gì đâu mà ăn.

Bụi nhìn nhìn, nó đi đến bên giường, đỡ tấm nệm lên lấy tờ một trăm đi ra ngoài. Lát sau đem vô cho con Tít hộp cơm gà thơm nức mũi.

Tít nó mừng húm:

- Thom dữ, anh mua đâu vậy?

Bụi cười mỉm:

- Gần đây, em ăn đi, vài hôm nữa tôi đưa em về với mẹ em. Sau này sống cho tốt đừng để mẹ bán em đi nữa.

Tít hốc mắt rưng rưng, nó vừa ăn vừa cười:

- Cảm ơn anh.

Bụi không nói gì, nó leo vô trong giường sát vách tường trùm chăn lại ngủ.

Mà ở ngoài đây, tìm con Tít đập liên hồi vài cái. Không biết là do nó vui khi nghe Bụi nói cho nó về với má nó hay lại là do lý do nào khác nữa..

Sáng hôm sau, con Tít dậy sớm đi chợ mua thịt thà các thứ. Hôm nay nó cuốn chả giò, kho thịt hột vịt với hầm nòi canh khổ qua mai cứng giòn cha chồng.

Nấu mấy món này chiều cúng cơm, còn mai đãi tiệc thì có thợ xướng nấu nó không cần một tay chân.

Tối hôm ấy khi chuẩn bị đi ngủ, Tít nó thấy Bụi hốt hải chạy vào, trong bụng là giấu cái gì đó.

Bụi khóa cửa phòng, dỡ áo lên là một sấp giấy tờ mà trong đó như có cả số đỏ đấy. Tò mò lắm nhưng nó không dám hỏi, chỉ lặng lẽ quan sát xem Bụi nó làm gì.

Bụi dở gấp từng trang giấy ra, cuối cùng là một bao phong bì trong đó có một tờ giấy chi chít chữ. Khi đọc đến đó, Bụi nó nhảy cẫng lên, vui mừng ôm lấy con Tít.

- Haha được rồi, được rồi.

Tít không biết chuyện gì nhưng thấy Bụi vui nó cũng tự nhiên vui theo.

Lát sau Bụi cười tươi hết sức, môi cong lên rất đẹp:

- Vài bữa nữa tôi xong việc sẽ đưa em về, nhất định.

Tít không nói gì nó chỉ gật đầu..

Bà Quý đêm hôm còn đi ra ngoài, bà đi đến quán cà phê chờ đèn mờ trên chợ. Chạy vô cuối quán, có cái chòi lụp xụp, bà xuống xe đi vào trong, trong đó có người chờ sẵn.

- Anh tới lâu chưa?

Giọng bà Quý ngọt ngào như mật ong.

- Anh mới tới, em qua đây ngồi với anh nè.

Tiếng dép lao xào thêm cả tiếng nũng nịu, bên trong căn chòi đèn mờ lù xù một đoạn đối thoại diễn ra.

- Anh nhớ em quá Quý..

- Ừ em cũng nhớ anh mà, mai giỗ ông Được anh nhớ qua nha. Mai có con Điệp...

- Ừ anh nhớ rồi, mà còn 2 tháng kia sao rồi?

Tiếng cười nhạt:

- Hai tháng ngu đó thì biết gì, một tháng nói gì nghe đó, còn tháng diễn diễn khùng khùng phát mệt...

Tiếng hôn chụt chụt:

- Khổ cho em nhưng mà chuyện này giấu được bao lâu em, anh sợ...

Tiếng bà Quý nạt nộ:

- Anh dân ông sao nhất vậy, em không sợ anh sợ cái gì. Mà sợ chỉ thừa, thằng Bàng nó sẽ không bao giờ hỏi đến có thằng Định thôi...Mà cũng không có gì lo, thằng kia cũng bị khủng rồi, bác sĩ nói nó không tỉnh lại được đâu.

- Thôi tới đâu hay tới đó, anh nhớ em với con quá, biết khi nào....

Im lặng chút, ông ta lại nói:

- Hay là em cầm hết rồi đưa nó theo mình, mình bỏ đi luôn đi em..

Tiếng bà Quý lạnh ngắt:

- Chưa được đâu, ráng 1 năm nữa em sang tên mấy miếng đất của thằng Định rồi đi luôn..

Bên trong bỗng im lặng chỉ còn lại tiếng môi lưỡi day đưa không dứt!

Sáng hôm sau gối ba chồng Tít diễn ra rất linh đình, lúc cúng bà Quý còn sụt sùi lau nước mắt khiến cho bà con trong họ cảm thấy thương lòng. Ông Được lúc còn sống tốt tánh lắm nên ai cũng thương cũng quý, dùng cái bị đột quỵ chết làm người ta không khỏi bàng hoàng.

Người tốt sao mà sống không được thọ vậy không biết!

Tiệc đãi gần 7 bàn, chủ yếu là bà con hàng xóm nội ngoại với 2 bạn bè con Diệp, Bàng không mời ai cả.

Con Tít không dám ra nhà trước chỉ lúi húi phụ việc vặt sau nhà. Thằng Bụi hôm nay vui ra mặt, anh em trong nhà mời nó vài ly bia nó cũng vô tư mà uống sạch hết. Phải công nhận tư lượng Bụi cũng mạnh dừ.

Tân tiệc, con Tít với Cúc thay nhau dọn dẹp lau dọn từ trong ra ngoài. Con Diệp với thằng Tuấn say bí tỉ, cả Bàng cũng ngà ngà, chỉ có Bụi là không biết có say hay không mà miệng nó luôn cười còn mặt thì tỉnh quơ.

Dọn dẹp xong xuôi cũng đến 5g chiều, mà lúc này mấy đứa thanh niên trong nhà vẫn còn vui vẻ nhậu nhẹt. Phải đến gần 7 giờ đêm, bà Quý kêu giải tán anh em chúng nó mới mỗi đứa một đường. Bàng thì chân thấp chân cao đá lên đá xuống, riêng Bụi thì một đường đi vô buồng lấy quần áo tắm như một người bình thường, không say cũng không giống bị khủng.

Tít dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi, sau đó đi tắm cho mát cũng vô buồng đi ngủ.

Bình thường Bụi nằm trong, Tít nằm ngoài, ở giữa cách nhau một cái gối ôm to tướng. Riêng hôm nay khi bước vào phòng đã thấy Bụi nằm ở ngoài lại còn nằm nghiêng nằm ngửa.

Nheo neho mắt, con Tít lấy cái nệm bông lông trải dưới nền gạch men, sau đó cuộn người lại nằm, nó hôm nay cũng mệt quá rồi.

Nửa đêm con Tít thức giấc vì tiếng mở cửa thằng Bụi, nó lồm cồm ngồi dậy lay lay Bụi.

Bụi mở mắt nhìn nó chăm chăm

- Bụi, anh mở cái gì mà la um sùm vậy?

Bụi cũng không nói gì, Tít cảm thấy cũng không có gì quan trọng nữa nó định nằm lại xuống nền nhà ngủ tiếp. Ai dè chưa kịp nằm đã bị Bụi kéo lại ôm lên giường.

Cả người Bụi nóng âm ỉ, miệng thều thào:

- Anh nhớ em lắm, nhớ lắm..

Tít nó vùng vẫy:

- Bụi, anh thả tôi ra đi..

Bụi đặt con Tít nằm xuống dưới nệm, tay nó mạnh mẽ đặt lên một bên ngực con Tít, cả người thờ gáp:

- Đứng đi, đứng đi, anh yêu em mà, đứng đi, Duyên đứng đi..

Con Tít hốt hoảng, nó biết Bụi say rồi, lại còn kêu tên người mà nó yêu. Trong lòng con Tít có chút đau đau nhưng nó cũng không dám phản kháng mạnh lại sợ bên ngoài nghe được. Nó thều thào:

- Tôi không phải Duyên, anh nhầm rồi Bụi, không phải tôi..

Bụi giờ phút này dưới mắt nó lờ mờ hình bóng một người con gái mà nó yêu thương, lại có khi xuất hiện gương mặt "Vợ" nó...

Trong lòng Bụi rõ ràng là đang nhầm lẫn, nó cũng biết mình nhầm lẫn nhưng không nhận được dục vọng trong cơ thể mình. Nó hung hăng hôn lên môi con Tít..

Tít bị hôn đến choáng váng, đây là nụ hôn đầu tiên của nó trừ bỏ cái lần kinh khủng kia ra...

Cố gắng đẩy Bụi ra, nhưng cơ thể Bụi lúc này giống như làm từ sắt đá, mạnh mẽ cứng rắn đến lạ thường.

Tiếng Bụi ní non:

- Cho anh đi, cho anh đi Tít...

Tít ngây ngô, là Bụi xin nó chứ không phải xin người mà Bụi yêu???

Nó có nên không? Có nên không đây?

- Tít... giúp anh..

Tít nó cắn môi, cả người run bần bật. Nó suy nghĩ một chút, lại quyết định đồng ý.

Nó hiểu rõ cái xã hội này,nếu như Bụi trả nó về với má nó thì nó cũng mang tiếng một đời chồng, có giải thích người ta cũng không tin nó trong sạch mà huống hồ gì Bụi đã quá tốt với nó.

Mà thật sự nó cũng có chút thích thằng Bụi....

Bụi nhìn Tít chăm chăm, thấy con Tít không nói gì, nó hiểu như con nhò đồng ý. Hai người lao vào nhau hôn điên đại, Bụi nó thật sự rất có hứng thú với con Tít. Cái mùi hương thoang thoảng từ cơ thể con Tít tỏa ra làm nó như chịu không nổi. Bình thường nằm cạnh cơ thể nó đã có chút phản ứng sinh lý bình thường thì đúng nói chỉ là ngày lúc này, nó say...

Mà Tít nó cũng xinh gái lắm, thân thể lại trắng thom hấp dẫn.

Bụi nhanh tay cởi áo con nhò ra, sau lại nhanh lẹ cởi luôn quần ngoài, cả thân thể nhò trắng trồn hiện ra trước mắt Bụi.

Tầm mắt Bụi đục đục, con người nhò màu đục đục. Nó tham lam tiến hành bước cuối cùng, cởi hết toàn bộ trên người con Tít xuống, hai bầu ngực nhò xinh hiện ra. Trong phút chốc cổ họng Bụi khô róc, nó phải nuốt nước bọt mấy hồi liền.

Cúi xuống mút mát đỉnh đầu hai bầu ngực, sau đó lại mon men mò mẫm phía dưới...

Con Tít hai tay nắm chặt ga giường, cả người nó căng cứng, đến khi Bụi đưa dương v*tt tiến vào trong cơ thể nó... Từng cơn đau đốn đập đến, nó đau như muốn ngất đi, may mà Bụi nhẹ nhàng ôn nhu, ngưng khi nó quá đau...

Lại tiếp thêm một đợt nữa khi mà màn trình bị phá hỏng, cơn đau nhanh chóng qua đi là một hồi sáng khoái lạ người.

Cảm giác này trước kia nó chưa từng được cảm nhận...

Biết đâu rằng đêm này lại là đêm định mệnh cuộc đời nó, đưa nó từ con gái neho neho trở thành đàn bà gai góc...

10 năm sau khi nhớ lại, nó vẫn không quên được cái đêm này... Có đôi khi nó tự hỏi nếu đêm hôm ấy nó không trao thân cho Bụi thì cuộc đời nó liệu có khác đi không?

Liệu liệu rằng... những khổ đau mà nó từng cam chịu có vì cái đêm này mà biến mất?

Rồi nó lại mỉm cười, nếu không có cái đêm ấy cũng chẳng có con người nó như hiện tại!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đoạn 1 : 4 năm.....

Sáng hôm sau khi Tít tỉnh dậy đã không thấy Bụi đâu, lại nhìn thân thể nó đã được mặt quần áo đàng hoàng. Nhớ lại đêm hôm qua nó có chút nóng ran mặt....

Bước nhẹ nhẹ ra khỏi giường, nó giật mình khi bây giờ đã là 10 giờ sáng. Trời đất, nó có bao giờ ngủ say vậy đâu, chết rồi chết rồi!

Đi nhanh ra nhà, nhìn trước nhìn sau không có một ai, mà phòng khách bàn ghế đồ vỡ ráo chọi.

Con Tít hốt hoảng...hay là có cướp?

Nó chạy thật mạnh ra sau nhà cũng không thấy ai, lại nhanh chân mở cửa từng phòng mong sao tìm được má chồng nó hay chỉ ít là Bụi. Mà ngộ đời, vẫn là không tìm được một ai.

Đang lo lắng thì nghe tiếng xe trước cổng, nó đi nhanh ra phía trước thấy vợ chồng Cúc về, nó mừng rỡ đi ra đón.

Lát sau chỉ thấy Bằng mặt buồn bã đi vào trong, Cúc kéo kéo tay Tít, ý kêu nó xuống nhà sau nói chuyện.

- Chị Cúc, Bụi đâu?

Cúc rót ly nước uống cái ực, nó nói:

- Đi rồi, mà em biết gì chưa, Bụi nó không có bị khủng!

Con Tít im re như biểu hiện là nó đã biết rồi. Cúc lại nói tiếp:

- Tít bộ em biết rồi hả?

Tít gật gật:

- Em mới biết thôi.

Cúc thở dài:

- Ừ thôi coi như chị em trong nhà, tao nói cho mày hiểu luôn là chuyện gì...

Hóa ra bà Quý không phải mẹ ruột của Bằng với Bụi. Khi xưa lúc ông Được đi làm ăn xa thì quen và cưới mẹ của Bụi. Sau đó anh em Bụi thẳng 3 tuổi thẳng 1 tuổi thì mẹ ruột qua đời. Ông Được thương con không ai chăm sóc, lại thấy bà Quý khi ấy gái một con mà cũng hiền lành dễ thương nên hai người về chung một nhà, chủ yếu lo cho con cái của cả hai. Sau này ông Được về lại đất ông cha làm ăn rồi sống luôn ở đây cho đến khi chết. Riêng cái chuyện bà Quý không phải mẹ ruột của hai anh em Bằng và Bụi thì ngoài ông Được và bà Quý ra thì không ai biết cả.

Mà ông Được chết cũng không phải tự dưng, nguyên nhân là do ông biết bà Quý vẫn còn qua lại ăn nằm với chồng cũ nên tức nhồi máu mà chết.

Trong di chúc để lại ông không chia phần cho mẹ con bà Quý, chỉ để lại cho hai anh em Bằng và Bụi. Nghe bà Quý nói ra là do ông ấy sinh nghi từ lâu nên mới giấu bà ta đi lập di chúc chặn trước.

Mà bà Quý đối xử lo lắng cho anh em Bằng Bụi cũng không tệ, tình cảm mẹ con không quá thân thiết nhưng cũng không đến nỗi nào, cho nên khi mà ông Được chết bà Quý khóc nói lại rằng do ông bị đột quỵ anh em nó cũng tin liền tức tốc làm đám ma cũng không hỏi đến di chúc hay cái gì khác. Mà luật sư làm di chúc cho ông Được lại bị bà Quý mua chuộc, bỏ đi xử khác làm ăn.

Việc sẽ không có gì cho đến một hôm Bụi khi đó đang làm ăn trên Sài Gòn về thăm nhà bắt gặp bà Quý đi cùng ông chồng cũ. Xui sao khi ấy trong người nó có hơi men vì chạy xe quá nhanh kẹt thẳng nên té xe ngã đập đầu xuống đường, sau này điên điên khùng khùng không biết gì...

Còn về lý do tại sao Bụi nó tỉnh lại và làm sao nó biết được vụ di chúc thì để sau hần nói.

Tít hốt hoảng:

- Rồi má đâu rồi chị?

Cúc bùi bùi:

- Đi rồi, giấy tờ đất đai thẳng Bụi lấy được đưa lại hết cho anh Bằng. Bà già đó bị dòng họ đuổi đi rồi...

Tít nó vẫn còn ngu ngơ chưa hiểu lắm:

- Mà sao, không lẽ Bụi...

- Ừ chứ còn ai, y như coi phim á em. Thằng Bụi già khủng lấy lại giấy tờ nhà đất đồ hết, xong nó kêu chú bác tới. Bà già đó còn dẻo mồm, lát cuối cùng thẳng bỏ bà cũng đến, đánh nhau một trận xong kéo đi rồi. Mà hay bà Quý chắc cũng ôm tiền với vàng của cha để lại một mớ chứ để gì không.

Con Tít có chút ngơ ngác, nó không hiểu được mọi việc quá rõ chỉ biết nghe con Cúc kể lại.

- Mà Tít sao sáng um sùm vậy mà mấy ngừ hay vậy?

Con Tít gật mình, ừ ha nó cũng không biết nữa.. Bình thường nó cũng hay tính ngừ lắm mà, sao hôm qua ngộ vậy?

Mà thôi chuyện đó không quan trọng bằng việc Bụi đi đâu. Nó nhìn con Cúc, hỏi:

- Mà anh Bụi đi đâu rồi chị Cúc?

Con Cúc vỗ đùi cào lét, nó móc trong túi ra bức thư, đưa cho Tít:

- Tao quên đi, thằng Bụi nó nhờ tao đưa cho mày nè. Thôi đọc đi, chị vô coi anh Bằng mày sao rồi, haizz

Con Tít run run mở thư ra, trong đó có một sấp tiền 500 ngàn, chắc cũng tầm 4-5 triệu gì đó. Mà nội dung thư đại khái là xin lỗi nó chuyện hôm qua rồi thì thằng Bụi cũng kêu nó về nhà đi, không cần ở lại nhà nó nữa...

Tít lồng ngực run run, không biết vì sao nó lại cảm thấy tim nó như tan vỡ...Có chút đau đau, cũng có chút nhói nhói khó tả!

Cuộc hôn nhân chóng vánh giữa một cô gái nghèo và một anh chàng diên đến đó là kết thúc!

Đàn bà sướng hay khổ phụ thuộc một phần vào đàn ông.

Đàn bà khôn hay dại lại phụ thuộc hoàn toàn vào bản lĩnh của chính họ.

Cũng giống như Tít, nó chẳng nghĩ mình khôn nhưng nếu nói nó đại cũng không đúng cho lắm. Bởi nó chỉ làm những việc nó cảm thấy đúng và có lợi cho bản thân nó bây giờ... Còn trong lai về sau, nó cơ hồ chưa kịp nghĩ đến.

Nên có đôi khi trong cái khổ đau đỉnh điểm lại là mở lối cho yêu thương về sau.

4 năm sau...

- Mẹ, mua cho Ốc cái này đi..

Một đứa bé trắng trẻo ngồi phía trước, được nịt lại ngang bụng với người phụ nữ ngồi sau, hai mẹ con đi trên con Dream đã cũ mềm

Tiếng người mẹ dịu dàng:

- Ngoan đi Ốc mai mẹ lãnh lương, mẹ mua cho Ốc nha.

Cu cậu ngồi trên mặt buồn xo:

- Mà Ốc thích quá...

Người mẹ nhủu mày, trong mắt có chút không nở:

- Ủ ể mẹ mua cho.

Quay con xe cũ kỹ lại chỗ ông bán báo hằng ngày 4, Tít bấm bụng mua cho con trai một trái banh hình quả dưa hấu xinh xắn. Bụng kêu ộp oạp vì đói nhưng khi nhìn thấy nụ cười con trai trong lòng nó không còn cảm giác đói nữa.

Cu Ốc ôm lấy mẹ, lưu lo:

- Ốc cảm ơn mẹ, Ốc cảm ơn mẹ nha.

Tít xoa xoa đầu con trai, lại bông con trai lên xe, nịch cho chắc hai mẹ con cứ thế lại vì vu trên đường.

Sau khi gửi cu Ốc cho nhà bà Tươi trong trẻ, Tít lên đường đi đến chỗ làm..

Chạy bon bon trên con xe dream cũ của ông chú Tư sát phòng trọ chỗ nó thuê, chiếc xe trông cũ không khác gì đồng sắt vụn đi động, ấy thế mà vào tay con Tít cũng chạy bon bon ngon lành.

Tít lên Sài Gòn được 4 năm, lúc ấy nó đang bầu cu Ốc được 3 tháng. Cuộc sống cơ cực khi má nó trốn nợ đưa con Thôi bỏ xứ mà đi, con Tít thương chị Hai nó nên cũng một thân một mình bỏ đi tìm má với em.

Trong túi là 4 triệu Bụi cho trong phong thư, nó ôm cái balo nhỏ định lên Sài Gòn tìm má tìm em, ai ngờ đầu quán ăn cướp nó giật túi con nhỏ rồi bỏ chạy. Con Tít té đập mặt ngất xỉu được người dân đưa vào bệnh viện, lúc ấy xét nghiệm ra nó mới biết nó có bầu được 3 tháng.

Không tiền, không nhà, không người thân, nó được bác sĩ thương tình cho ở vào làm lao công lau dọn bệnh viện. Cả ngày nó làm ở bệnh viện đêm lại xin được ngủ trong phòng trực của mấy cô y tá thực tập. Cuộc sống của nó ngày qua ngày tương đối dễ chịu, mà là dễ chịu theo cách của nó nghĩ..

Gần đến ngày sinh, nó đi ra ngoài thuê cái phòng trọ nhỏ, lúc ấy trong túi ngót là gần 10 triệu tiền công của nó.

Lúc sinh con một thân một mình nằm trong bệnh viện, đau đẻ rồi lại đau vết mổ vì xương chậu nó quá bé không thể sinh thường được, khi ấy chẳng có cái đau nào đau hơn...

Nhìn người ta có má có chông chằm sóc yêu thương, còn nó ngoài bà lao công quen biết giúp nó mua com hằng ngày thì không còn ai khác...Túi thân đến nỗi nhiều lần nó định ôm con nhảy lầu chết cho rồi nhưng khi nhìn lại cu Ốc đỏ hỏn nằm kế bên nó lại không dám... Đó là con nó mà, đứa con mà nó thầm mong thầm quý 9 tháng trời, sao nó nỡ cho được...

Lúc vừa sanh xong, đưa xuống phòng hồi sức, không một ai đi theo nó, con nó cũng do mấy cô y tá bông qua giúp. Sản phụ sinh mổ ba ngày không xuống được giường còn nó chỉ trong một ngày đã phải tự đi lại, vì nó không lo thì ai lo cho nó bây giờ?

Cu Ốc trộm vía ngoan lắm, biết mẹ đau nên không quấy mẹ. Con chỉ một đường bú rồi ngủ ngon lành. Con Tít nhìn gương mặt nhỏ xíu của con trai mà lòng nó ngọt ngào hạnh phúc...nó bây giờ không cần gì ngoài con...!

Thảm thoát cũng 4 năm trôi qua, cu Ốc bây giờ cũng 3 tuổi. Mặc dù cuộc sống mẹ con nó còn cơ cực muôn phần nhưng ầu nó gần như hạnh phúc lắm rồi.

Tiếng còi xe inh ỏi, con Tít rheo rheo mắt quẹo sang làn đường một chiều, chạy một trăm mét là đến chỗ nó làm - công trình xây dựng khu khách sạn 5 sao.

Lúc nó rẽ vào chỗ làm, một chiếc xe hơi bóng loáng chạy qua...Một người đàn ông cao ráo đẹp trai tay ôm một cô gái trẻ bên cạnh..

Người đàn ông ấy có chút quen thuộc!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đoạn 2 : định !

Công trình chỗ con Tít làm là khu hậu cần xây dựng, nó được nhận vào quét dọn các phòng ốc đang được thiết kế. Công việc này là do bà chủ nhà trọ có con trai là chủ thầu bên mảng lắp đặt đèn điện xin cho con Tít một chân vô làm. Lương cũng không cao, 5 triệu 1 tháng đối với mẹ con nó ở cái đất Sài Gòn này là quá bèo.

Bà chị làm chung mặt mày tròn kín bít, bà cười ha hả lộ ra hàm răng trắng tươi:

- Ủa Tít, mày lương tháng này bao nhiêu?

Tít nó vừa quét vừa cười:

- Dạ 4 triệu rưỡi, cho thêm 600 ngàn nữa là 5 triệu 1.

Bà Liên bĩu môi:

- Lương thấp quá trời, tháng này tao xài thâm hết tiền đồng học cho thằng nhỏ dưới quê..

Tít cũng gạt đầu, thật sự là lương quá thấp, bên khu B cũng làm giống nó mà lương người ta tới 6 triệu chưa tính cho thêm...Haizz mà nó thì mang nợ cái ông thầu không xin đi đâu được.

Bà Liên vỗ vỗ vào mông con Tít:

- Ê Tít tao nghe nói con Quỳnh bên khu B á mày, nghỉ làm rồi mà tao nghe nói nó đi tiếp thị trái cây tiền nhiều lắm.

Con Tít có chút ngạc nhiên:

- Tiếp thị trái cây hả chị?

Bà Liên gạt đầu la lịa:

- Ủ, nó gặp tao hỏi sáng, nó nói tao ai muốn đi làm theo nó thì alo cho nó. Việc nhẹ lương cao mà làm ban đêm thôi.

Con Tít lại cười, trong lòng nó có chút khó chịu:

- Thiệt lương cao hả chị?

- Ủ làm ban đêm mà 5 triệu có mấy tiếng, là 5 triệu một tuần đó.

- Trời thần, sao dữ vậy chị? Hay chị em mình đi làm với nó đi...

Bà Liên mặt buồn xo:

- Nó nói tuyển người trẻ trẻ thôi chứ tao già rồi không làm được. Hay mày làm đi Tít kiếm tiền đổi chỗ ở khác đi, chứ cái nhà trọ mày thuê tao nói thiệt thua cái nhà vệ sinh người ta. Mà ở gì đầu gối gù tùm lùm, con mày nó còn nhỏ nữa...

Bà Liên nói đúng, thiệt trong bụng con Tít cũng muốn đổi chỗ ở khác cho thoải mái hơn chứ cu Ốc bây giờ đang tuổi biết ăn biết học hỏi mà ở cái khu nhà trọ toàn là nữ bán dâm không....nó lo lắm!

Thêm nữa cu Ốc mấy tháng nữa là đi mầm non rồi, bà Tươi cũng không giữ trẻ quá 4 tuổi.

Suy nghĩ một hồi, Tít nó xin bà Liên số điện thoại con Quỳnh. Gọi cho Quỳnh nó hẹn chiều gặp mặt nói chuyện cụ thể hơn, trong lòng con Tít cũng mong cho công việc tốt ổn định nó có thêm tiền cho con nó...

Chiều hôm ấy sau khi tan ca làm, Tít chạy thẳng đến chỗ con Quỳnh hẹn, là một quán cà phê sang trọng.

Vừa thấy nó con Quỳnh đã đơn đũa:

- Trời đất mày vậy mà đi làm chỗ công trình riết sao được hả Tít?

Tít nó cười:

- Ở thì em cũng quen rồi mà chị.

Nói qua lại vài câu, con Tít mới tá hỏa là đi làm gái phục vụ trong quán karaoke. Thôi thôi cho nó đi bưng bàn phục vụ được chứ đi làm gái uốn éo nó sợ lắm không dám đâu..

- Thôi chị Quỳnh, em tưởng như chị Liên nói là bán trái cây chứ mà.... thôi em không làm đâu.

Con Quỳnh cũng không ép, nó cười lấy con son thoa thoa lên miệng:

- Ủ thì tùy mày, mà cần tiền kiếm tao, nói chung việc tao kêu mày làm không có gì bậy bạ chi là đúng rót rượu thôi...Mà thôi mày không thích thì thôi, tao không ép đâu. Mày về đi...

Tít gạt đầu, nó cũng nhanh chân chạy về. Eo ôi, đời nó còn phải làm gương cho con trai nó nữa chứ?

1 tuần sau mẹ con nó chuyển chỗ ở, con Tít dọn về khu gần nhà bà Tươi để tiện gửi cu Ốc cũng tiện chỗ nó đi làm. Phòng trọ mới sạch sẽ, điện nước không khát khe, xung quanh hàng xóm thân thiện chi có điều giá phòng 1 triệu rưỡi một tháng, hơi cao một chút.

Mà thôi, cho con có môi trường học hỏi trong lành, nó bầm bụng thêm chút vậy!

Cuộc sống mẹ con nó 2 tháng sau cũng tương đối ổn định, thiếu thốn chút nhưng mà vui.

Cho đến một hôm...

Đang làm trong công trình thì có tiếng chuông điện thoại reo đến, bắt máy là giọng nói quen thuộc của bà Tươi, bà trông cu Ốc. Nghe xong điện thoại nó điên đảo chạy thật mạng quên cả nón bảo hiểm một đường chạy đến bệnh viện.

Vừa vào đến phòng cấp cứu, nó thấy bà Tươi đang khóc ròng. Con Tít vội vàng ôm chăm lấy bà, nó nói:

- Di Tươi sao vậy? Cu Ốc sao vậy, sao vậy đi?

Bà Tươi ôm tay con Tít, khóc lóc xin lỗi:

- Tít ơi, di xin lỗi bây, Ốc chạy ra đường lấy trái banh bị xe hơi đụng...

Trời đất con Tít như sụp đổ, nó ngã quỵ xuống đất, con gái bà Tươi hét hoảng đỡ lấy nó, con nhỏ cũng rung rung:

- Chị Tít, cu Ốc đang cấp cứu, chắc không sao đâu không sao đâu mà chị.

Tít mặt nó xanh méc, tim đập như muốn văng ra ngoài, nó gào lên:

- Sao vậy di Tươi, sao đi để thằng nhỏ chạy ra đường, sao vậy đi???

Tiếng con Tít kêu khóc làm cho xung quanh ai nấy đều đau xót thay...

Bỗng từ xa một thân ảnh người đàn ông đi lại:

- Thằng bé khi này tôi gửi cho bác sĩ rồi, chắc không sao....

Lời nói chưa dứt, người đàn ông ấy bắt gặp một gương mặt có chút quen thuộc. Toàn thân anh ta cứng đờ, có chút không tin..

Mà con Tít cũng đứng hình, tim nó như muốn ngừng đập, các dây thần kinh như đình trệ hoàn toàn... Bụi... có phải là Bụi không?

Nó đứng dậy nhìn chăm chăm người đàn ông cao ráo đẹp trai mặc sơ mi đen quần âu đen trắng tắp.

Mà lát sau, nó dường như nhớ ra cái gì đó liền cố gắng bình tĩnh trấn an lại cảm xúc. Nó nhìn người đàn ông kia, gương mặt cố gắng biến thành biểu hiện lạnh nhạt, nó nói:

- Anh đừng con tôi?

Định gạt mình, lát sau lại cong môi cười nhạt:

- Ủ tôi không thắng kịp..

"Bóp ", cái tát vang dội làm yên tĩnh hẳn cả khu cấp cứu. Bà Tươi phải chạy đến ôm con Tít lại:

- Không phải lỗi cậu ta đâu con, là thằng Ốc chạy ra nhanh quá...

Tít nó vẫn nhìn chăm chăm Định, hai tay nắm chắc lại:

- Anh chạy xe không biết nhìn hả, thằng nhỏ nhỏ xù như vậy bây giờ không biết ra sao, anh còn định nói gì?

Định đơ người, anh như không tin vào mắt mình. Phải một lát sau từ xa một cô gái xinh đẹp đi lại ôm lấy tay anh, anh mới gạt mình hoàn hồn lại.

- Anh Định, bọn nó chờ trước cổng, anh giải quyết xong chưa?

Định cười cười, vỗ vỗ gương mặt non nớt của cô gái trẻ:

- Xong ngay đây, bảo tụi nó chờ anh chút.

- Mặt anh sao vậy nè, sao đỏ hết vậy, anh bị đánh hả?

Định không nói gì, mắt vẫn nhìn chăm chăm Tít. Lát sau anh nói:

- Không sao, một cái có nhảm gì..

Nói rồi anh nhìn Tít, móc trong ví ra một sấp gần 20 tờ 500 ngàn.

- Cô giữ lấy lo cho thằng bé, tôi rảnh sẽ đến thăm, con cô tôi đã gửi cho bác sĩ trưởng khoa. Cô yên tâm, thằng bé không có nguy hiểm gì hết.

Tít nhận lấy sấp tiền, nước mắt như muốn trực trào ra ngoài nhưng lại cố nén lại:

- Được, anh bồi thường tôi lấy, cảm ơn anh.

Cô gái bên cạnh Định lên tiếng:

- Lấy đi rồi lo cho con, con cái làm ơn giữ kỹ chút để chạy ra đường lung tung vậy chị. Gặp chồng em hiền chứ gặp người khác không có được ngàn nào đâu..

Chồng? Hóa ra anh ta đã có vợ...

Tít nó hít một hơi thật sâu, cười tỉnh queo:

- Cảm ơn vợ chồng cô.

Định nhìn Tít, trong lòng anh có chút khó chịu... Tít đã có chồng, có luôn con, thế mà anh cứ nghĩ..

Thôi... giúp người cũ cũng không làm anh mất mát gì... có điều đứa bé khi này có chút làm anh nhớ thương...

- Tôi đi đây.

Nói rồi Định không chờ Tít nói gì, đã tay ôm eo cô gái bên cạnh đi mất, để lại Tít có chút bàng hoàng, có chút đau lòng cũng có chút mất mát..

Nó vốn dĩ chấp nhận nuôi con không cần cha của cu Ốc nhưng nói thế nào đều là không nhìn thấy Bụi nên lòng nó mới an tĩnh mà nuôi con...Nhưng bây giờ cha Ốc xuất hiện, chưa hết vui mừng lại đến hồi suy sụp khi phát hiện Bụi đã có vợ, mà vợ lại xinh đẹp muốn phần...

Trong lòng Tít như có cơn bão...nó thương con nó cũng thương cho bản thân của nó...

Bụi có gia đình rồi nó không nên đến quấy phá...con nó từ nhỏ đến giờ không cha vẫn tốt mà, đúng không?

Có người mẹ nào lại không mong con mình có một người cha bên cạnh bảo bọc, thậm chí người chồng có tệ bạc đến đâu thì người phụ nữ luôn cố gắng vì con...vì một câu: con có cha có mẹ cho không thiếu thốn..

Ấy thế mà cũng phải có những người phụ nữ không thể nhận cha cho con mình... Con trẻ là biết gì....nói nó không cha thì là không cha...

Cha nó bận đi xây dựng một gia đình khác thật hạnh phúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cái giá phải trả

Chỉ cần anh đứng với em, ngoài kia anh có sai với ai em thay anh gánh tất - Thân em nhỏ bé nhưng vì anh biến hóa Vô Tắc Thiên em cũng có thể làm!

Tít ngồi một mình trong phòng bệnh với cu Ốc, vuốt tóc con trai, Tít cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

Cu Ốc giống Bụi lắm vì hồi mới về nhà Bụi nó từng nhìn qua hình của Bụi, thực sự giống lắm.

- Mẹ, mẹ ơi..

- Oi, sao con, mẹ đây.

Cu Ốc tròn xoe mắt nhìn mẹ nó:

- Chân con đau quá mẹ ơi huuuhuuu...

Bác sĩ cấp cứu qua, cu Ốc bị gãy chân trái, phải băng bó nằm viện 1 tuần. Mà cũng may Bụi có nhờ ông trưởng khoa, lại sắp xếp cho cu Ốc nằm phòng dịch vụ nên thằng nhỏ cũng không quá đau.

Tít ôm con trai vào lòng, con khóc vì đau, mẹ khóc vì xót xa...

- Ngoan đi Ốc, vài bữa hết đau mẹ cho con đi công viên chơi, nha con...

Cu Ốc tội lắm, từ nhỏ đến giờ chưa đi siêu thị cũng chưa từng được đi khu vui chơi bao giờ, có chăng Tít chở thằng nhỏ đi công viên, chỗ mà có nước phát sáng rồi là có vài cái xích đu. Còn bình thường chỉ hai mẹ con với nhau, tối về lại cùng nhau xem ti vì, may là cái tivi có được cấp nên cũng xem được phim hoạt hình.

Bụi... nợ mẹ con cu Ốc đến hết đời này trả cũng không hết!

Cu Ốc gật gật, mũi còn hức hức:

- Dạ, mẹ cho Ốc đi thú nhúng, con nghe bạn Pìn nói đi thú nhúng vui lắm.

Tít rất cay xè, lòng nó ghen đáng, nó tệ quá, nó làm mẹ người ta mà không lo cho con nó được đầy đủ. Ngay cả từ nhỏ đến giờ cu Ốc cũng chưa được uống lon sữa nào đặc tiền, nó chỉ có thể mua cho con nó được sữa đặc gói sao Phương Nam bằng hộp giấy mỗi ngày pha cho cu Ốc 2 ly. Quần áo cu Ốc mặc đều do bà Tươi cho, mỗi năm nó lại mua được cho con nó 2,3 bộ mới... Mẹ con nó sống khổ lắm, chưa bao giờ có ngày con Tít nằm xuồng mà ngủ được một giấc ngon lành.

Vừa ôm con nó vừa rơi nước mắt:

- Ủ mẹ hứa mà, Ốc hết bệnh mẹ đưa Ốc đi nha.

Cu Ốc trộm vía ngoan lắm, chưa bao giờ nó làm con Tít phải buồn...Cu cậu ngoan đến đáng thương.

- Dạ, mẹ hứa nha.

Bên ngoài bà Tươi lau nước mắt không ngừng, bà đứng lặng hồi lâu rồi cũng đi xuống dưới...

Cu Ốc nằm viện được 2 ngày thì lại phải cấp cứu gấp...

Bác sĩ báo là thằng nhỏ sốc thuốc nặng, bây giờ đang nằm dưới phòng cấp cứu...

Chuyện là y tá thường ngày giao nhầm thuốc, thay vì thuốc cho trẻ con lại giao nhầm thành thuốc cho người bệnh tim liều lượng cao, thành ra cu Ốc sốc phản vệ, cả người co giật không ngừng. May là được bác sĩ cấp cứu kịp thời nếu không cũng không biết được chuyện gì sẽ xảy ra..

Ồi khổn nạn cái con y tá thiếu trách nhiệm!

Tít ôm bà Tươi, hai bà cháu khóc tu tu trước cửa phòng cấp cứu.

Tím con Tít như muốn vỡ khỏi lồng ngực, nó thà tàn tật hoặc thậm chí chết ngay luôn cũng được để đổi lại cho cu Ốc được sống cuộc đời bình an, may mắn. Chứ nhìn đứa nhỏ gần 4 tuổi hết bị gãy chân lại bị sốc thuốc đến ngưng thở...thật lòng nó không chịu nổi nữa rồi.

- Di ơi, Ốc không sao hà đi? Hà đi Tươi?

Bà Tươi cũng hoảng loạn không kém, mặt mũi bà méo xẹo:

- Bậy bạ, thằng Ốc làm gì có sao, yên tâm đi con.

Chồng bà Tươi cũng chạy vờ coi tình hình, nói nào ngay vợ chồng bà Tươi có 1 đứa con gái mà con nhỏ yêu con gái không yêu con trai nên ông bà ngày thường nhận giữ mấy đứa nhỏ để vừa có đồng ra đồng vô cũng vừa có cái vui về khi mà sau này không có được cháu ảm bông. Mà ông bà thương nhất cu Ốc bị thằng nhỏ ngoan với hiền nhất. Gặp thêm nay tại bà Tươi giữ không kỹ để cu Ốc bị gãy chân nên càng thương hơn nữa. Ông bà bàn kỹ rồi, sau khi cu Ốc về sẽ cho mẹ con nó ở lại nhà luôn, ông bà nhận làm con làm cháu. Mà chưa gì cu Ốc lại gặp chuyện....

Ông Tươi cố trấn an hai đi cháu:

- Không có gì đâu, thằng Ốc được ông bà phù hộ, không có sao đâu.

Phòng cấp cứu còn chưa có tính hiệu gì thì từ xa có vài người đi lại. Nghe tiếng nói chuyện rôm rả khiến 3 người Tít đều quay lại nhìn.

Có mấy người đàn ông trong đó Bụi là người đi chính giữa, con Tít nhìn đến ngay người, tim cũng có chút đập mạnh.

Bác sĩ trưởng khoa Cấp cứu nhìn thấy Tít, ông gật đầu, cười nói:

- Chị đừng lo quá, thằng bé sẽ không sao đâu.

Tiếng Bụi trầm ảm:

- Nhờ vào bác sĩ.

Bác sĩ trưởng khoa vỗ vai Bụi, sau lại mở cửa đi vô trong.

Mà Tít còn ngờ ngác không biết chuyện gì xảy ra, nó vừa mừng cũng vừa lo.

Mừng là con trai nó được bác sĩ giỏi cứu chữa, còn lo thì lại là lo không biết Bụi có biết....

Bụi nhìn Tít, hai tay đút vào túi quần:

- Cô ra kia tôi nói chuyện một chút được không?

Bà Tươi không hiểu chuyện gì nhưng bà lại mừng khi cậu đẹp trai này có ý giúp đỡ.

- Con ra cảm ơn cậu ấy đi con, dù gì cũng giúp cho cu Ốc mà.

Nghe lời bà Tươi, Tít đi theo sau lưng Bụi, nó chỉ dám cúi đầu đi sau, một câu cũng không dám nói.

Ra đến khúc cua vắng người, Bụi dừng lại làm con Tít có chút phản ứng không kịp, đụng trúng lồng ngực của Bụi.

Định cười cười, bộ dáng đẹp trai phong trần:

- Sao cô lại ở đây?

Tít ngược mắt lên nhìn, nói nhỏ:

- Tôi đi tìm má và em tôi.

- Thằng bé là con ai?

Tít gạt mình, nó như hốt hoảng, nó sợ lắm...nếu nói ra sự thật cu Ốc là con trai Bụi thì có khi nào anh ta bắt thằng bé, cấm cho Ốc không được gặp mẹ không?

Không được, nó không nói sự thật được.

Tít vội vàng:

- Con của chồng tôi.

Định nhìn nó, ánh mắt có phần lạnh nhạt:

- May không phải con tôi.... chồng cô đâu?

Tít lấy hết bình tĩnh, trả lời:

- Chết rồi, chết từ lúc tôi có bầu thằng Ốc.

Định gật đầu:

- Cô cũng gởi vừa rồi khỏi nhà tôi đã có chồng lại có con... Mà thôi, nếu có cũng nên sống cho tốt chứ sao để ra nông nỗi này?

Tít nắm chặt tay, người nó như có lửa:

- Tôi sống thế nào thì liên quan gì đến anh? Ngày đó anh bỏ đi...

Định lấy tay sờ má Tít, đều giả cười nói:

- Bồi thường cho cô 5 triệu không đủ à? Hay cô yêu tôi?

Nói rồi Định bóp chặt má con Tít khiến nó đau điếng người, mặt đỏ kè tay đấm bùm bụp vào người Định.

- Buồn..g... ra.....

Định gần từng tiếng, gương mặt nó đẹp trai mà lạnh tanh, lạnh đến phát sợ:

- Tôi từng đi tìm cô, tìm đến 2 năm, cuối cùng là cô trốn tôi có chồng rồi sinh con....Cô thật đấy Tít...

Tít hoảng hốt, nó trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng chưa từng nghĩ Bụi đi tìm nó....

- Tìm... tìm.... tôi....làm... làm... ế?

Định buông mặt con Tít ra, hai tay nó phúi phúi như là chạm vào cái gì đó dơ bẩn lắm

- Tìm làm gì liên quan gì đến cô, tôi chưa từng kêu cô rời đi nhưng cô lại thích đi....Ồ bên thẳng khác tốt hơn với tôi à?

Tít nó cảm như hén, đến khi muốn mở miệng ra nói cu Ốc là con trai Bụi thì lại nghe Bụi lạnh lùng nói:

- Cũng may thẳng nhỏ không phải con tôi, nếu cô có con với tôi tôi hứa sẽ không bao giờ để con tôi gần người mẹ tệ hại như cô.

Lời nói chưa kịp ra khỏi miệng đã bị ánh mắt và lời nói của Bụi khiến nó nghẹn đắng nuốt lại vào trong.

Tít cả người run rẩy, nó thật sự không hiểu đến cuối cùng Bụi là có ý gì. Tại sao đi tìm nó chẳng phải Bụi có người yêu rồi hay sao?

Mà tại sao bây giờ Bụi lại giúp đỡ mẹ con nó, thật sự Bụi đang suy nghĩ cái gì?

- Anh...tại sao anh giúp mẹ con tôi?

Định nheo nheo mắt:

- Đứa bé không có lỗi, thà tôi không biết nó là con cô nhưng nếu biết rồi tôi không thể nhẫn tâm khi thấy chết mà không cứu.

Im lặng một lát, anh lại nói:

- Tôi muốn cô nợ tôi.

Định sờ má Tít, giọng trầm ấm nhưng đối với Tít lại cảm thấy quá mức lạnh lùng:

- Em theo tôi đi.

- Anh đã có vợ, tôi cũng có chồng rồi, rất tiếc tôi phải nói là không thể được.

Định bắt lấy tay Tít siết thật chặt:

- Em cãi lời tôi à? Con em là do tôi cứu, em đừng mau quên vậy chứ. À em theo tôi là làm tình nhân, vừa có tiền cho con vừa được sung sướng. Lời quá rồi còn gì?

Nói rồi, anh dứt tay vào túi quần bỏ đi mất để lại con Tít ngây ngốc như không hiểu chuyện gì mà lúc ấy bà Tươi cũng chạy lại báo cu Ốc đã được đưa ra phòng hồi sức.

Đến khi Tít đi mất rồi, Định mới quay lưng lại nhìn, cái anh nhìn được chỉ là bóng lưng và một bên mặt của Tít...

Trong lòng có chút vui thích lại có chút hận ý... Nếu anh tìm cô được sớm hơn thì đứa bé đó có khi đã là con của anh và Tít rồi...

Tại sao anh tìm cô, cô lại chối bỏ? Cô gái nhỏ nhắn ngây thơ anh biết là loại đàn bà ghê tởm đó à?

Sự thật là thế nhưng trong lòng anh vẫn có khúc mắc rất lớn... Ngay cả khi bằng chứng đập vào mắt anh vẫn... không tin.

Nhưng đứa bé???

Bụi thờ dài, ánh nắng ban chiều chiếu gọi lên gương mặt của anh..

Đẹp đến mê hồn nhưng cũng thế lương đến tê dại...

Có đôi khi cuộc đời nó đưa mỗi người vào vòng lẩn quẩn không tìm được lối ra.. Mắt thấy tai nghe nhưng đó có chắc là sự thật?

Cuộc đời Tít nó càng đi sâu vào vòng lẩn quẩn, cứ như một mê cung không tìm được lối ra...

Có bao nhiêu đau đớn, tủi cực lại có bao nhiêu ùy khuất, hiểu lầm..

Khi chưa gặp Bụi là sự khổ đau về cuộc sống cơ cực, đến khi gặp được Bụi lại là sự đau đớn về tâm hồn. Giữa tình yêu và con cái, nó chỉ chọn con, mà cái khúc mắc lớn nhất giữa Bụi và nó lại là cu Ốc!

Bụi không hiểu mà Tít là không dám...cân bản họ gặp được nhau chắc là do cái nghiệp từ kiếp trước. Có duyên, có nợ nhưng cái nợ lấn áp hết cái duyên...Để rồi một đôi tưởng chừng là sùng nịch lại chuyển thành hồi bi thương!

Liệu giữa Bụi và Tít còn có nhân tố nào cản trở?

Liệu rồi gặp lại nhau đây là hạnh phúc về sau hay bi thương một đời?

Liệu Tít có tìm được lối thoát cho mê cung đầy rẫy đau khổ???

Chỉ cần anh cho em một góc hoa, em sẽ làm nên một vườn hoa thơm ngát...

Cái em cần không phải hương thơm tỏa mà là cái tin yêu trao cho em một mầm chồi..

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ốc.... Chú là ba con !

Cu Ốc được chuyển ra phòng hồi sức nằm hơn 1 ngày mới được chuyển ra phòng bệnh. Tội nghiệp thẳng bé, chân thì đau đã đánh bầy giờ chỗ nào cũng đau nhức.

Định có ngó qua xem cu Ốc khi thẳng bé còn nằm trong phòng hồi sức. Nhìn thẳng bé còn mê man nằm đó tự dưng trong lòng anh thấy thương đến lạ. Cái cảm giác rất kỳ....

Cũng không ở lại lâu, nhìn một lát Định đi về.

Vừa lái xe anh vừa cứ mãi suy nghĩ đến mẹ con Tít, đến khi về nhà rồi vẫn không sao quên được

Một anh anh tắm cho khỏe người sau đó lên giường ngủ một giấc. Trong cơn mơ lại có người vuốt ve cơ thể anh, cảm giác ngứa ngáy khó chịu khiến anh phải bật dậy.

- Em làm cái gì ở đây vậy Duyên?

Cô gái tên Duyên hiện đang mặc đồ lót, à ông ọ:

- Em nhớ anh mà Định.

Định bực dọc, anh mặc lại cái quần vừa bị Duyên kéo ngang đến đầu gối:

- Đến tìm tôi à? Lão Đài Loan của em đâu?

Duyên hốt hoảng:

- Ài? Anh lại nghe đám con Hằng nói linh tinh nữa hả? Quý cái, để em đi và mò nó.

- Nghe ai không quan trọng, chính mắt anh thấy thì em còn chối được với ai?

Duyên sụt sùi nước mắt:

- Em đã nói rồi là vì anh đi mấy năm em mới buồn.... huhu...

Nói rồi lại gần đổi bỏ đi, Định lại cười nham hiểm kéo tay Duyên lại, để á ngồi lên đùi anh.

- Thế à? Vậy bây giờ bù cho anh đi, nhanh nào..

Duyên cười tí mắt, ôm cổ Định mà hôn, à ta leo lên người Định dùng tay kích thích cả người anh, sau đó lại lần mò xuống bên dưới nơi có cậu bé đang rục rịch bằng trứng.

- Giỏi, anh thương nhé Duyên.

Duyên mỉm cười, lại dùng môi ngậm lấy cậu bé của Định.... Cứ thế cho đến khi gã đàn ông chịu hết nổi nói mà nâng người à ta dậy... Mây mưa nồng nàn lại bắt đầu...

Định vốn là đại gia đào hoa rất có tiếng!

Xong chuyện, Định cho Duyên một sấp tiền, sau đó có chút nghiêm túc hỏi:

- Chuyện anh nhờ em điều tra về Tít 5 năm trước có đúng hay không?

Duyên đang hí hửng đếm tiền nhưng khi nghe Định hỏi, à có chút giật mình:

- Đúng chứ sao không, anh không tin đi hỏi Rô đi..

Định không nói gì, anh đi lại châm thuốc... Khói thuốc phả vào lớp cửa kính tạo nên lớp màn mờ mờ...

Duyên đi đến sau lưng Định, vòng tay ôm lấy anh:

- Sao anh hỏi vậy, bộ có chuyện gì hả?

Định lắc đầu, lấy tay Duyên ra khỏi eo anh:

- Không có gì, em về đi, anh còn có chuyện phải làm.

Duyên nũng nịu:

- Định, em ngủ lại chờ anh nha..

Định nheo mắt, giọng nói lạnh nhạt:

- Không. Em về đi, anh cho người thay khóa mới, sau này em tự ý đi vào khóa kêu lên bị bắt lên đồn thì em tự chịu.

Nói rồi anh bỏ đi vào phòng tắm, để Duyên ngồi một mình với sấp tiền trên tay.

Mất á sâu híp lại nhìn về phía cửa phòng tắm, với tay lấy điện thoại trong túi ra, gọi cho một người:

- Alo chị đây, mày cho người đi theo anh Định xem anh ấy làm gì, còn nữa điều tra giúp chị con nhỏ tên Tít mà 5 năm trước chị bảo thằng Tua vít tìm đấy.

Mới cười nhạt, Duyên chưa bao giờ hết gây phiền phức cho Định.

Lúc Định đến phòng cu Ốc thì thấy mẹ con cu cậu đang nói chuyện với nhau. Thấy anh bước vào, Tít khó hiểu, hỏi:

- Anh đến đây làm gì?

Định buông giò trái cây xuống, anh kéo cái ghế ngồi kế bên cu Ốc:

- Đến thăm con cô.

Cu Ốc tròn xoe nhìn chú đẹp trai rồi nhìn lại mẹ mình, cu cậu hỏi:

- Chú là ai vậy ạ?

Định nhìn Ốc, mỉm cười:

- Chú là bạn mẹ con, cu Ốc đã hết đau chưa?

Cu Ốc gật gù, mặt vẫn nhăn nhó nhưng thần sắc đã tỉnh táo:

- Ốc khỏe rồi.

Định nhện không được vương tay xoa đầu cu cậu:

- Ủ Ốc ngoan, khỏe lại chú đưa con đi chơi.

Nghe có người đưa đi chơi Ốc thích lắm nhưng cu cậu vẫn là đưa mắt nhìn nhìn sang Tít như là đang xin ý kiến.

Tít nhìn con trai, lắc lắc đầu mặt có chút nghiêm túc.

Cu Ốc nhìn theo mẹ, mặt lại bí xị:

- Dạ thôi, Ốc không đi được...

Định cười cười, anh biết ngay là do Tít không đồng ý. Liền quay sang nhìn Tít, anh hỏi:

- Sao thế, tôi đưa cu Ốc đi chơi thì liên quan gì đến cô á?

Tít khó chịu:

- Nhưng nó là con tôi.

- Nhưng ai bỏ tiền ra cứu con cô?

Tít cứng họng, hậm hực trong lòng:

- Tôi đi làm sẽ trả lại cho anh, bao nhiêu?

Định cười nham hiểm:

- Cô trả trong bao lâu? 200 triệu cô trả ngay được không?

Tít nó giật mình, gì mà 200 triệu, cu Ốc bị gì mà đến nỗi 200 triệu???

Nhìn mặt Tít, Định trừu trêu:

- Cô đi hỏi bác sĩ trường khoa xem, tôi chẳng rành đùa với cô.

Cùng lúc đó y tá gọi Tít đi lên phòng bác sĩ lấy thuốc và tư vấn sức khỏe cho cu Ốc.

- Cô đi đi, tôi trông thẳng nhỏ cho, sẵn hỏi xem phải 200 triệu không nhé.

Tít cắn môi, nó đi đến vuốt tóc con trai, mỉm cười dịu dàng:

- Mẹ đi một lát mẹ về, con nằm ngoan ở đây nhé Ốc.

Nói rồi lại quay sang Định:

- Anh trông cu Ốc giúp tôi một chút, một chút thôi tôi sẽ quay lại ngay.

Định nhìn biểu tình dịu dàng của Tít khi xoa đầu con trai, bất giác anh cảm thấy dễ chịu vì đối với anh từ trước đến nay Tít vẫn là cô gái hiền lành và luôn dịu dàng như thế....

Đợi Tít đi rồi, Định lấy điện thoại trong túi, bấm số gọi cho một người.

- Alo anh Lý à, là tôi đây Định đây.... cô ấy có hỏi anh nói giúp tôi là 200 triệu, ok ok, hôm nào rảnh tôi mời anh và chị nhà đi ăn. Cảm ơn anh.

Cu Ốc mở mắt tròn xoe, lát sau như hiểu ra gì đó, cu cậu hỏi nhỏ:

- Chú Định gạt mẹ con à?

Định có chút giật mình, nhìn nhìn cu Ốc anh lại cười mỉm:

- Chú không gạt mẹ con, chú có lý do riêng.

Cu Ốc lại có chút tò mò, hỏi tiếp:

- Lý do gì? Chú Định không nói, con sẽ nói với mẹ chú gạt mẹ con.

Định có chút buồn cười, anh hỏi:

- Con năm nay bao nhiêu tuổi vậy hả?

Ốc đưa 5 ngón tay:

- Mẹ Tít nói 2 tháng nữa con 4 tuổi.

Định bật cười, miệng nói 4 mà tay lại đưa 5...

- 4 tuổi sao lại già đời vậy hả?

Cu Ốc ra vẻ ông già:

- Chú Định trả lời con đi, sao chú gạt mẹ con, mẹ con tội nghiệp lắm, chú đừng gạt mẹ con...

Định ngưng cười, anh xoa đầu cu Ốc:

- Ốc này, ba con đâu?

- Ba con.....mẹ nói ba bận đi làm ăn chưa về được.....

Nhìn cu Ốc buồn hui, bất chợt Định có chút đau lòng, anh xoa đầu Ốc, cười mỉm nói:

- Ủ chú không gạt mẹ con đâu, chú nói dối vì chú thích mẹ con, chú theo đuổi mẹ con, con hiểu không?

Cu Ốc tròn xoe mắt, hỏi tiếp:

- Là chú muốn cưới mẹ con hả?

- À. không phải... mà thôi cho là vậy đi.

Ốc lại bắt đầu rung rung:

- Chú Định cưới mẹ vậy ba con sao?

Định giật mình, anh không nghĩ một cậu bé nhỏ tí chưa biết gì lại suy nghĩ xa như vậy. Thoáng chốc anh không biết nên nói gì, lại nhìn cu cậu như muốn khóc lên, anh đành nói bừa:

- Thì chú là ba con mà, con nhìn coi ba con mình giống nhau không?

Cu Ốc ngưng khóc, nó quan sát thật kỹ gương mặt Định, lát sau lại reo lên:

- Á con nhớ rồi, mẹ có hình của chú...ý ý của ba...con biết rồi... ba...ba...

Định ngạc nhiên, anh chỉ là vu vơ cho cậu bé một cái giải thích để cậu không khóc thôi chứ nào nói thật..

Vậy mà qua đó anh lại biết Tít có hình của anh...hay anh có bỏ qua cái gì không?

- Ủ, con đừng nói cho mẹ biết nha...

Ốc lấy tay dề trên miệng, ra vẻ bí mật lắm...Định còn muốn hỏi để tìm hiểu thêm từ miệng cu Ốc nhưng lúc ấy Tít lại tay xách bịch thuốc, tay cầm tô cháo đi vào.

Nhìn thấy anh nói chuyện vui vẻ với cu Ốc, cô có chút lo sợ hỏi:

- Sao anh chưa về?

Định ngồi bắt chéo chân, tay vuốt ve tóc cu Ốc:

- Tôi đến thăm cu Ốc chứ đến thăm cô à mà cô nói như kiểu đuổi tôi về thế? Cô tệ thật đấy, đối xử với ân nhân kiểu đấy hả?

Tít hết nói rồi, thôi anh muốn ở bao lâu cũng được, đằng nào cu Ốc cũng nằm viện chừng 2 tuần chứ không hơn. Đến lúc xuất viện cô sẽ không để con gặp được anh là được.

Chương 9: Nỗi lòng của định

Tít cứ nghĩ Bụi ở chơi một lát thì về, ai ngờ đầu đến tận khuya vẫn chưa thấy động tĩnh. Tít có chút bực bội, nó lại nhìn cu Ốc với Bụi đang cùng nhau xem ddoorraemon mà tâm tình nó thật không biết diễn tả làm sao.

Mà lại có chút xiu mềm lòng, liệu nó có nên nói cho Bụi nghe về cu Ốc?

Lắc lắc cái đầu, không được, Bụi có vợ rồi nó không thể làm như vậy được.

- Sao anh không về đi, đi lâu vậy vợ anh sinh nghi thì sao, tôi không muốn mang tiếng.

Định liếc mắt về phía Tít:

- Liên quan gì đến cô?

Tít đi lại phía giường,kéo tay Bụi, khó chịu:

- Anh mau về đi cho thằng nhỏ ngủ nữa.

Định quay đầu nhìn cu Ốc, anh hỏi:

- Con buồn ngủ à?

Ốc nhìn nhìn một hồi lại chớp mắt mấy cái:

- Dạ chưa buồn ngủ.

Định dẫn tay ra khỏi tay Tít, anh đi lại xoa đầu cu Ốc:

- Hôm nay chú Định ngủ lại với con nha Ốc, ok không?

Cu Ốc vui mừng:

- Ok!

Tít giận hết sức, từ khi nào mà cu Ốc lại bám lấy Bụi như vậy chứ, rõ ràng trước kia cu cậu rất không thích tiếp xúc quá lâu với người lạ. Ngay cả khi gủi cu cậu cho bà Tươi cũng phải mất gần tuần Ốc mới quen được với bà...Hay là do họ làm cha con nên máu mủ thân thiết???

Nếu đúng như vậy thì không được rồi, không được!

Tối đó đợi đến khi cu Ốc đã ngủ say, Định mới rón rén xuống giường đi ra ngoài. Vừa mở cửa liền thấy Tít đang ngủ gà ngủ gật ngoài ghế chờ trước cửa phòng. Định ngồi chồm xuống, hai tay chống cằm ngồi nhìn Tít...

Cô gái anh biết vẫn như ngày nào, vẫn đáng yêu và giản dị đến như thế...

Nhớ lại 5 năm về trước cái đêm mà trong con say ngà ngà anh đã cướp đi đời con gái của cô, để rồi khi tỉnh dậy anh vừa hối hận vừa có chút không nỡ nên ngay khi ấy anh cho cô uống một viên thuốc ngủ để mong sao khi anh rời đi sẽ không vì thấy có lỗi với cô mà bịn rịn tay chân không nổi rồi..Ngay khi ấy anh vẫn còn người anh yêu đang ở Sài Gòn đợi anh, anh chỉ có thể xin lỗi Tít...

Thế mà số trời là luôn công bằng, anh lên Sài Gòn tìm được Duyên bạn gái cũ anh yêu thương hết mực. Mặc dù trở về bên Duyên nhưng anh vẫn cho người đi tìm kiếm Tít, anh lại kể hết với Duyên rằng Tít là vợ mà bà Quý cưới cho anh khi anh còn ở dưới quê.

Cứ sợ bạn gái sẽ rời bỏ mình nhưng không,Duyên thông cảm và hứa sẽ tìm được Tít để bù đắp cho cô...

Thế nhưng một ngày đẹp trời anh bất gặp được Duyên đang âm thầm rên rĩ dưới thân một lão già Đà Loan, cả bầu trời của anh như sụp đổ. Sau đêm hôm đó những sự thật về Duyên được bạn bè anh kể lại không thiếu một chút gì... Anh chán chường, anh ăn chơi sa đọa... Sau con vật và vì bị cấm sủng anh lao vào làm ăn không thời gian nghỉ, cuối cùng là được một chỗ đứng rất vững trong giới thượng lưu Sài Gòn.

Khi ấy anh lại có chút nhớ đến Tít...Duyên tìm đến anh đưa tập hồ sơ trước kia anh nhờ Duyên tìm Tít... kết quả cuối cùng khác xa với anh tưởng tượng quá nhiều...Tít tay trong tay với một người đàn ông lớn tuổi, trong tập hồ sơ báo cáo lại rằng: " Tôi hận anh ta, có cặp với đàn ông khác cũng không muốn nhìn mặt anh ta " kèm theo đó là những tấm ảnh Tít đang ôm ấp những người đàn ông khác nhau...

Anh như hết hy vọng và anh cũng chẳng cho người đi đời chứng sự thật vì anh nản rồi, anh buông bỏ rồi...

Anh không biết anh có yêu Tít không nhưng khi nhìn những tấm ảnh thân mật kia anh lại giận, mỗi khi nhớ đến cô anh lại lòi những tấm ảnh ấy ra xem...ngày qua ngày từ giận chuyển sang chán ghét... anh cơ hồ khi ấy có lẽ có chút hận Tít.

Vì sao à? Vì Tít mà anh biết rất hiền rất ngây thơ, anh chưa hứa hẹn gì cho cô và cũng chưa từng làm cho cô tổn thương.... anh bỏ đi nhưng trong thư anh không hề kêu Tít đi lấy chồng...

Có thể là anh ích kỷ nhưng thứ mà anh chiếm hữu anh không muốn người khác động vào và đặc biệt là Tít...

Nên khi gặp lại Tít những sự tức giận trong anh lại bộc phát.... thà cô sống tốt anh sẽ thấy không đến nỗi nào nhưng bây giờ... cô sống quá tệ, lại có một đứa con...cô rời xa anh để rồi sống như thế này sao???

Nhưng khi nhìn thấy cu Ốc không hiểu vì sao tìm anh có chút mềm nhũn ra...anh thật sự rất yêu quý thằng bé này... cứ như con anh vậy!

Con???

Định thoáng giật mình, anh đứng dậy đi nhanh vào phòng, lại nhìn chăm chăm cu Ốc một lát... Tay anh có chút run run...

Lấy điện thoại từ trong túi quần, anh bấm gọi cho một số:

- Khoa, chú mày giúp anh điều tra một việc..... Ừ đúng rồi, càng nhanh càng tốt...

Tắt máy, anh lại bấm cho một số khác:

- Chị Bích à, em Định đây...vâng vâng em đang ở bệnh viện chỗ anh Lý... chị giúp em làm một việc được không? Vâng vâng em không cần gấp, khi nào có cũng được...

Nói xong anh tắt điện thoại lại đi đến bên giường xoa xoa đầu cu Ốc.... anh chỉ mong những điều anh nghĩ ngờ là sự thật...

Anh vốn chưa bao giờ tin những thứ Duyên cầm đến cho anh xem!

Lại đi ra bên ngoài, thấy Tít vẫn ngủ gật gù trước cửa, anh khom người xuống bỗng cô ấy lên. Tít bị nhắc bỗng thì giật mình tỉnh cả ngủ lại nhìn thấy Định xem chút cô đã hết lên.

- Đây anh làm gì vậy, thà tôi xuống đi.

Định không thêm trả lời, anh một đường ôm Tít đi vào trong, đặt cô lên chiếc ghế sofa loại tốt, anh ấn người cô xuống, trầm thấp nói:

- Cô ngủ đi, mai tôi lại đến thăm...

Tít giật mình lại nhìn chăm chăm vào Định...Cái gương mặt nó nhưng nhớ bao lâu nhưng sao hôm nay gần sát bên nó lại sợ hãi đến như thế?

Định cúi thấp mặt như hôn phớt qua má con Tít khiến Tít cả người căng cứng..

Đợi đến khi Định đi rồi, Tít mới giật mình tỉnh lại..

Trong lòng nó biết nó còn yêu Bụi, trong tim vẫn còn nhớ anh chồng điển điển khùng khùng của nó rất nhiều. Nhưng yêu là nó yêu đơn phương mà Bụi bây giờ đã có vợ không biết đã có con chưa?

Nó không muốn làm người thứ ba chen ngang vào hạnh phúc gia đình của người khác. Ngày trước nó và cu Ốc không có Bụi vẫn sống tốt thì giờ đây cũng thế..

Đứng, nó dằn lòng phải thế!

5g sáng ngày hôm sau, Tít dọn đồ sạch sẽ, ông Tươi thì bỗng cu Ốc cả đám người đi trong lặng lẽ... Tít lần này muốn trốn Bụi thật mà.

Tít đưa cu Ốc đến bệnh viện nhi thành phố, giường nhỏ hẹp, một phòng đến 4-5 giường nằm, khổ nỗi đang trong thời gian thiếu giường, cu Ốc phải nằm chung với mấy đứa bé khác.

Nhìn chân con bọ bột lại nằm chặt vật với mấy đứa khác, Tít có chút hối hận... Nó đau lòng cho con cũng có chút buồn bực cho bản thân mình.. Xã hội này nếu không có tiền thì thật sự không được một chút gì tốt đẹp!

Để cu Ốc cho bà Tươi trông, Tít đi lấy thuốc cho con trai. Đến khi nó vào phòng lại thấy một người đàn ông quen thuộc đang xoa đầu cu Ốc.

Cu Ốc nhìn thấy mẹ thì mừng reo:

- Mẹ, ba...chú đến thăm Ốc.

Định quay lại, cả gương mặt anh nghiêm nghị đến phát lạnh.Tít nó nhìn nhìn, sau lưng có chút rung mình... sao lại nhìn nó ghê thế?

Tít cười hi hi:

- Anh đến thăm cu Ốc hả?

Trong phòng các bà đang xôn xao vì có một nam thần ghé ngang phòng bệnh, nay lại thấy không khí giữa hai người có chút không đúng, ai nấy đều hóng xem chuyện vui..

Bụi không nói gì, chỉ quay sang bà Tươi, nói:

- Di dọn đồ cho Ốc kít có người qua đón lại về bệnh viện, con đưa Tít ra kia có chút việc, đi trông Ốc giúp Tít.

Lại quay sang cu Ốc:

- Ốc ngoan nhé, ok?

Cu Ốc đưa hai ngón tay ra dấu ok, miệng cười rộng toẹt lại bị sún mấy cái răng.

Chưa kịp hiểu gì Tít đã bị Định kéo đi ra ngoài, bệnh viện thì người đông như kiến, nay lại vì một anh chàng đẹp trai xuất thần kéo theo một cô gái gương mặt trái xoan đáng yêu làm ai cũng phải quay lại nhìn. Có người còn bình luận đến vui về.

- Ủa quay phim hả, diễn viên đẹp hen...mà sao không thấy máy quay đâu cả???

Con người thật sự rất thích tò mò chuyện người khác mà..

Mà trong phòng bệnh, bà Tươi hết nhìn Định lại quay sang nhìn cu Ốc, mỗi bà cười nhẹ..

- Ai cha cu Ốc mà là con cậu trai ấy thì tốt quá, mà nhìn mặt hai đứa nó cũng giống nhau chứ ta..

Như vừa nghĩ ra được điều gì kinh thiên lắm, bà Tươi giật mình nhìn về phía cu Ốc sau lại nhìn ra phía cửa...đầu có chút chạy số liên tục...

- Hay là.....

Này bà Tươi, bà cũng thông minh ra phết chứ nhỉ

Tít bị Định lôi ra đến cổng bệnh viện, bên ngoài một chiếc BMW bóng loáng đang đợi sẵn. Định tổng Tít lên xe gài dây an toàn sau lại đi về ghế lại, ngồi vào.

- Cậu về nhà đi, hôm nay nghỉ.

Nói rồi nó máy xe đi mất.

Tít ngồi trên chiếc xe sang trọng, cả người nó không dám nhúc nhích, sợ mình làm sai cái gì người đàn ông này lại bắt đền thì chẳng biết lấy tiền đâu ra.

Định chạy về hướng khu chung cư gần với bệnh viện quốc tế trước kia cu Ốc nằm

Đây là khu chung cư cao cấp nên khi xe vừa vào liền có tiếp tân nhận chìa khóa chạy xe vào bãi. Mà Tít bây giờ lại bị Định kéo vào thang máy lên trên phòng..

Tít nó rất ít khi đi xe hơi phải nói là không đi luôn chứ nên vừa này đi một chút nó không quen được với mùi xe, cổ họng bây giờ rất muốn nôn ra ngoài..

- Bụi, anh thả tôi ra, tôi khó chịu..

Thang máy đóng lại, trong khoang thang máy con Tít một lần nữa lại buồn nôn vì mùi thang máy...

Đến khổ với Tít...

Định lúc này gần lắm lại nghĩ con Tít làm trò nên vẫn không quan tâm. Đợi thang máy mở cửa, anh lại lúi xổng xộc Tít vào trong căn hộ...cửa đóng ầm anh trực tiếp lôi con Tít vào phòng, xô nó lên giường, anh nhanh tay cởi phăng sơ mi ngoài ra.

Tít nó hốt hoảng quên mất cả buồn nôn vì say xe, nó co rúm người lại trèo lên phía trên đầu giường lại nhìn Bụi đứng đó với thân trên trần trụi, nước da màu đồng, cơ bắp lại cứng rắn..

- Tôi cho cô đi à, sao cô lại đưa cu Ốc đi?

Tít nó run run:

- Tôi đưa con tôi đi thì... thì liên quan gì đến anh?

Định điển tiếc, anh hung hăng bắt lấy Tít, dè nó xuống dưới thân, gần từng tiếng:

- Cô còn nợ tôi 200 triệu, cô chưa trả mà muốn bỏ trốn à, đầu dễ như vậy được.

Tít nó rung rung, run cầm cập:

- Được...được... tôi sai rồi, anh thả tôi ra đi...tôi sai rồi..

Định hôn lên môi Tít,cái hôn mạnh mẽ như muốn nuốt trọn cả người con Tít vào miệng. Tít thì hoảng sợ, nó dấm bùm bụp vào người Định. Càng đánh Định càng hăng, lại càng không muốn thả con Tít ra.

Hôn đến khi anh cảm thấy có vị tanh của máu mới buông Tít ra, lại nhìn nhìn, môi Tít vì bị anh hôn mà chảy máu tróc một lớp da mỏng..

Tít được thả ra, con buồn nôn lại ập đến, nó lao xuống giường, chạy tìm nhà vệ sinh. Định cũng hốt hoảng mà chạy theo sau nó...

Nôn một trận vào bồn rửa mặt, Tít mới cảm thấy dễ chịu mà sau lưng Định lại vuốt ve giúp nó thông khí. Nhìn vào trong gương, gương mặt Định hòa hoãn dịu dàng khiến tâm tình nó dịu dại, nước mắt cũng không biết vì đâu lại rơi lộp bộp ra ngoài...

Định hoảng hốt, anh vội ôm lấy nó:

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý... tôi giận quá...

Tít không nói gì,nó khóc đến thế lương lại lắc đầu ngoay ngoáy. Hai tay nó bấu víu vào người Định khiến da đầu anh giật tung tung vì đau nhưng không sao...anh chịu được.

Nhìn Tít rơi nước mắt...bao nhiêu tức giận trong lòng anh đều tan biến... Duyên cũng từng khóc thế lương trước mặt anh nhưng anh lại không xót xa bằng một phần mười khi nhìn thấy nước mắt của Tít...

Trong lòng anh cũng không khổ muộn phiền...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: ĐOẠN 1 : Yêu thì yêu...

Tít khóc một lát lại ngưng, tóc rũ xuống che kín mặt mà Bụi ở đây cũng không biết nên làm thế nào.

- Tít tôi xin lỗi..

Tít lắc lắc đầu:

- 200 triệu đó tôi trả cho anh thế nào thì anh buông tha cho mẹ con tôi?

Định ngạc nhiên, cả người anh cứng đờ:

- Em ghét tôi sao Tít?

- Đúng, tôi ghét anh!

Định hai tay nắm chặt, anh tiến đến gần Tít hôn lên môi cô, lát sau lại nhỏ giọng, nói:

- Ở bên tôi 2 tháng, làm người tình của tôi 2 tháng.. tôi xóa nợ cho em

Tít nắm gấu áo thật chặt, nó yêu Bụi, nó biết bản thân nó vẫn còn yêu Bụi. Hiện tại nó cũng đang mắc nợ anh, thế thì lấy thân đền đáp. Chỉ cần qua 2 tháng nó sẽ tự động biến mất, cả cu Ốc nữa...Nó chỉ mong trong 2 tháng này vụ Bụi đừng đến đánh ghen nó là nó mãn nguyện lắm rồi!

- Được tôi theo anh nhưng sau 2 tháng tôi muốn 100 triệu?

Định cười nhếch môi, anh ôm lấy Tít vào lòng:

- Ok thôi.

Tít... liệu sau 2 tháng em có rời khỏi tôi được không?

Định ôm lấy Tít, hôn lên môi cô, cái hôn mạnh mẽ vang dội. Một tay đỡ đầu cho cô, một tay cời nhanh từng cúc áo sơ mi, đến khi Tít chỉ còn cái áo con thì anh mới buông cô ra.

Định quỳ xuống đất, dùng tay cời nút quần cô, sau đó từ từ kéo chiếc quần xuống thấp. Tít đỏ mặt, nó cắn răng thật chặt, nhẹ nhàng nhấc chân lên cao cho anh có thể lấy chiếc quần ra khỏi chân nó...

Đến khi thân thể hai người không còn gì cản trở, Định ôm lấy cô, hôn lên môi cô, môi lưỡi lại đi dần xuống ngực, xuống hai đầu v* tròn đều trắng mịn..

Mắt Định nhắm lại, anh hít hà mùi hương trên cơ thể Tít, ôn nhu nói:

- Tít...em thơm quá!

Tít hai tay nắm thành quyền, cô cơ hồ không chịu nổi kích thích thân thể kia. Đã bao lâu rồi, lần đầu quan hệ cùng đàn ông cách đây đã 5 năm rồi...

- Umm...khó...chịu... quá...

Nghe giọng Tít rên ri, Định như chịu hết nổi, các dây thần kinh cảm giác của anh như sắp đứt đi...Đây là loại khoái cảm như thế nào mấy 5 năm trước đến 5 năm sau vẫn y như một...

Anh cũng đâu phải không nếm qua mùi vị đàn bà, nhiều là đằng khác... Nhưng sao với cô lại mới mẻ lại như không chịu đựng được thế này?

Định ôm lấy cô, tay anh cứng rắn mà mềm xuống cô bé nhỏ, Tít chịu không được liền rên lên thành tiếng...Anh lại càng hăng say, ngón tay thon dài dần mò vào bên trong hang nhỏ. Tay anh đi đến đâu liền bị dịch nhầy trong trong bao vây đến đó mà bây giờ Tít như không còn sức sống, cả người ngã vào người anh, lại ôm dính lấy anh như con rắn nhỏ không xương...

- Em thấy thế nào? Thích không?

Tít không nói gì, môi cô cắn đến đỏ nhặn, tiếng rên không bật ra khỏi miệng càng làm tăng dục vọng trong người Định.

Lấy ngón tay ra khỏi người cô, anh nhấc bổng cô lên đặt trên chiếc tủ khăn tắm, để cô ngồi dạng chân ra hai bên, tư thế kích tình thật không tưởng.

Định ôm lấy cô, đầu cúi xuống ngực cô mà mút mát, hai đỉnh ngực cô bị anh dùng lưỡi treu ghẹo đến nở rộ ra. Cậu nhỏ của anh va chạm vào cổ bé của cô khiến anh có chút không chịu đựng được. Buồng hai nụ hoa nhỏ trên ngực cô, anh cảm lấy cậu nhỏ đang bành trướng to lớn dưới thân mình, ni non nổi với Tít:

- Em cố chịu...

Nói rồi anh ấn cậu nhỏ vào trong người cô...Tít cắn chặt môi, hai tay cô bấu víu vào người anh...Từng tác anh đi vào cả người cô như cạy đến đỉnh điểm...

- Đau...đau...

Định tuôn mồ hôi như mưa, anh lại phải cố nhịn, ôm lấy cô anh dùng tay se se hạt nhỏ bên trên cổ bé của cô...Eo lại từ từ đẩy nhẹ đi vào...

Tít giờ đây xen kẽ giữa đau đớn cùng sáng khoái...hai tay cô ôm lấy Định...miệng khẽ ngân nga yêu kiều:

- Umm...a...đừng... đừng...

Định càng ngày tốc độ càng nhanh, càng ngày càng chạy nước rút...Mồ hôi anh vã ra như suối tuôn...Mà Tít vừa qua cơn đau lại đi đến một hồi tê dại khắp người... Từng cơn loạn động của Định như húc văng đi mọi sự mệt mỏi trong cô...Khoái cảm... Sưng sưng... Thật sự rất lạ!

Tít ôm lấy cổ anh, miệng lại ngân nga rên ri...đến một hồi lâu sau Định dùng hết sức tiến sâu vào trong cơ thể cô đó cũng là lúc cả cô và anh lên đỉnh...

Định thờ học vài hơi, sau lại ôm lấy cô hôn lên môi cô, anh hỏi:

- Hải lòng em không?

Tít không nói gì, cô chỉ gật đầu khẽ, cả người dựa hẳn vào người anh...

Mây mưa qua đi, Tít lại được Định rửa qua sạch sẽ, sau anh lại ôm lấy cô đặt lên giường. Chắc hẳn vì quá kiệt sức nên Tít đã ngủ mất...

Định ôm lấy Tít, anh ngắm gương mặt cô thật kỹ...Chóp mũi cao cao, môi nhỏ đỏ hồng, gương mặt không son phấn... Cô không hề đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào qua tay anh nhưng lại làm anh có cảm tình hơn rất rất nhiều... cái cảm giác này gần giống như yêu...rất rất gần...

Định khẽ cong môi, anh hôn lên trán cô, nhu mì nói:

- Yêu thì yêu...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đoạn 2 : Thanh

Chiều hôm ấy Định đưa Tít đến bệnh viện của cu Ốc, thật tình thì Tít bị say xe Định phải đi mua tính dầu về xông xe cho nó chống say...

Nhìn Tít vật vờ ngồi ghế phụ, Định cười:

- Em làm gì vậy, thời buổi nào rồi mà còn say xe?

Tít ủ rũ:

- Mệt, tôi không quen.

- Bình thường em đi xe gì?

Tít trả lời nhanh gọn:

- Dream

Định nhìn Tít, lại trùng hợp ngay trước đầu xe có ông chú đang chạy con dream cũ mềm

- Anh thấy chiếc đó không? Tôi đi xe đó, thoáng mát không mắc ói như xe này...

Định dờ khóc dờ cười, đúng là hết nói nổi.

Về đến bệnh viện, cu Ốc nhìn thấy Định thì reo lên:

- Chú...chú đã tới.

Định xoa đầu cu Ốc, đặt chiếc xe tải đồ chơi xuống bàn:

- Cu Ốc uống thuốc chưa?

- Dạ rồi...

Bà Tươi bên này lại kéo tay Tít ra ngoài.

- Ê Tít, có phải cậu kia là ba thằng Ốc không?

Tít giật mình, nó hốt hoảng:

- Sao di biết?

Bà Tươi cười ha ha:

- Vậy thiệt hen?

Tít dờ người, lát sau nó lại thờ dài... rõ là bà Tươi có biết đầu là nó tự nói mà... ngu thiệt!

- Mà chuyện sao bây kể tao nghe coi, sao lại có chuyện trùng hợp vậy?

Tít nhìn bà Tươi, ngoài má nó ra thì bà Tươi thương nó như con mà nó thật sự cũng không dẫu được bà. Chi bằng nó tự kể không khéo bà Tươi lại đi hỏi Bụi thì lỡ hết việc của nó..

Nghĩ rồi nó lỏ tay bà Tươi ra ngoài, kể một lèo hết việc.....

Bà Tươi nghe xong lại sụt sùi nước mắt:

- Mày sao khổ vậy hả con, sao bây không kể tao nghe từ trước...

Tít thờ dài:

- Kể nghe thì được gì đâu di, con cũng từ lâu xem như cu Ốc không có ba.

Bà Tươi vỗ tay nó cái chất:

- Bậy bạ, mày sao ngu vậy con, cậu kia chưa biết thằng Ốc là con cậu mà cậu thương thằng nhỏ quá trời. Mày giấu cha con tụi nó nhìn nhau là phải tội con à...

- Di, anh ấy có vợ rồi, con đâu làm bậy được..

Bà Tươi trầm ngâm:

- Thôi tao không nói nhiều, mà bây cũng chưa chắc nó có vợ con, nếu nó chưa bây nói đi chứ để cu Ốc không ba sau này nó thiệt thòi. Mà bây nhìn bây coi, nhắm lo cho thằng nhỏ ăn học đến đại học được không?

Tít nó lại thờ dài một hồi...nó mạnh miệng là vậy chứ con ba bữa ngon ngon cho cu Ốc nó còn chưa làm được thì sao dám tính chuyện tương lai cho con...

Lại nhớ đến chuyện hồi sáng nó giao kèo với Bụi...lòng nó có chút đau đớn... đến cuối cùng nó cũng vì tiền... vì nếu không tiền mẹ con nó không trốn được Bụi mà căn bản nó cũng không thể đưa cu Ốc đi xa làm lại từ đầu được, bởi nó nghèo!

Cái thân sinh ra là phụ nữ đã khổ gặp chuyện trắc trở lại càng khổ hơn... nó chẳng biết khi nào thì cuộc đời nó có màu tươi sáng?!

Bước vào phòng bệnh thì thấy cha con nó đang xem phim hoạt hình ở trên màn hình tivi, Tít lại có chút không nề...

Sao sinh ra nó hiền lại còn hay mềm lòng thì làm sao nó làm được việc gì ra hồn đây?

Thở dài đi đến xoa đầu con trai, nó hỏi:

- Ôc đói chưa, mẹ mua bánh canh cho con nha, ăn cháo hoài chắc ngán rồi ha?

Cu Ôc mắt tròn xoe:

- Dạ mẹ mua bánh canh cho con đi.

Tít gạt đầu, lại nhìn sang Bụi đang chăm chăm nhìn nó:

- Anh ăn không, tôi mua luôn cho.

Định gạt gạt:

- Ok, em mua có giò nha, tôi thích ăn bánh canh giò..

Tít không nói gì, liền đứng dậy đi ra ngoài..

Xuống bệnh viện nó đi qua bên kia đường chỗ có quán bán canh người mua đông như kiến... Đi nuôi bệnh mà ăn cơm căn tin bệnh viện là nuốt không vô...

Mua được hai tô bánh canh cho cha con cu Ôc, nó lại băng qua đường. Giữa đường nó nghe tiếng xe phanh khỏỉ lỏn rầm rú bắt gác có chút sợ, nó không đi tiếp mà dừng lại. Ai ngờ xe moto lại nhường nó nên lách sang một bên...cuối cùng vì hoảng khi nhìn thấy xe lớn mà con Tít tự hủ mình ngã xuống đường làm văng hai tô bánh canh tung tóe...

Một thân đồ đen cao to bước xuống, anh ta cúi mũ bảo hiểm to xuống, lại đi nhanh đến đỡ con Tít dậy:

- Cô có sao không?

Tít nó mặc dù hoảng loạn nhưng cũng không ăn vạ, nó lắc đầu lia lịa:

- Không sao, không sao....

Người đàn ông kia đỡ nó dậy sau lại nhìn kỹ mặt nó, anh ta có chút vui mừng:

- Ủa Tiên, phải chị không?

Tít nó gạt mình, bình thường mọi người gọi nó là Tít chứ ai gọi tên cúng cơm khai sinh của nó bao giờ. Tò mò nó ngược nhìn, có chút quen thuộc....

- Đây...cậu là Thanh...đúng không...Thanh lúc trước thuê phòng sát bên tôi nè?

Đang lúc nhận nhau vui quá thì phía sau xe du lịch bốp kèn inh ỏi, Thanh dợ tay xin lỗi sau đầu con Tít vào trong rồi anh ta cũng dắt xe vào lề..

Nói sơ về Thanh, cậu ta lớn tuổi hơn Tít nhưng vì thấy Tít có con nên kêu bằng chị sau cũng quen miệng không sửa được. Là con trai độc đinh của chủ dây cây xăng khu vực Sài Gòn, gia đình cũng gọi là máu mặt. Còn về vụ thuê trọ, đó là trước kia sốc nỗi gần bà gần mẹ đi ra ngoài thuê phòng tự sống... Sau suy nghĩ chính chắn một chút lại về lại gia đình, học hành tử tế rồi tiếp quản việc kinh doanh, cũng gọi là thanh niên trẻ tuổi thành đạt..

Thanh cười đẹp trai sáng láng nhìn Tít:

- Chị có sao không? Có bị đau chỗ nào không chị Tiên?

Tít phui phui ống quần, nó cười:

- Chị không sao, chỉ đổ mất hai tô bánh canh... hìhì.

Thanh gãi đầu, anh cười nói:

- Để em mua cái khác cho chị nha..

Tít phui tay:

- Thôi mua gì, tại chị tự té chứ liên quan gì đến cậu..

Thanh cũng không cãi lời, trong bụng cũng định lát nữa sẽ mua trả lại, bây giờ hỏi chuyện trước đã:

- Chị Tiên hôm em về tìm chị chỗ nhà trọ cũ mà bà Lan nói chị dọn đi rồi, chị với Ôc dọn đi đâu? Mà sao chị định qua đường sang bệnh viện này há?

Tít cười cười:

- Ủ chị dọn đi lâu rồi không còn ở chỗ bà Lan nữa, chỗ đó phức tạp quá.

Lại chỉ chỉ vào bệnh viện:

- Cu Ôc bị xe mạng té gãy chân đang bó bột nằm trong đây nè, chị đi mua đồ ăn cho nó.

Thanh gạt mình:

- Trời đất rồi cu Ôc có sao không chị? Em vô thăm thằng nhỏ chút..

Thấy Thanh định dắt xe vô thiệt, Tít mới dẫn tay cậu ấy, nó nói:

- Thôi vài bữa thằng nhỏ về rồi, có gì đâu mà thăm, cu Ôc khỏe mà.

Thanh lại dẫn tay Tít, cậu vô tư nắm lấy tay nó:

- Chị để em vô thăm đi, hỏi đó em với cu Ôc thân nhau lắm, tội nghiệp thằng nhỏ...

- Thôi mà thăm gì..

Đang lúc dẫn cu nắm tay qua lại thì một giọng đàn ông trầm thấp vang lên:

- Có chuyện gì vậy?

Tít nhìn Bụi, trong mắt có chút hoảng hốt. Mà Thanh hết nhìn Tít lại nhìn về phía Định, trong mắt có chút ngạc nhiên....

Tít lấp bắp:

- À không có.... gì, tôi..

Thanh nhanh miệng lên tiếng:

- Tôi vô tình va trúng chị Tiên nên chị ấy mới bị té.

Định nheo mắt... Tiên? Cô ấy tên Tiên à?

Định.... có cần đến tên người ta cũng không biết không ấy????

Định nhìn về phía Tít, anh dần lấy tay cô đang bị Thanh nắm:

- Em có sao không, có bị thương chỗ nào không? Anh đưa em vào trong kiểm tra..

Tít cười cười:

- Không sao đâu mà làm đổ hết bánh canh rồi....

Định xoa xoa má cô đang bị dính cát:

- Lát tôi mua, tôi đưa em lên phòng trước, cu Ốc đang đợi.

Tít không nói gì nó chỉ chăm chăm nhìn Định, cái bộ dáng quan tâm này...nó nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ!!

Mà phía này Thanh nhìn hết màn tình cảm kia vào mắt....có chút ngạc nhiên cũng có chút buồn buồn...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôi thích em .

Sau khi Thanh đi rồi, Định dắt tay đưa Tít vào lại bệnh viện, mặc dù không thấy vết thương nào nhưng Định vẫn yêu cầu bác sĩ kiểm tra tổng thể cho Tít.

Anh không biết là vì sao lại cảm giác khó chịu khi Tít nắm tay cùng người đàn ông khác và anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng chồng cũ trước kia của Tít là người như thế nào?

Sau khi kiểm tra một loạt các kết quả đều ở mức an toàn, Định mới gạt đầu yên tâm.

- Tôi đã nói không sao mà...

Định nắm tay cô, nói:

- Ủ' thì kiểm tra rồi mới thực sự không sao.

Tít không nói gì, nó đi theo sau Định nhìn nghiêng một góc mặt của anh, bỗng dưng lòng nó lưu luyến đến lạ kỳ.. Mỗi tình... à không tình yêu đơn phương 5 năm trước hay là 5 năm sau vẫn nguyên vẹn như ban đầu!

Thời gian cu Ốc nằm viện là 2 tuần, bị gãy chân thì nhẹ nhưng đợt sốc thuốc đó vẫn còn tác dụng phụ nên thằng bé không được cho xuất viện. Mà về phía Định, anh lại nhờ người quen cho cu Ốc nằm thêm 1 tuần nữa, tính qua tính lại cũng ngọt gần 1 tháng.

Trong thời gian này Định ngày nào cũng đến bệnh viện, sáng đưa mẹ con cu Ốc đi ăn sáng, trưa không đến được thì đi Tươi dờ com vào, chiều tan làm anh lại đến. Định chăm sóc cu Ốc không khác gì anh là ba ruột thằng bé, mấy phòng bên cạnh đều hâm mộ Tít có được anh chồng vừa đẹp trai giàu có lại thương vợ chiều con.

Mỗi lần nghe mọi người khen Tít cười cho qua chuyện chứ thực sự thế nào thì chỉ có mình nó biết.

Tối nay cu Ốc trong bệnh viện với đi Tươi, Định đưa con Tít đi ăn tối.

Ngồi trên xe nó cứ bần thần nhìn ra cửa sổ, Định nheo nheo mắt, anh hỏi:

- Say xe nữa à?

Tít gật gù.

Thật sự nó không chịu được mấy mùi xe con này, đi xe máy vẫn là tiện hơn.

- Em tập cho quen đi..

Tít đứng dưng:

- Tập làm gì, tháng sau tôi cũng không còn đi nữa.

Định nhìn nó, anh không nói gì nhưng trong lòng thì khó chịu vô cùng.. Đã gần 1 tháng rồi mà cô vẫn chưa hiểu được anh, anh thật sự không biết rằng cô đang sợ cái gì hay lại muốn bỏ trốn đi nữa?

- Ai nói em tháng sau thì không đi nữa?

Tít nhìn Định:

- Không phải tôi với anh đã giao kèo rồi à? Hai tháng....bây giờ cũng sắp qua 1 tháng rồi.

Định tấp xe vào lề, xe thắng kít, anh nắm lấy tay Tít, hỏi lớn:

- Em thích đi lắm à, sống như vậy không tốt sao?

- Tốt, có cái gì tốt, tôi đã có chồng cũng có con rồi, anh đã có vợ...tôi và anh day dưa mãi làm gì?

Định quát lớn:

- Tôi không quan tâm con em hay con ai, tôi cũng không quan tâm chồng em là thằng nào...tôi không quan tâm.

Tít cũng thật sự rất giận, nó hét lên:

- Anh vô lý vừa thôi, anh không yêu thương tôi thì giữ tôi lại làm gì? Tôi cũng không phục vụ được anh mãi thì anh cứ giữ tôi làm gì?

Định hai mắt đỏ ngầu, gương mặt đỏ lên như tôm luộc:

- Tôi thích em, được chưa?

Tít định cãi lại thêm nhưng khi nghe câu tôi thích em từ trong miệng Định phát ra thì nó lại quên hết vừa nãy mình nghĩ gì. Cả người nó cứng đờ nhìn chăm chăm Định mà Định giờ đây cũng hết sức hốt hoảng... anh chưa bao giờ mất bình tĩnh đến như thế!

Buông tay Tít ra, Định áp ứng:

- À....

- Anh không cần gờn như vậy, tôi không quen..

Định lại nhìn nó, lần này là anh nói từ tấm lòng:

- Tôi không đùa, tôi thích em

Anh ấy thích nó...Định thích nó... Thật sự sao? Nó có nghe nhầm không?

- Cho nên tôi không muốn em bỏ đi...tôi chưa yêu em nhưng không phải là không yêu...

Tit im lặng, tính nó vốn nhất gan lại gọi chịu đựng. Lúc đầu là nó muốn sống hạnh phúc cùng cha con cu Ốc hai tháng rồi sau đó cất giữ như một kỷ niệm đẹp sau đó mãi mãi rời đi. Vì nó nghĩ Bụi không yêu nó, có thể Bụi thương xót cho số phận của nó hoặc đơn giản Bụi ghét nó nên muốn giày vò nó một chút...Nhưng không sao nó chịu được hết. Còn bây giờ Bụi nói thích nó, nó không thể nhất thời suy nghĩ kịp nó sẽ làm gì và làm thế nào....Nó thật sự rất rối!

- Anh đừng... đừng... gờn..

Định nắm tay nó, quay mặt nó nhìn thẳng vào mặt anh, anh nói:

- Anh không đùa hay gờn gì với em hết, trước kia anh ghét em anh có chút hận em nhưng bây giờ hết rồi...

Đúng, ngày hôm qua đàn em Định đưa cho anh tập hồ sơ điều tra về Tit... Tit không có chồng chỉ có con...đứa bé được sinh ra sau khi Tit lên Sài Gòn được 7 tháng... cu Ốc rất có thể là con của anh!

Độc rất kỹ từng chữ trong đó mà tìm anh như muốn nó tung văng khỏi lồng ngực. Nếu cu Ốc là con anh, anh nhất định không tha cho Duyên...

Lại nhìn những công việc Tit từng làm, anh chưa từng nghĩ tại sao một cô gái nhỏ như vậy lại có thể làm được những công việc nặng nhọc đến như vậy... Lòng anh có chút đau, có chút nhói...Tit của anh tại sao phải chịu khổ? Và tại sao phải nói dối anh?

Nhưng thôi được rồi...cô muốn giấu anh sẽ cho cô giấu... chỉ cần anh tự mình biết là đủ rồi.

Tit nhìn anh, hốc mắt nó đỏ hồng, cả người run run như muốn khóc:

- Anh nói thật?

Định gật đầu:

- Anh chưa từng nói dối em, 5 năm trước cũng vậy... 5 năm sau cũng vậy!

Tit rơi nước mắt, nó đã nhận hết nỗi rồi!

- Nhưng... nhưng... anh đã có vợ?

Định cười cười, anh đưa tay lau những giọt nước mắt đọng trên má nó:

- Ai nói với em?

- Không phải lần trước...gặp... vợ anh trong bệnh viện sao?

Định cười đến xuất thần, lộ ra một chiếc răng khểnh nhọn xinh:

- Con bé đó à, là đứa em...à mà thôi từ giờ cũng không phải em nữa.

Tit nắm lấy tay anh, nó hỏi lại lần nữa:

- Anh có vợ chưa, trả lời tôi biết đi.

Định kéo nó qua phía ghế lái, để nó ngồi lên đùi anh, bấm kéo màn che kính xe trước sau lại. Một tay anh ôm eo nó, tay còn lại lau nước mắt cho nó:

- Không, anh chưa có vợ...à không trước kia đã từng chứ...5 năm trước anh từng có vợ..

Nó nhìn anh, chẳng biết bây giờ trong lòng nó là loại cảm giác gì...Vui sướng, phấn khích lại điên cuồng.. Nó vui quá, thực sự vui quá...

Nước mắt nó lại kìm không được mà rơi xuống, từng giọt từng giọt thì nhau rơi như thể mưa trút.

Định mỉm cười, anh ôm nó càng chặt, tay lại nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt cho nó:

- Sao lại khóc?

Tit lắc đầu, nó càng khóc to hơn nữa... Bên ngoài trời cũng đổ cơn mưa... không biết là trùng hợp hay là trời thương xót cho nó...mỗi lần nó rơi nước mắt thì ông Trời cũng cho mưa trút xuống không ngừng.

Định hôn lên môi nó, cái hôn nhẹ nhàng, hôn sâu đậm nhất từ trước đến giờ anh từng hôn..

- Nín đi, anh không lừa em, anh thương em...thương em Tit à....

Tit nó ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng:

- Em sợ...anh không gạt em chứ?

Định ngắt yếu cái mũi nhỏ của nó, trầm giọng:

- Anh chưa bao giờ lừa gạt ai, kể cả là dân ngoài xã hội, nên gạt em là điều anh sẽ không làm.. Gạt ai cũng được chỉ riêng em thì không!

Tit run run:

- Anh biết cu Ốc.... là...

Định im lặng, cả người anh có chút cứng đờ:

- Cu Ốc sao?

Tit hít mạnh một hơi, nó nói:

- Nếu em nói cu Ốc là con anh...anh...có... tin không?

Định nghiêm mặt:

- Em nói thật?

Tit nó lúng cuống, xem chút ngả ra sau vô lăng:

- Thật... em...em..

Định không nói gì, nó đặt Tít xuống ghế lái bên cạnh, nổ máy xe chạy nhanh trong màn mưa...

Tít hết hoảng, nó không hiểu vì sao Định lại tự nhiên nghiêm nghị đến như vậy... Nó có chút sợ..

- Anh...anh...sao vậy?

Định trầm giọng:

- Em ngồi im đi đừng nói gì nữa.

Xe chạy được một đoạn liền thấy Định cho xe tấp vào con đường nhỏ, hai bên là cây xanh cao to...

Anh tắt máy xe, bấm khóa màn che cho bên ngoài không thể nhìn thấy được bên trong. Sau đó nhắc bổng Tít lên đặt nó ngồi lên trên đùi anh, hai chân dang rộng ra hai bên..

- Tít... cu Ốc là con anh, đúng không?

Tít nó ôm lấy cổ Định, gật đầu lia lịa:

- Là con anh, thằng nhỏ là con anh.

Định không nói thêm gì anh trực tiếp hôn lấy môi nó, hôn mạnh mẽ, cuồng nhiệt hơn bao giờ hết..

Hôn môi xong lại hôn dần xuống cổ, xuống ngực nó...Hôm nay Tít mặc áo thun rộng, anh nhanh tay cởi phăng áo ngoài, sau lại cởi khuy giải áo ngực... Nhìn hai quả đồi tròn đều hiện ra, nhin không được anh đưa miệng ngậm lấy mút mát mần mẽ...

Mà Tít vì quá kích thích liền rên lên thành tiếng khe khẽ:

- Ừm..Ừm...

Định vừa hôn ngực nó, vừa dùng tay nhắc mông nó lên, cởi nhanh chiếc quần thể thao màu đen, kèm luôn cả quần con bên trong xuống đến quá đầu gối.

Tít ôm lấy Định để mặc anh muốn làm gì thì làm, nó giờ đây như cục bột nhào hoàn toàn không còn sức sống.

Định nói về tình trường là không có đối thủ, việc quan hệ thế xác trong mọi trường hợp mọi tư thế nói anh đứng thứ 2 thì không ai dám nhận thứ 1.

- Nhắc mông lên đi em..

Tít nghe theo lời, nhắc cái mông nhỏ lên một chút, Định lại dùng tay ấn mông cô xuống...

- A...đau...

Cậu nhỏ của Định được Tít bao bọc lại hết...nó ôm lấy anh, hai tay bấu víu vào lưng anh, ní non:

- Anh đừng...mà...

Định hôn môi nó, cười tà mị:

- Một chút sẽ thoải mái thôi...

Nói rồi anh nhắc mông nó lên nhẹ sau lại kéo xuống... cứ nhắc lên rồi lại kéo xuống...

Tít cả người ngay dại... đây là lần đầu tiên mối quan hệ trong tư thế kích thước đến như thế... Các dây thần kinh cảm giác như dần tê liệt... Thoải cái sung sướng cùng nhau hòa làm một...

Bên ngoài dòng người tấp nập đi tìm chỗ trú mưa, mà bên trong xe lại nóng hổi đến mức đỏ mặt phồng tay..

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hận

Sau đêm hôm ấy giữa Tít và Định khoảng cách kéo lại gần nhau hơn rất nhiều. Định biết cu Ốc là con ruột của anh, cùng lúc đó bên phía bệnh viện cũng cho anh kết quả xét nghiệm ADN,99% là chung huyết thống. Khởi nói cũng biết anh mừng vui đến cỡ nào...

Nhưng mà...hạnh phúc đến nhanh quá thì sao được gọi là cuộc đời con Tít!

Cu Ốc nằm viện 5 ngày nữa sẽ về, cơ bản cu cậu đã khỏe lại chỉ là Định muốn cu Ốc nằm đến khi cát bột thì xuất viện luôn.

- Tít, dậy đi em, Tít...

Tiếng Định gọi, Tít giờ đây đang ngủ li bì trên giường nhỏ bên trong phòng bệnh của cu Ốc. Chuyện là nó bị bệnh, cả người sốt không dậy nổi từ hôm qua, cả đêm Định phải trông cả 2 mẹ con.

- Ừm...

Định ngồi bên giường, xoa đầu sau lại sờ trán nó, anh nói:

- Đờ hơn rồi nè, lát nữa anh nói bác sĩ truyền nước biển cho em.

- Thôi...

Định cười hỏi:

- Sao lại thôi, em sợ mập à?

Tít lắc lắc đầu, anh lại hỏi tiếp:

- Hay sợ anh không có tiền?

Tít không gật cũng không lắc. Định có chút bất đắc dĩ:

- Sao em lại lo chuyện đó nhỉ, anh mua được cho em cả một vùng biển, em yên tâm, truyền vài chai với anh là không vấn đề.

Tít nó mỉm cười, trong lòng có chút ngọt ngào...Nó cần gì hơn vậy đâu...có con trai lại có người nó yêu bên cạnh...chỉ thiếu...

Có chút buồn buồn, nó ngồi dậy, nắm lấy tay Định:

- Anh này... giúp em việc này được không?

Định gạt đầu, lấy cho nó một cốc nước ấm

- Giúp em tìm má và em gái em..

Định nhìn nó trong hốc mắt Tít lại bắt đầu ửng đỏ. Định lặng lẽ ôm nó vào lòng lại xoa xoa bả vai an ủi

- Anh hứa sẽ tìm mẹ và em gái cho em

Tít gạt gạt nước mắt lại lần dài..

- Em cảm ơn

- Có gì mà cảm ơn... à hay là em làm vợ anh đi, được không?

Tít hốt hoảng, nó rời khỏi người Định, lại nhìn anh chăm chăm

- Anh nói giỡn vui lắm à?

Định cười tươi rạng rỡ:

- Anh nói giỡn với em khi nào? à mà em quên đi, xem như anh chưa nói gì đi.

Tít bực mình trong lòng có chút khó chịu lại có chút thất vọng... mà thôi...có lẽ do nó không xứng, như bây giờ là quá tốt rồi!

Định nhìn Tít bực dọc bước xuống giường, trên môi lại cười tươi rực rờ... Tít... em thật đáng yêu đó!

Qua hai ngày sau Tít khỏi bệnh, nó lại khỏe khoắn đi đi lại lại trước mặt Định, mà phải nói Định chăm sóc cho mẹ con Tít không thiếu cái gì. Tít nó cũng dần quen với cuộc sống khi có anh, từng cái nắm tay đưa nó qua đường mưa chao cho cu Ốc rồi cả những cái hôn phớt lơ trong khi nó đang ngủ. Nó biết anh cũng có tình cảm với nó nhưng nhiều bao nhiêu thì nó không đoán được.

Hôm nay Định có việc đến muộn,Tít nghe anh bảo chắc mai phải đi công tác một hôm, ngày kia sẽ về.

Đang cùng cu Ốc xem tivi, lại thấy có bóng người lấp ló sau cửa, lát sau lại nghe tiếng gõ cửa, nó đi nhanh ra ngoài, mở cửa tiếp khách.

- Chị Tiên, em đến thăm cu Ốc.

Tít có chút ngạc nhiên sau lại là vui mừng, nó cười, mở rộng cửa:

- À Thanh hả, sao cậu tìm được hay vậy. Vào đi, cu Ốc đang xem tivi trong phòng.

Thanh cười tươi đi vào, phía xa xa có một cô gái đang định đi vào nhưng rồi lại thôi...

Cu Ốc nhìn thấy Thanh, cu cậu có chút ngạc nhiên cứ nhìn Thanh chăm chăm

Tít xoa đầu con trai, rót cho Thanh cốc trà lạnh, nó nói:

- Ốc con nhớ chú Thanh hồi nhỏ hay đưa con đi chơi xích đu không?

Cu Ốc lắc đầu, thật sự cậu nhớ không nổi mà.

Tít cười cười:

- Thăng bé này...

Thanh đi đến xoa đầu cu Ốc, lại đưa bộ xe điều khiển cho Ốc:

- Ốc nay lớn đẹp trai quá ta, trước lại quần dõn chú đưa đi xích đu chắc nay quên rồi ha..

Cu Ốc nhìn nhìn anh, lại vui vẻ khi nhận được đồ chơi:

- Ốc cảm ơn chú.

Tít áy náy:

- Cậu đến thăm cu Ốc được rồi mua chi cho tốn tiền vậy, để tiền mà xài đi chứ.

Thanh cười khỏ, giải sau ột:

- Em có tiền mà, không còn nghèo nữa đâu.

Tít không nói gì, lại mở tủ lạnh lấy ra một đĩa táo gọt sẵn vỏ, đưa đến trước mặt Thanh, nó cười:

- Lấy miếng đi chị vừa gọt sạch ngâm muối rồi.

Thanh cũng không khách sáo, anh tay lấy một miếng đưa lên miệng cắn:

- Táo ngọt chị Tiên ha, mà chồng chị đâu rồi?

Tít nghe Thanh nhắc đến chồng, nó có chút giật mình nhưng sau lại bình thường trở lại.

- Đi làm rồi cậu, chiều mới đến.

Thanh lại hỏi tiếp:

- Em nhìn anh áy quen lắm, rất giống với một đại gia mà ba em quen.

- Vậy hả, chị không biết nữa.

Thanh lại cười:

- Anh áy tên Định hả chị?

Tít giật mình, sau lại gạt gạt:

- Ừ anh áy tên Định.

- Hóa ra là thế thật, đại gia SG mà.

Tít không biết, nó thực sự không biết. Định bây giờ làm gì, là ai nó hoàn toàn mù tịt. Bởi nó là gái nghèo lại quê trớt, ngoài đi làm nuôi con ra thì nó nào có quan tâm đến thế giới ngoài kia. Mà nói đúng ra nếu muốn quan tâm nó cũng không có khả năng...Đó gọi là sự khác biệt giữa các giai cấp trong xã hội.

Đến mai ăn gì nó còn không lo nổi thì hơi đâu mà đi lo cho giới thượng lưu SG?!

Vừa lúc ấy bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, Tít đứng dậy đi ra mở cửa. Trong đây ánh mắt Thanh có chút tối sầm lại...

Cửa mở, trước mặt Tít là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ăn mặc lại sang trọng vô cùng.

- Cô là Tít?

Tít gật gù đầu.

- Là tôi, cô à...

Cô gái tháo kính xuống, cười cười nhìn nó:

- Tôi nói chuyện với cô một chút được không?

Tít linh cảm có điều gì đó không tốt lắm, nhưng cô gái này không giống với người lưu manh....

- Cô yên tâm, tôi nói chuyện với cô thôi chứ không làm gì cô đâu, không cần sợ.

Nói rồi cô gái ấy tự nhiên đi vào phòng, mà lúc ấy Tít thấy Thanh cũng đang định cho cu Ốc ra ngoài chơi.

Thanh thấy cô, anh ta nói:

- Em đưa cu Ốc ra ngoài chơi một chút chị nha.

Tít nhìn Thanh, sau đó lại xoa đầu con trai:

- Con theo chú đi chơi một lát mẹ xuống theo nha.

Cu Ốc gật đầu, ngồi trên xe lăn cho Thanh đẩy ra ngoài.

- Con trai anh Định à?

Tít ngồi xuống giường cu Ốc còn cô gái ấy lại ngồi trên ghế dựa.

- Sao cô biết, cô là ai, tìm tôi chỉ vậy?

- Tôi tên Duyên chắc cô biết tôi há?

Tít giật mình...Duyên à...có phải người yêu của Bụi?

- Cô là người yêu anh Bụi lúc trước?

Duyên cười mỉm:

- Ủ là tôi, mà tôi cũng là vợ anh ấy.

Tít hết hồn, nó đứng bật dậy, hai tay co lại thành nắm.

- Anh Bụi nói anh ấy chưa có vợ....

Duyên cười thành tiếng:

- Cô ngây thơ thật, có đàn ông nào đi mèo mả lại nói là mình có vợ!

Tít nhìn Duyên, nó không tin thật sự không tin những gì Duyên nói nhưng cái tên này... cái tên Duyên này làm nó không khỏi nghi ngờ..

- Tôi không quen cô, làm sao tôi biết chắc cô là vợ anh Bụi?

Duyên vỗ tay bốp bốp, sau lại lôi trong túi ra một tờ giấy đăng ký kết hôn. À quên đến trước mặt Tít, bắt lấy cầm nó, gần từng tiếng:

- Máy gọi lăm, nhìn cho kỹ đi, tên ai???

Tít đưa mắt nhìn về phía tờ giấy hồng hồng kia, một bên là Võ Thị Ngọc Duyên bên kia lại là Trương Quán Định...

Trái tim nó đau nhói, toàn thân máu huyết dường như không còn lưu thông được nữa rồi. Mặc cho Duyên bốp chặt cầm của nó, nó vẫn không hề thấy đau một chút nào.

Nó đã từng hỏi Bụi rằng anh có vợ chưa, anh ấy trả lời thẳng thắn là chưa!

Chưa? Vậy bây giờ là gì, đây là gì? Sao lại lừa dối nó như vậy, sao anh lại làm thế.

Cuộc đời nó ghét nhất loại đàn bà làm người thứ ba đi chiếm lấy hạnh phúc của người khác. Nó hèn mọn nhưng cũng có quy tắc riêng của mình, thế mà hôm nay nó lại sa chân vào vai phản diện, cái vai mà người ta hay gọi khinh bỉ là con gáy thứ 13!!!

Duyên nhìn đồng hồ, trong mắt đảo nhanh qua một chút, xong lại cầm tờ giấy kết hôn lên, chỉ thẳng vào mặt Tít, nói:

- Tôi không muốn làm lớn chuyện vì chắc cô cũng là người bị hại thôi, đúng không? Anh Định mà, gái SG còn lạ gì anh ta nữa. Hôm nay tôi đến đây là muốn cô biến mất khỏi anh ấy, đem cả thằng con hoang của cô mà đi. Tôi thương tình cô là phụ nữ cũng từng giúp anh ấy năm kia nếu không hôm nay cô đã bị đánh đến chết rồi.

Duyên tiến lại vỗ vào má Tít vài cái, á ta cười khinh bỉ:

- Làm sao cho đáng mặt làm mẹ, đừng để con trai cô khinh cô.

Nói rồi á bỏ đi một nước để lại Tít một thân gầy gò ngã phịch xuống sàn nhà...

Nước mắt bây giờ cũng không thể chảy ra được nữa rồi... Từng con quận đau từ tim nó như những nhát dao đâm xuyên qua người nó...Con nó không cha, nó chấp nhận...

Thà là không cha chứ không phải là giành cha của người khác....

Bụi... anh nói dối tôi? Anh có biết tôi bây giờ hận anh đến nhường nào không?

Tôi hận anh, hận anh làm tôi hy vọng, hận anh làm tôi mong chờ...cũng hận anh làm tôi hạnh phúc!!!

Tôi và con sẽ biến mất.... tôi không muốn làm kẻ giết chồng cũng không muốn con trai mình làm con hoang. Tôi không muốn!!!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chào em , thủy tiên !

4 tháng sau...

- Ốc con kêu chú Thanh vào ăn cơm đi.

Cu Ốc đang chơi gần bếp liền gật đầu chạy ù ra ban công:

- Chú Thanh vào ăn cơm, mẹ kêu.

Thanh cười hiền xoa đầu cu Ốc, tay lại nhấc bổng cu cậu lên cao khiến cu cậu cười khanh khách.

Tít đi từ trong bếp hai tay bụng hai đĩa thức ăn, nhìn chú cháu hai người cười nói:

- Đứng gần nữa, ăn cơm đi.

Thanh không nói gì lại nhanh chân chạy đến bàn, đưa cu Ốc ngồi xuống ghế, mà anh cũng ngồi xuống đánh chén ngon lành..

Đúng. Sau việc Duyên đến tìm Tít, Tít một lòng muốn bỏ đi, nó nhờ Thanh đưa mẹ con nó đi trốn.

Thanh nghe xong chuyện liền gật đầu thu xếp đồ đạc giúp mẹ con Tít. Trong ngày hôm đó đi mất dạng khỏi Sài Gòn.

Thanh cũng là nhân vật có tiếng đất SG nên việc anh đưa mẹ con Tít đi là điều quá dễ dàng nhưng còn việc giấu được bao lâu thì phải hỏi Định.

Sau hôm ấy Định về không thấy mẹ con Tít, anh cho người đi tìm khắp ngõ ngách trong SG đến cả vùng ven lân cận Bình Dương, Bình Phước, Đồng Nai đều cho đàn em lật tung tất cả.

Hầu như trong đêm gió giăng hồ miền Nam đều chỉ lực lượng đi tìm rất mạnh...Nhưng đến một cọng tóc cũng không thể tìm ra.

Trong một khu nhà kho cũ, Định ngồi bắt chéo chân tay phỉ phò điều xì gà:

- Em định qua mặt anh à Duyên, bản lĩnh em đến đâu?

Duyên bị trối trên ghế, á vẫn rất xinh đẹp:

- Định, anh bắt trối em như vậy là sai rồi đó, việc vợ con anh thì liên quan gì đến em

Định không nói gì, nhìn tên đàn em thân cận tên Pha, cậu ta gật đầu đưa chiếc điện thoại đến trước mặt Duyên:

- Nhìn đi cô bé.

Duyên cười khẩy như không quan tâm nhìn vào màn hình, trong camera trước cổng khoa ngoại bệnh viện nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai đang lấp ló, không ai khác chính là Duyên.

- Anh...này hôm đó em đi khám bệnh mà..

Định cười:

- Duyên, anh đã từng yêu em, yêu rất nhiều, vì em mà vứt bỏ cô ấy. Mà em nhìn em đi, em có xứng đáng với tình cảm của anh không?

Duyên bắt đầu khóc lóc, á hiểu rõ tính tình của Định, thà anh đánh người nó sẽ dễ chịu hơn anh bình tĩnh. . Càng bình tĩnh càng đáng sợ....

- Định... anh không tin em sao, em không có làm, em làm sao dám làm.

- Duyên, em không có khả năng làm, anh chỉ muốn em trả lời ai giúp em đưa mẹ con cô ấy đi trốn. Là ai?

Duyên gạt mình, á ta đảo mắt suy nghĩ.

- Em đang suy nghĩ à?

Nói rồi Định đứng dậy, hai tay anh đút vào túi quần, điều xì gà bị dậm tan tành trên mặt đất:

- Anh biết em thích phục vụ đàn ông, anh cũng biết tội nhỏ nó thích em...không ấy em chơi một chút đi, ok không?

Duyên hai mắt mở to, á là hết:

- Đừng mà Định, đừng mà... em nói em nói...

Định tiến lại chỗ á, vuốt ve gương mặt phần mềm của á ta, anh cười tà:

- Ừ nói đi, anh nghe đây cưng!

Duyên lắp bắp:

- Là Thanh...Thanh...

Định nheo mắt:

- Thanh nào?

- Là Quốc Thanh...con trai chủ cây xăng Sài Gòn..

Định gật gật, mí mắt nheo lại:

- Khoa, đi.

Định quay lại nhìn Duyên, anh hỏi:

- Em và nó thông đồng à?

Duyên nước mắt nước mũi tèm nhem, á ta vùng vẫy khỏi ghế:

- Em có quen anh ta nhưng lúc đầu em không có ý định đuổi cô ta đi đâu, Thanh nói hẳn thương mẹ con cô ta nên em mới.. mới...

Định đứng thẳng dậy:

- Được rồi.

Nói rồi anh bỏ đi để con Duyên ngồi đó một mình, cả gian nhà kho cũ kĩ tối om...

Định đi được một lúc lâu thì có vài tên không biết ở đâu đi vào, sau đó lại thay phiên nhau cưỡng hiếp Duyên mà phía bên ngoài 2 tên đàn em đứng canh đã bị đánh bất tỉnh...

Định cho xe đi xuyên suốt trong đêm sau khi gặp được ông Toàn là ba của Thanh, Định không phải dân lành chỉ trong vòng vài năm mà anh đã leo lên đến ghế thượng lưu SG thì biết rằng anh không hề đơn giản.

Còn Thanh so ra với Định là không đủ sức đấu mà Thanh thực sự cũng chưa hề yêu Tít như anh ta đã nghĩ.

Ngoại ô thành phố Đà Lạt.

Thanh sau khi nghe cuộc điện thoại của ông Toàn cả người anh như bốc lửa đỏ, anh khi ấy lập tức muốn mang mẹ con Tít đi thật xa để trốn tránh không cho Định tìm được.

Nhưng khi bình tâm trở lại, anh suy nghĩ kĩ những gì ba mình nói. Trong lòng anh đã hiện rõ sự mâu thuẫn, Định đồng ý gài xếp cho chuỗi cây xăng trong một năm tới liên quan đến vấn đề thuế má, tức là trong vòng 1 năm cây xăng sẽ không cần đóng thuế thu nhập. Nếu tính ra con số mà anh thu lại có thể lên đến hàng tỉ đồng..

Nhưng khi suy nghĩ đến mẹ con Tít, anh lại băn khoăn, anh có tình cảm với Tít vì Tít giống với người mẹ đã mất của anh, rất hiền lành rất dịu dàng. Anh muốn sống cùng Tít, muốn yêu thương bảo vệ cho Tít....

Nhưng nếu muốn đến với Tít trước tiên anh phải qua được ai của Định, tiếp sau lại là ai của ông bố già nhà anh. Vì sao? Vì Tít đã có con riêng rồi mà anh lại là trai tân chưa vợ.

Quan trọng hơn nữa anh không đủ sức đấu cả đòi, giấu diếm mẹ con Tít cả đòi khỏi tay Định được...

Ngồi trước hiên nhà, nhìn lên bầu trời đen đầy sao trong lòng anh dường như đã có quyết định..

Đàn ông mà, khi nói yêu mà trong lòng cân đo đong đếm được cái nói hay mất cái kia thì trong tim anh ta sẽ chẳng có vị trí vững chắc nào cho bạn. Có chăng là bạn mới mẻ, bạn hợp gu mà thôi.

Người đàn ông yêu bạn thật lòng sẽ không đem lợi ích của bạn ra mà suy nghĩ, đem ra để mà phân định được hay mất.

Cũng giống như Thanh, Thanh đối với Tít là nhất thời, còn một đòi thì anh ta lại không đủ can đảm

Ngược lại Định lại vì Tít mà chấp nhận mất đi một món hời lại tự mình chấp vạ cho người khác chỉ vì an nguy của Tít.

Ai thật ai gian nhìn vào đã rõ!!

Sáng hôm sau khi mẹ con Tít ngủ dậy đã không thấy Thanh đâu. Tít có chút không hiểu, vì bình thường anh đến thăm mẹ con nó đều đến 2-3 hôm mới về lại SG chứ không đi về nhanh đến như vậy.

Mà thôi nó cũng không nghĩ nhiều chắc do Thanh có việc cần làm, nó cũng không muốn gọi làm phiền anh. Mẹ con nó đã mắc nợ anh qua

hiều rồi..

Tắm rửa cho cu Ốc, hai mẹ con lại nắm tay nhau xuống dốc đi chợ mua thức ăn.

Tít đã ở đây được vài tháng, nó yêu thích chỗ này, không khí dễ chịu mặc dù có chút lạnh, con người thì gần gũi, chất phác. Ở đây vài tháng nó cơ hồ đã dạng dĩ hơn nhiều, không còn ngu ngơ như khi còn ở SG nữa.

Nó lại hay cười nhiều hơn, không phải vì thực sự trong tim nó vui vẻ mà vì nó cảm thấy con người thật của nó dần bộc lộ ra ngoài. Vì nó cam chịu quá lâu nên tính tình thân thiện vui vẻ đã bị ẩn giấu đi nhiều mà nó thật sự không muốn như thế.

Lại nói nó nợ Thanh khi hôm đó Duyên vừa đi nó đã khóc lóc nhờ Thanh mang mẹ con nó đi trốn. Thanh không chân chữ liền gặt đầu cái rụp, sau đó tìm cho mẹ con nó đồ của y tá đội mũ đeo khẩu trang để ra ngoài tránh cho camera quay lại được. Thanh cũng thay bộ áo bác sĩ lại để cu Ốc ngồi trong hộp thuốc mà đẩy ra ngoài. Tít sau này cũng có ngạc nhiên tại sao Thanh lại chuẩn bị nhanh như vậy nhưng dù sao Thanh cũng đã giúp đỡ mẹ con nó nên nó không muốn đa nghi làm anh buồn.

Căn nhà này đều là Thanh tìm cho nó, tiền nong cũng đều là Thanh đưa. Nó biết Thanh có tình cảm với nó, Thanh cũng từng thổ lộ nhưng nó không đồng ý vì nó không yêu Thanh người nó yêu là người khác....

Hai mẹ con cu Ốc vừa đi chợ dưới dốc về, tay xách thức ăn lại xách thêm mấy túi mằm rau gạo hạt trồng. Vừa đến cổng đã thấy bao nhiêu người đang đứng trước nhà, cổng mở, cửa nhà cũng mở tan hoang. Tít hoảng sợ liền buông túi đồ bông cu Ốc ôm thật chặt, nó chạy nhanh vào trong nhà. Khi đi ngang cũng không quên liếc ngang liếc dọc bọn mặc áo đen canh giữ làm cho bọn hắn nhìn nhau bất đắc dĩ.

Chị đại thật là oan cho tụi em mà.....

Ngay giữa nhà, một người đàn ông đang ngồi đợi, anh ta mặc áo sơ mi đen, quần âu đen. giầy đen bóng..gương mặt lại quen thuộc đến lạ thường..

- Bụi...anh...

Định nhìn Tít, nụ cười rộng đến mang tai:

- Chào em, Thủy Tiên!

CHAP 12: CON GÁI!

- Ba ba....

Cu Ốc giẫy giụa khỏi tay Tít, cu cậu leo phắt xuống chạy đến sà vào lòng Định.

Định ôm con trai vào lòng, anh cười dịu dàng:

- Ốc nhớ ba không?

- Dạ nhớ, mẹ nói ba đi làm, Ốc nhớ ba quá.

Định ôm con trai, bao nhiêu nhớ nhưng đều như vờ ơ. Cuối cùng anh cũng tìm được con trai, cuối cùng cũng tìm được.

Cu Ốc buông người Định ra, lại nhìn về Tít:

- Mẹ, ba về rồi, mẹ vui không?

Tít cười cười, nó tiến lên xoa đầu con trai:

- Vui, mẹ vui mà.

Định cười mị hoặc:

- Vui thật không em?

Tít trừng mắt nhìn anh, mà lúc này Định lại đang cười tươi tắn.

- Khoa, đưa cu Ốc đi mua đồ chơi đi, tôi nói chuyện với vợ tôi một chút.

Người đàn ông tên Khoa mặt mũi hiền lành, dặt tay cu Ốc ra ngoài cũng không quên đóng khép cửa lại.

Định ngồi xuống ghế, hai chân vắt chéo:

- Vợ em đi đâu 4 tháng nay vậy?

Tít lấy lại bình tĩnh, nó ngồi xuống cái ghế đối diện với Định, giọng hết sức bình thường:

- Ai là vợ anh? Đừng nói lung tung..

Định nhìn nhìn Tít, trong mắt ý cười càng đậm hơn. Mới không gặp 4 tháng mà cô đã thay đổi nhiều đáng kể. Lúc trước quần áo không là sơ mi thì lại là thun kín cổ, không quần tây đen thì là quần thể thao ống rộng.. thế mà nay lại là chiếc váy hồng nhạt xinh xắn, thật sự không khác gì thiếu nữ 17,18. Gương mặt vốn hoàn hảo không điểm xấu....

Định nheo mắt... 4 tháng qua cũng không phạm chứ nhỉ?

Định nhìn nó, cười cười:

- Sao em không tin anh lại đi tin những lời nói vô vẩn?

Tít cười khẩy:

- Cái gì là vô vẩn, bằng chứng có đầy đủ anh chối cái gì nữa. Cu Ốc là con trai anh nhưng tôi không muốn con tôi đi giành cha của người khác.

Định lại cười, trong túi anh lôi ra tờ giấy đăng ký kết hôn vết chữ đã mờ nhạt phai màu.

- Em nói cái này là bằng chứng?

Tít nhìn Định, sau đó lại nheo mắt nhìn về phía tờ giấy hồng hồng. Mắt nó từ từ mờ to như kiểu không tin lắm, rõ ràng hôm trước nét chữ đậm và mới lắm sao bây giờ lại nhạt và hình như còn mất nét nữa?

Định đưa đến trước mặt nó, anh nói:

- Tít, anh đã nói anh thương em sẽ là một mình em, sao em không tin anh?

Tít tay run run nhận lấy tờ giấy, nó lắc lắc đầu:

- Tin anh...tin anh...

Định ôm lấy đầu nó, giọng run run:

- 4 tháng qua anh sống như rơi vào địa ngục em biết không? Anh lật tung cả đất SG này để tìm em, anh nhớ em nhớ con nhiều lắm.

Nói rồi anh kéo tay cô áp sát lên mặt anh:

- Em sờ đi, mặt anh gầy hóp đi rồi, gầy đến nỗi vẻ đẹp trai cũng mất đi. Là vì sao? Vì anh lo cho em, anh sợ em đi xa không sống được, anh sợ con trai anh nhớ ba, anh sợ em sẽ trốn anh mãi mãi...

Nước mắt rơi lộp bộp trên má Tít thấm ướt vào tờ giấy kết hôn hồng nhạt. Tít cúi xuống nhìn, những dòng chữ còn đậm liền vì nước mắt mà mờ nhạt hẳn đi...

Nó sai rồi, nó sai thật rồi. Tím tức nghẹn, nó giận bản thân mình ngu ngốc, giận bản thân mình đã bao nhiêu tuổi rồi vẫn bị người khác lừa. Nó lại giận bản thân mình vì miệng nói yêu nhưng tâm lại không hoàn toàn tin tưởng...

Lại ngược mặt lên nhìn Định, người đàn ông bộ dáng phong trần đẹp trai ngồi ngay lại ôm yếu gương mặt gầy nhom, hốc mắt đỏ ửng, quầng thâm đen sạm...Nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, tìm nó thất lại, nó lần này làm khổ anh rồi, nó hận bản thân nó quá...

- Tít, anh xin em, sau này có chuyện gì em phải tin anh, em tin tưởng anh có được không? Đừng đi nữa, đừng trốn anh cũng đừng đưa cu Ốc đi đâu nữa... Anh chết mất, anh sẽ vì đau lòng mà chết mất...

Tít gắt gao hôn lấy môi anh, nó nhớ anh, nhớ anh nhiều lắm. 4 tháng qua nó chưa bao giờ không nghĩ đến anh, nó đã từng có ý định quay lại SG nhìn anh một chút rồi lại biến mất. Ngàn lần vạn lần là nó đau lòng đến sắp chết đi...

Thế nhưng đến cuối vẫn là nó sai lầm, nó ngu ngốc không phân định được đúng sai, nó làm khổ nó, làm khổ cả anh.

Định ôm lấy Tít, tay anh đỡ đầu cho nó, tay còn lại ôm chặt lấy nó vào lòng. Cái hôn sau 4 tháng xa cách, sau 4 tháng khổ đau...cũng là cái hôn hàn gắn lại tất cả!

3 tháng sau..

- Tít, em dậy đi, em không định cho cu Ốc đi học à?

Tít xoay mình lại ôm gối ngủ tiếp, môi nó mấp máy:

- Em mệt lắm, hôm qua anh cứ liên tục....

Định cười gian tà, anh nằm xuống ôm lấy nó:

- Hay nữa nha?

Tít quơ tay đâm vào ngực anh:

- Anh biến đi.

Anh hôn lên má nó, cả người chống lên người nó, lại tóm hai tay nó để trên đỉnh đầu.

- Này này, đưa con đi học nữa..

Định hôn cổ nó, anh lại mân mê hun hít xuống ngực:

- Không cần, đi Tuổi sang đón con rồi.

Tít gầy dựa không ngừng, chân đạp bùm bụp vào chân anh. Bí quá Định dùng hai chân để chặt chân nó lại, giọng anh ồ ồ:

- Em để anh thoải mái chút đi, nếu không hôm nay em cứ ăn uống luôn trên giường đừng mong đi xuống.

Tít nó im bặt, nó vẫn nhớ lắm sau cái hôn Định tìm được mẹ con nó.. À đêm ấy là lần qua lộn lại đến sáng hôm sau vẫn chưa xong...Nhắc đến chân nó lại tê dại.

Định nhìn gương mặt đần ra của nó, anh bắt góc bật cười:

- Em thôi cái mặt đó đi.

Tít nũng nịu:

- Anh này... sao anh lại cố gắng đến vậy? Ngày nào cũng....

Định hôn lên môi nó, nặn ra từng chữ kinh người:

- Anh muốn có con gái, em sinh cho anh đi, thằng Cảnh luôn cười anh vì anh không có con gái, nó đến 2 đứa...

Lần này lại là Tít cười đến rung giường:

- Anh bị gì vậy? Đầu phải muốn có là có đâu..

Định lại hí hửng:

- Thi đúng rồi nên anh đang cố gắng đây, dù có đau nhức về sau anh cũng sẽ ráng. Vì có con gái anh sẽ cố gắng không để thua thằng Cảnh. Mẹ nó, thằng chó...

Tít chu môi hôn lên môi anh, nó cười cười:

- Anh đừng nhò nhen nữa đi, sanh con đau lắm..

Định có chút mềm lòng, anh hôn lên môi nó, sau lại an ủi:

- Anh biết rồi nhưng mà một đứa vẫn không đủ lớn sau này con bị ai ăn hiếp chẳng phải... một đứa nữa thôi được không, anh hứa sinh sẽ không đau như vợ thằng Cảnh. Nó nói với nó sinh con như đi shopping..

Nhìn gương mặt Tít dần đỏ, anh lại nài nỉ:

- Tít à à à...con gái dễ thương lắm không như cu Ốc suốt ngày đòi bắn súng ráp siêu nhân đâu..

Tít nhìn anh, trong mắt nó là hạnh phúc tràn đầy, lại nhẹ nhàng gật đầu.

Định vui sướng điên lên, anh ôm lấy nó lại hôn liên tục lên môi nó, anh hét lên:

- Cảm ơn em, cảm ơn mẹ của con gái anh, cảm ơn bà xã nhiều nhiều.

Sau tiếng hét ấy lại là màn ân ái nóng bỏng!!!

Tít bây giờ đang theo học làm bánh, nó sau này muốn mở một tiệm bánh ngọt nho nhỏ, Cu Ốc thì bắt đầu đi học. Đạo gần đây Tít thân với Di vợ của Cảnh, cô nàng ấy lại đang có thai 4 tháng lại là một bé gái. Mà Định luôn cứ nhắc nhở sao mỗi bụng nó vẫn chưa có gì? Sao con gái vẫn chưa chịu vào?

Haizz, Tít phải đến khổ vì tên đàn ông cuồng con gái???

Cuộc sống của con Tít phải ví như một bước lên mây, từ một người đàn bà lao động trong công trình xây dựng liền trở thành vợ đại gia được nhiều người kính nể. Thế nhưng Tít vẫn là cô gái như xưa vẫn hiền lành chân chất, chỉ có điều đã không còn ngu ngơ như xưa.

Diễn hình là ngày hôm qua.

Đang làm bánh trong bếp, nó nghe tiếng chuông cửa reo ỳnh ỏi. Trong lòng nó thầm nghĩ không biết là ai bấm chuông, bình thường giờ này Định đi làm chưa về đâu.

Rửa tay qua loa đi nhanh ra ngoài mở cửa, cửa chưa kịp mở hết ra đã nghe tiếng khóc lóc của Di.

- Tiên Tiên, đi đi theo tao, đi đánh ghen ông Cảnh với ông Định. Đi đi..

Tít hoảng hốt, nó đỡ tay Di, hỏi gấp:

- Cái gì vậy Di, đánh ai?

Di kéo tay nó đi ra ngoài:

- Đi đánh ghen, tao điên lắm rồi, vừa nãy có con nào gọi cho tao nói chồng tao với chồng mày đi karaoke có gái. Đi theo tao, tao đánh cho tơi đầ hết.

Tít nhìn cái bụng lúp lụp của Di mà nó lo giùm, mặc dù tin tưởng Định nhưng nó cũng không thể để Di vác cái bụng bầu đi một mình được. Nếu chẳng may có chuyện gì thì sao?

- Đợi tao, tao vào lấy cái áo.

Lấy cái áo khoác ngoài, 2 người phụ nữ dần dần sát khí đi tìm chồng.

Quán karaoke VV là khu cao cấp 5 sao, mà Định với Cảnh lại là khách VIP hay nói đúng hơn là Định có 40% cổ phần trong đây.

Hôm nay Cảnh buồn vì gây nhau với vợ liền lôi Định đi cùng, hai người thực sự chỉ vào uống rượu giải sầu chứ không hề có ý định kêu gái đến phục vụ. Cảnh từ lâu đã ăn chay không dám món men nhìn gái còn Định thì.... giữ thân còn hơn giữ ngọc, làm sao dám lung tung.

Ấy thế mà chẳng hiểu vì sao khi 2 người vợ đập cửa đi vào liền bắt gặp 4 con vũ nữ thoát y đang uốn éo trước mắt Định và Cảnh. Riêng 2 người đàn ông thì nhìn chăm chăm như kiêu:" Cái quái gì đây? "

Di nhìn thấy Cảnh, cô khóc ào lên quên mất cả đánh ghen đánh giá...

- Cảnh, anh ăn nói với con anh như thế nào... tôi đi chết cho anh vừa lòng mà..

Cảnh hoảng hốt ôm lấy vợ, anh vội xô đám vũ nữ ra, liền trực tiếp vừa ôm vừa năn nỉ:

- Anh không biết gì mà, mấy đứa ơi ba vô tội mà..

Riêng Tít lại nhìn Định chăm chăm, nó không nói gì, đi từ từ tiến đến chỗ 2 cô vũ nữ mặt dày vẫn quấn lấy Định mà Định thì lại thong dong nhìn nó, trong mắt anh là ý cười sâu.

Tít xô hai con vũ nữ ra,sau đó lại nghe " chát chát..", trên má hai con vũ nữ là 5 dấu tay thon dài, chứng tỏ sức đáng rất mạnh.

- Đi ra ngoài đi, lát anh Cảnh thanh toán tiền cho các người, đứng mùa trước mắt tôi, tôi không mê đàn bà. Còn nữa, nhìn kỹ mặt người đàn ông này, đây là đồ cứng.

Tiếng Tít nói hùng hồn dọa cho những người trong phòng hoảng sợ. Cảnh với Di liền ngưng khóc kể nhìn Tít chăm chú, còn Định lại ngạc nhiên không kém.

Tít nhìn anh, nó cười:

- Về chưa chồng?

Định nheo mắt, đứng dậy nắm lấy tay nó, anh cười:

- Đi.

Nó rồi anh dắt tay nó đi ra ngoài để lại Cảnh và Di nhìn đến muốn lọt tròng mắt.

Tiên...vốn hiền lắm mà!!!

Lại một tháng sau..

Sáng sớm sau khi đưa cu Ốc đi học, Tít cảm thấy trong người có chút khó chịu mà dạo 1 tuần này nó cứ mệt mỏi, lại hay có cảm giác buồn nôn...

Đầu quẹt qua một suy nghĩ, nó liền cho bác tài xé tấp vào một hiệu thuốc tay mua 5 que thử thai 5 loại khác nhau.

Về đến nhà nó hí hục trong nhà tắm gần 30 phút, kết quả cuối cùng cả 5 que đều hiện 2 vạch căng dẹt.

Lấy điện thoại chụp tách một tấm ảnh, lại mở zalo gửi cho Định một bức ảnh kèm dòng tin nhắn:

" 2 vạch rồi ".

Xong xuôi nó đi ra xô pha ngồi xuống, cả người lẩn lẩn như trên mây, miệng mỉm cười, mắt lại nhìn về phía cửa kính hướng ra ban công.

10 phút sau có tiếng mở cửa nóng vội, Định đi nhanh vào nhà, nhìn nó, nó cũng mỉm cười thật tươi nhìn anh.

Định giọng run run:

- Thật sao? Thật không?

Tít gật gù:

- Thật.

Định vỗ đầu, lại đi xoay vòng vài cái, xong lại chạy ù vào nhà tắm, lát sau nghe tiếng hét vang dội:

- Sắp có con gái rồi, anh sắp có con gái rồi..

Định chạy nhanh ra ôm lấy Tít vào lòng, anh hôn lên môi nó lại hôn chùn chụt vào bụng nó:

- Thích quá, anh cảm ơn em, cảm ơn mẹ con em

Tít cười, trong khóe mắt lại đọng tầng lệ mỏng:

- Em vui lắm

Định ôm chặt lấy nó:

- Anh yêu em, anh yêu em, vất vả cho em, anh sẽ đền cho em. Yêu em rất nhiều!!

Tít rơi nước mắt, đây là những giọt nước mắt hạnh phúc...

Từ nay về sau nó có chồng, có con trai lại có đứa con sắp chào đời!!

CHAP 13 - HOÀN TRUYỆN.

Tít hôm nay bụng đã tròn lên một vòng, bác sĩ siêu âm báo tin vui là một bé trai, mặc dù nhìn chưa rõ lắm nhưng có thể đoán được là bé trai.

Định có chút thất vọng nhưng rất nhanh sau đó anh lại vui vẻ ôm Tít hôn chụt chụt:

- Không sao, con trai vẫn là con anh, bắt quả anh cho nó gái gái..

Tít cười ra nước mắt, cu Ốc kể bên lại áp tai vào bụng mẹ:

- Mẹ, em khi nào ra chơi với con?

Định xoa đầu con trai, cười cười:

- Sắp rồi con trai

Ốc reo hò:

- Thích quá con sắp có em rồi, sau này Thiên Thiên không chọc con là không có em nữa rồi.

Thiên Thiên là con gái của Cảnh và Di, cô bé bằng tuổi cu Ốc. Rất đáng yêu và nghịch, Định lại rất thích cô bé.

À nói về mẹ con Di, cô nàng đã sinh vào 3 tháng trước là một cậu con trắng béo..Ồi siêu âm lần nào cũng kẹp chặt chân nên bác sĩ cứ tưởng là gái, đẻ ra lại là con trai. Cậu nhóc rất biết trêu ba mẹ nó mà!!

Tít nay bầu đã gần 8 tháng, bụng to tròn thấy rõ. Đạo gần đây nó hay nằm mơ thấy máu me làm cho tinh thần sa sút lại không ăn được gì tụt mất mấy kg. Thêm nữa là nó nhớ mẹ nó, nhớ con Rồi.

Hôm qua Cúc và Bằng đưa 2 đứa nhỏ lên thăm nó, chị em lâu ngày gặp lại ôm nhau khóc tu tu lại kể chuyện trên trời dưới đất phải đến khuya mới thôi. Bằng ở dưới quê cũng là doanh nhân thành đạt, có sự yểm trợ của em trai lại có chí tiến thủ làm ăn. Ở quê anh cũng gọi là một đại gia có tiếng, lại đặc biệt thương vợ, có khi ghen thương vợ chiều con là đi truyền từ ông Được mà ra..

Bằng đi cà phê sáng với Định,anh nhìn em trai, nói:

- À Bui, hình như hôm trước anh gặp em gái của Tít.

Định giật mình, hỏi:

- Anh hai gặp con bé ở đâu?

Bằng suy nghĩ một chút:

- Hình như khúc ngay Tiền Giang, đúng rồi, Tiền Giang.

Định trong lòng mừng rỡ, anh nhìn Bằng:

- Anh 2 đi cùng em tìm mẹ vợ cho em đi.

Bằng có chút khó hiểu nhưng em trai đã lên tiếng anh sẵn sàng giúp đỡ không hỏi nhiều.

Chiều hôm đó anh và Bằng lên xe đi về Tiền Giang, để lại Tít cho Cúc chăm sóc..

Nhưng mà cuộc sống không nói trước được chuyện gì, xem chút nữa Định đã mất đi mẹ con Tít mãi mãi..

Hôm nay là sinh nhật Thiên Thiên, Định đi công việc gấp nên Tít thay anh đi mừng sinh nhật con gái của Cảnh.

Tiệc được tổ chức ở khách sạn 5 sao Cảnh Thiên, khách mời cũng không quá đông chủ yếu là bạn thân thiết của 2 người.

Lúc Tít đi vào mọi người vẫn chưa đến đông đủ, Di đón lấy nó xoa xoa cái bụng 8 tháng đã nở cao.

- Anh Định về không kịp à?

Tít cười cười:

- Chắc vậy, có gì về kịp anh ấy sẽ qua.

Buổi tiệc ăn uống tặng quà cho bé tầm 2 tiếng sau là kết thúc mà trong người Tít cũng cảm thấy có chút mệt mỏi nên Cảnh cho người đưa nó về nhà còn cu Ốc ở lại chơi cùng Thiên Thiên tối Định sẽ qua đón.

Vừa bước ra đến cổng nó nhìn thấy Duyên đang đứng nhìn nó chằm chằm bên kia đường. Duyên đã không còn xinh đẹp như xưa mà thay vào đó gương mặt hốc hác xanh xao đến ghê người.

Duyên nhìn nó, ánh mắt của à là diễn hình của loại ánh mắt hình viên đạn. Tay à cầm một con dao thái lan cán nhỏ, nằng chiều chiu gọi ánh dao lóe vào mắt Tít làm nó dụi mắt mấy lần.

Đến khi bình thường trở lại đã thấy Duyên đến bên dãy đường. Tít hoảng sợ, nó ôm bụng thật chặt xoay lưng chạy ngược vào trong.

Mà ngoài này Duyên tay cầm dao nhỏ hung hăng đuổi theo Tít, vừa chạy à vừa hét lên:

- Con quý cái, mày đi chết đi, đi chết đi.

Tít trán vã mồ hôi bụng nhói lên từng cơn, nó vừa chạy vừa la lớn:

- Định, cứu em, cứu con emmm..

Bởi vì trong khách sạn tiếng nhạc vẫn còn mà ngoài đây Tít vừa chạy vừa hét làm mọi người chưa hiểu được chuyện gì, anh tài xế của Định phát giác có cái gì không đúng liền chạy theo sau Duyên. Nhân viên canh giữ bên ngoài nghe động tĩnh lạ lại thấy Duyên lăm lăm con dao cán nhọn bên dưới theo Tít cũng sợ đến xanh mặt. Riêng một lớp đàn em của Cảnh là gan dạ, thứ nhất bọn họ biết đây là vợ của Định, thứ hai đi theo Cảnh quen rồi nên thấy dao súng là điều quá bình thường.

Duyên đuổi theo Tít, Tít chạy được một đoạn gần đến cổng chính của khách sạn liền vấp tấm thảm đỏ mà té sấp xuống, cả khuôn bụng to đập vào nền xi măng, máu từ hạ thân tuông ra như suối.

Duyên cười ha ha dùng hết sức cầm phập con dao xuống người Tít, may mắn sao Tít linh cảm được liền xoay người qua bên trái nên mũi dao không trúng sau lưng mà trượt qua vai trái của nó. Vết đâm nhẹ nhưng máu chảy cũng rất nhiều..

- Mày chết đi Tít, chết đi..

Ngay lúc ấy, một tên đàn em của Cảnh chạy đến ôm chặt lấy Duyên, kéo vật cô ta ra bên ngoài, con dao nhỏ rơi xuống đất kêu len keng..

Cảnh và Di chạy ra liền thấy Tít đau đớn ôm bụng đang được một cô nhân viên lớn tuổi bế xốc dậy.

Di khóc lớn, ôm lấy Tít:

- Tiên, ráng lên tao đưa mày đi bệnh viện.

Tít thều thào nhỏ giọng, mặt mũi nó xanh đến không còn giọt máu, mồ hôi ướt đầm trên trán, máu tuôn không ngừng.

- Cứu..con...con...tao...

Di găt đầu la lịa, cùng lúc đó Cảnh ôm lấy Tít, bồng nó lên xe, chạy thẳng đến bệnh viện..

Định và Bằng chưa đón được mẹ của Tít nhưng nghe nói bà đang khám bệnh ở bệnh viện Chợ Rẫy SG. Đang lo lắng lại nghe điện thoại của Cảnh báo vợ mình sinh non, cả người Định như treo trên mây, anh lên xe gấp chạy như bay về lại Sài Gòn.

Trước cửa phòng cấp cứu, Cảnh đang ôm Di khóc không ngừng, còn Cúc lại an ủi dì Tươi, chỉ có cu Ốc là buồn xo ngồi một góc...

Phòng cấp cứu người ra người vào liên tục, đây là bệnh viện tư mà Cảnh là người có máu mặt nên khi đưa Tít đến thì viện trưởng điều bác sĩ sản khoa giỏi nhất đến xem cho Tít. Đây nó vào đã gần một tiếng rồi mà vẫn chưa ra...

Đến khi Định vừa chạy đến cũng là lúc y tá bồng một chiếc khăn hồng ra ngoài. Cô vui vẻ thông báo:

- Sản phụ Thùy Tiên sinh được một bé gái 2kg7.

Định chạy ào đến, anh vuốt ve mặt con gái mình, mi mắt nhắm lại, anh nhẩn nhé hỏi:

- Y tá vợ tôi sao rồi, cô ấy sao rồi?

Cô y tá im lặng một chút:

- Con được cứu còn người mẹ....

Vừa nói xong, bên trong trường khoa sản đi ra, ông tháo khẩu trang, nói:

- Người nhà Thùy Tiên là ai?

Định cùng mọi người chạy ào đến vây quanh bác sĩ, ông điềm tĩnh nhìn Định:

- Đưa bé 8 tháng tuổi đã được mổ cấp cứu lấy ra an toàn, mặc dù hơi yếu nhưng không vấn đề gì Còn về người mẹ....

Định ôm chặt lấy ông, hỏi lớn tiếng:

- Người mẹ sao? Sao? Ông nói đi, sao?

Vị bác sĩ lắc đầu:

- Vì mất máu quá nhiều may là không băng huyết nhưng.....cậu vào thăm cô ấy lần cuối đi..

Định như đứng không vững, nếu sau lưng không có Bằng đỡ chắc anh đã té xuống đất từ lâu rồi.

Trước cửa phòng bệnh tiếng khóc thương vang một góc trời. Trong góc bệnh viện, tiếng trẻ con khóc đến đau lòng:

- Mẹ ơi, Ốc hứa sẽ ngoan, mẹ đừng bỏ Ốc đừng bỏ Ốc mà. Ốc không giành đồ chơi với em, không giành mẹ với em...Ốc ngoan mà...

Bà Tươi xót xa cho Ốc liền ôm thẳng bé an ủi, Ốc không chịu liên giẫy giụa chạy thẳng vào trong phòng cấp cứu, Định cũng lao theo con...

Trên giường, một cô gái đang nhắm mắt, trên bà vai được băng lại kỹ càng. Máy móc được gắn xung quanh người, tiếng nhịp tim chạy rất khẽ rất khẽ. Cô dường như ngủ ngon lắm không hề quan tâm đến xung quanh có ồn ào đến đâu. Có an yên nằm đó như phôi bỏ những đau đớn khổ sở bấy lâu nay. Bỏ lại tất cả, bỏ con trai, bỏ con gái, bỏ mẹ già, bỏ anh chị, bỏ luôn cả người cô yếu..

Định nhìn cô, hai mắt anh đỏ như máu, gương mặt trắng bệch vì sợ hãi. Tay anh run run không dám chạm vào cô, anh sợ anh chạm vào cô rồi cô lại an tâm mà rời bỏ anh, cô lại nhắm tâm giao hai đứa nhỏ cho anh mà đi...

Tiếng nấc nghẹn ngào, môi anh run run:

- Vợ à, dậy đi em!!!

Xung quanh bác sĩ y tá tá đều nghẹn ngào...Bác sĩ phán đoán có thể Tít đang níu giữ những hơi thở cuối cùng vì cơ thể cô mất quá nhiều máu nhưng khi tiếp máu thì phản xạ cơ thể lại bài xích dẫn đến hôn mê sâu. Qua một lúc lại như có biểu hiện chết lâm sàng và bây giờ lại nằm đó thờ ơ nhằng nhịt có thể.

Cũng không chắc rằng cô sẽ chết vì trong y học luôn có những phép màu... Mà phép màu đều nhờ ý chí của bệnh nhân mà vực dậy được.

Tít... lại nhờ vào bản thân mày vậy!!!

Cúc ôm lấy cu Ốc đang khóc lóc đòi mẹ, giọng cu cậu đáng thương vô cùng:

- Mẹ ơi, Ốc nê mẹ ơi..

Định tiến đến gần cô, anh thủ thủ vào tai cô:

- Em ơi, em vừa sinh được một bé gái đáng yêu lắm, anh đặt tên là Cua có được không?

Nói rồi anh lại cười:

- À chắc em sẽ trách anh vì sao lại đặt là Cua chứ gì? Nó là con gái anh có ngang ngược một chút cũng được, anh dung túng cho nó, anh chớ che tất cả cho nó. Em đã đồng ý chưa?

Tay anh run run vuốt ve má cô:

- Vợ ơi, anh xin em đó, em mở mắt ra nhìn anh đi được không? Anh hứa cả đời không lãng nhãng không ăn chơi gì nữa hết, Cảnh có rú anh anh cũng không đi đâu...

Nước mắt rơi trên má anh:

- Hãy nói anh nghe đi, em đau chỗ nào, em mệt ở đâu, anh thay em gánh vác...đừng ngủ nữa, dậy đi em...Em mệt rồi... không cần lo nữa... chỉ cần ở bên anh thôi, được không em?

Tít vẫn nằm đó vẫn nằm im lặng đến thờ cũng quá nhẹ nhàng.

Định run run tay nắm lấy tay cô, anh khóc nghẹn:

- Em...em bỏ anh lại với hai đứa trẻ anh biết phải làm sao đây? Anh không biết trông con, anh không biết ru con ngủ, anh không biết dạy con gái học làm bánh... anh tẻ như vậy nên em đừng trông mong điều gì... em dậy đi, dậy nhìn con gái mình đi...bé giống em xinh lắm...

- Tít à, anh xin em, đời này anh chưa xin ai anh chỉ xin em thôi, em không thương anh hả, sao em không mở mắt ra nhìn anh...

Cu Ốc chạy đến bên giường của Tít, nó ôm lấy tay Tít, khóc to:

- Mẹ ơi, con không muốn mẹ chết đâu, trong lớp con có đứa bạn không có mẹ, nó nói nó buồn lắm, nó bị mẹ sau ăn hiếp, bị mẹ sau đánh chảy máu chân nữa... mẹ ơi, Ốc sợ đau lắm, mẹ đừng bỏ Ốc mẹ ơi...

Vị bác sĩ nhìn thấy rõ khỏe mắt Tít giật giật, ông nói với Ốc:

- Cậu bé con nói nữa đi, con kêu mẹ đi.

Nói rồi ông phân phó cho y tá bác sĩ vào vị trí cấp cứu.

- Mẹ ơi, còn nữa... hôm qua mẹ sau bạn ấy lại đánh bạn ấy, con nghe bạn kể mẹ sau không cho bạn ấy ăn cơm mà cha bạn ấy lại không biết... huhu...mẹ ơi, Ốc với em Cua không muốn bị đánh, không muốn bị người ta ngất nhéo không muốn mặc đồ rách đâu mẹ ơi...

Định lau nước mắt, anh nói thêm:

- Em nghe chưa, em không tỉnh dậy anh đi tìm Duyên cưới cô ta về làm vợ để chăm sóc cho cu Ốc với bé Cua. Tít, em tin không?

Mí mắt giật giật, lớp da mắt từ từ chớp chớp, bác sĩ cùng y tá kéo mọi người ra ngoài, bên trong tiến hành cấp cứu....

1 tháng sau...

- Chúc bé Cua bú khỏe, ngủ ngoan không quấy mẹ nhé...

Một bà lớn tuổi đón lấy bé Cua, cười hiền lành:

- Bà ngoại đây, bé con của bà mau mau lớn nhé, bà thương...

Xung quanh có đầy đủ gia đình Tít cùng gia đình Cảnh, gia đình Bằng và gia đình di Tươi. Tất cả đều quay quần bên cô bé Cua bụ bẫm.

Cu Ốc đeo cho em một chiếc lắc tay trên đó khắc chữ Cua:

- Em Cua ngoan, anh hai thương nhé.

Bà Tám xoa đầu cu ốc:

- Ốc của ngoài ngoan quá.

Bên ngoài mọi người đang vui vẻ với anh em cu Ốc thì bên trong phòng, Định đang gọi đầu cho vợ.

- Được chưa em, đã dễ chịu chưa?

Tít bị bà Tươi và má ruột bắt kiêng gối đầu đúng 26 ngày, 2 hôm trước đã được gọi mà đến bây giờ vẫn là ngửa ngày không chịu nổi.

Tít nằm trên bồn tắm lớn, đầu được kê cái gối cao, cô cười mỉm:

- Thích quá, chồng vẫn là số 1.

Định vuốt tóc cô, lại giúp vợ sấy tóc, anh cười:

- Đứng rồi, em sợ anh lấy vợ sau để người ta đánh con em nên em mới chịu dậy. Vậy mà nói anh là số 1..

Tít ngồi dậy đi ra ngoài, Định cũng hoảng hồn đi theo sau.

Từ ngày cô từ côi chết trở về thì anh lại càng yêu chiều cô nhiều hơn xưa. Cô sinh con ở cữ nhưng ngoài việc cho con ti, anh không cho cô động vào bất cứ cái gì. Mọi việc đều giao cho bà vú và bà ngoại giúp đỡ. Riêng cô chỉ ăn rồi ngủ, một tuần 2 ngày có nhân viên spa lại giúp cô massage thư giãn.

Đồng chí Định không chiều vợ thì trên đời này chẳng có đàn ông nào biết chiều vợ đâu!

Tít chải tóc, cô nhìn cô trong gương, bây giờ da dẻ hồng hào, người lại tròn đều có sức sống chứ không còn giống như một tháng trước khi cô tỉnh dậy thì gầy nhom xanh xao ốm yếu.

Ngày hôm đó trước khi nhắm mắt trong đầu cô vẫn còn tiếc nuối, tiếc vì không nhìn thấy cu Ốc, thấy Định lần cuối..

Đến khi cô nghe được tiếng ni non của anh trong lòng lại có chút gần gũi, cô nghe thấy nhưng lại nằm đó như không biết gì. Mãi cho đến khi cu Ốc khóc ôm lấy cô nói rằng cu cậu không muốn bị mẹ kế đánh cô mới chột bùng dậy... Cô không muốn chồng cô có vợ mới, vợ mới tốt thì thôi đi mà nếu xấu xa lại đánh đập đối xử tệ với Cua và Ốc, cô không muốn tí nào...

Lấy hết dũng khí bùng dậy...cho nên mới có cô của ngày hôm nay...

Nghĩ đến cô lại cười khiến Định ở sau cũng cười theo, anh ôm cô từ phía sau, khẽ hỏi:

- Em cười cái gì vậy?

Tít ôm lấy tay anh:

- Chúng mình mãi mãi như thế này anh nhé?

Định hôn lên vành tai cô, anh cười khẽ:

- Nhất định là thế, anh hứa.

Cô đứng dậy nắm tay anh đi ra ngoài, đi đến chỗ bé Cua, cô bồng lấy con, nói:

- Chụp cho mẹ con em tấm ảnh đi.

Đười ánh nắng sớm mai, một gia đình 4 người đang mỉm cười hạnh phúc...à không chỉ có 3 người thôi chứ... cô bé nhỏ trên tay vẫn ngáp ngáp dài chưa biết gì.

20 năm về sau tấm ảnh ấy vẫn được treo trên tường, trong ảnh một cô gái trẻ tay bồng đứa bé gái nhỏ nhắn, người đàn ông điển trai tay ôm eo cô gái, tay còn lại đang xoa đầu cậu bé chừng 4-5 tuổi.

Nghe đồn loáng thoáng đại gia Định SG yêu chiều cung vợ đến tận trời!!!

À quên nữa cô gái tên Duyên sau một ngày liền như bốc hơi khỏi SG. Có người nói cô bị bắt đi, có người lại nói bị bán qua biên giới cũng có người nói cô ả đã không còn trên cõi đời này nữa rồi...

Trên đời này làm ác thì đừng mong nhận lại kết quả đẹp, đã có ai sống ác mà kết có hậu chưa?

Và trên đời này cũng không có tình yêu nào là mãi mãi có chăng là tình yêu đúng người và đúng thời điểm.

Định yêu Duyên vì tìm Duyên mà bỏ lại Tít cuối cùng lại nhận ra rằng Tít mới là tình yêu đích thực của đời mình.

Cũng không có ai yêu ai mãi mãi mà là ai yêu ai thực lòng. Yêu mãi mãi mà không chung tình thì khác gì tình yêu lừa dối?

Cuộc sống luôn có những nốt thăng trầm hợp lý, biết đâu qua nốt trầm ta lại tìm được nốt thăng.

Trong tình yêu cũng vậy, đừng khư khư ôm mãi một mối tình không đầu. Thay vì đau khổ sao không vượt qua, biết đâu mối tình này đi qua ta lại tìm ra được mối tình thực thụ??

Cũng sẽ có những người như Thanh, là yêu bông bột yêu tính toán, khi yêu luôn tha thiết hết mình nhưng khi đem tình yêu ra mổ xẻ lại vì lợi ích mà đánh đổi tình yêu...

Phụ nữ vốn không cần phải hy sinh vì yêu quá nhiều, ta vì người hết lòng, người không vì ta thì lại là không công. Để người níu ta, yêu ta như thuở ban đầu, người sợ mất ta mà cố gắng, người vì tương lai của ta mà vươn lên. Đó mới là người phụ nữ hạnh phúc...

Thanh xuân của em gói gọn mang tên anh..

Nhưng nếu anh không xứng đáng, hành lý này xếp vào lấy ra xếp lại cũng chẳng sao đâu!

Trên đời này tìm đâu một anh chàng tên là Định?

Phần 2 của truyện gồm 5 chap nói về câu chuyện ngang trái giữa Tít - Định và em gái ruột của Tít tên Thảo. Để rồi giữa bên tình bên nghĩa Tít sẽ giải quyết như thế nào?

Liệu Tít có thay đổi hay vẫn luôn luôn cam chịu?

Liệu Định - 1 đại gia SG có chịu dừng bước vì Tít?

Tất cả sẽ có trong phần 2 - Lấy chồng điên!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Độc quyền

- Định, anh đi đâu về vậy?

Định đang róm rên đi từng thật khẽ, nghe tiếng Tít anh giật mình, vội tìm công tắc đèn bật lên. Nhìn thấy Tít đang ngồi chéo chân nhìn anh, anh cười hi hi, chạy lại ôm lấy nó:

- Cảnh rù anh đi uống một chút, có một chút thôi mà vạ.

Tít véo mũi anh, nó nói:

- Em cảm anh đi đâu, nhưng đi đâu thì nói với em một tiếng chứ. Anh nói anh đi tập thể dục lại đi đến giờ này mới về, thế còn quên đem theo điện thoại. Thật là không nói nổi anh mà...

Định ôm lấy vợ, anh hôn lên cổ nó, anh hít hà:

- Anh biết lỗi rồi, anh hôn cái nhé.

Tít giãy giụa:

- Đứng, em còn cho con bú nữa, không được.

Định dẫn lấy tay nó, hôn càng ngày càng nhiệt:

- Con giao cho đi Thu đi... anh muốn em, Tít...

Nói rồi anh nhấc bổng nó đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa cười nói rộn ràng.

Sau phòng bếp, một thân anh nhỏ bé đang đứng nhìn chăm chăm về phía này. Trong mắt chỉ toàn tia đổ kỵ...

Cuộc sống của Tít sau khi kết hôn với Định là chuỗi ngày hạnh phúc ngập tràn. Định nổi tiếng thương vợ thương con, kể từ ngày kết hôn anh chưa từng làm cho Tít rơi nước mắt. Di vợ Cảnh còn nhiều lần khóc lên khóc xuống vì Cảnh được quá nhiều cô theo đuổi mà Cảnh thì vô cùng thiếu cảnh giác. Còn về Định, ngoài thời gian đi làm ra anh đều về nhà đúng giờ, chưa bao giờ để Tít phải suy nghĩ vẩn vơ.

Ấy thế mà bên ngoài thì chẳng có gì chi sợ bên trong tính mưu tính kế!

Con người ta vì mục đích của bản thân có thể bỏ qua máu mủ ruột rà để rồi sau cùng cái nhận lại chỉ là ê chề đau khổ...

Nhưng phẩm là con người thì chưa thấy quá báo sẽ không bao giờ tin có luật nhân quả!

Sáng hôm nay Tít đưa cu Ốc đi học, cu cậu nay đã hơn 5 tuổi, nghịch thì không cần nói mà xét về độ thông minh thì có thừa.

- Mẹ, đi út đâu rồi?

Tít dắt tay con trai từ xe bước xuống:

- Đi út đi học rồi, sao con hỏi đi?

Cu Ốc trầm ngâm:

- Dạ không, mà con đi học đây, mẹ về đi. Ốc yêu mẹ!!!

Nói rồi cu cậu chạy đến chỗ Thiên Thiên, hai đứa nhỏ nắm tay nhau đi vào trong. Mà ngoài này Tít thì cười tí mắt, nó lắc đầu, nếu cứ tình trạng này có khi nó có cháu nội sớm...

Ghé qua qua tiệm bánh nhìn ngõ nhân viên một chút nó lại về nhà.

Vừa về đến nhà liền nghe tiếng cự cãi của mẹ nó với con Thảo (con Rồi).

- Mẹ đừng nói với chị ta là được rồi..

- Cái con này, mày điên hả?

Tít đi nhanh vô trong phòng, nó nhìn thấy tủ đồ của nó bị lục lọi, có chút bức mình lại thấy con Thảo đang tranh nhau cái tủ của nó với mẹ nó.

- Gì vậy? Sao lục đồ của chị lên hết vậy Thảo?

Con Thảo giựt mạnh cái tủ về phía mình, nó lên tiếng:

- Em mượn cái tủ mà mà không cho.

Bà Tám đang bồng bé Cua, bà tức muốn khóc:

- Mày mượn hỏi ý chị mày chưa?

Tít lắc đầu:

- Thôi lấy thì lấy đi, rồi còn đi học, sau này mượn cái gì thì nói đừng lục đồ lên nữa, anh Định thấy thì không hay đâu.

Con Thảo ôm cái tủ đi ra cửa rồi tự dưng quay lại, nó chia tay ra xin tiền Tít:

- Chị cho em tiền đi, em xài hết tiền rồi.

Tít chưng hửng:

- Mới đưa hôm trước hôm nay hết, 5 triệu em xài cái gì nhanh vậy?

Thảo năn nỉ:

- Em đi sinh nhật bạn, nên mua đồ hết tiền, chị cho em thêm đi.

Tít thờ dài, nó lấy trong túi cầm tay ra 2 triệu đưa cho Thảo, nó nói:

- Hết tuần này nha chị không cho thêm đâu.

Thảo mừng hớn, nó ôm cái tủ chạy về phòng, xong lại nhanh chóng đi học.

Mà ở đây con Tít phải dọn dẹp lại mở đồ bị con Rôi lục lọi. Bà Tám bức mình, ra vào lại chửi con Thảo:

- Cái con riết rồi hư thân quá trời, mốt bây đừng cho tiền nó nữa, xài kiểu đó tiền đâu bây chịu nổi.

Tít cười cười:

- Con biết rồi mà, má cho bé Cua đi ngủ dùm con đi, lát con chờ má đi mua đồ.

Chuyện là hai ngày nữa là sinh nhật cu Ốc, năm nay vợ chồng Định tính tổ chức lớn một chút mời anh em thân thiết cùng các mối quan hệ làm ăn với Định.

Tít giao bé Cua lại cho chị giúp việc, sau đó cho xe đưa hai má con đi siêu thị. Đi ngang qua cổng trường con Thảo, Tít thấy xe của Định đậu trước cửa mà Định lúc này đang mở cửa xe cho con Thảo, còn con Thảo lại cười Tít cả mặt.

Trong lòng nó có chút phức tạp nhưng cụ thể là như thế nào thì nó không diễn tả được bằng lời.

Cả buổi chiều nó cứ ngồi không yên, nó tin Định không có gì nhưng ánh mắt con Thảo nhìn Định nó cảm thấy có gì đó không ổn. Mà nếu bây giờ gọi cho Định hay Thảo thì không được cho lắm, dù sao một người làm chồng nó còn một người lại là em gái ruột của nó. Thật sự đau đầu quá...

Chiều hôm ấy khi Định về nhà, Tít mới hỏi dò:

- Anh, hôm nay anh có đi đâu không?

Định ôm hôn vợ, anh trả lời:

- Không anh có đi đâu đâu.

Tít đang cảm thấy hụt hẫng liền nghe thấy Định nói tiếp:

- Ủi có, anh có qua rước con bé Thảo, nó gọi cho anh nói hết tiền đi taxi nên không bắt xe qua nhà bạn được. Cũng sẵn đường nên anh vòng lại rước nó đi một đoạn.

Tít cảm thấy khó chịu trong lòng, rõ ràng con bé nói dối, hôm nay nó có tiết học triết học đến chiều mới về thì làm sao vừa đến trường lại đi đến nhà bạn được. Hơn nữa khi sáng nó vừa cho con bé 2 triệu thì làm gì có việc không đủ trả tiền xe.

Tít suy nghĩ: con nhỏ này nó thực sự đang suy nghĩ cái gì vậy?

Thấy vợ mình đăm chiêu, Định cười hôn lấy cô:

- Sao thế? Nghi ngờ anh không làm trốn đi nhậu à? Em yên tâm đi, anh không bao giờ bỏ bê công việc như thằng Cảnh đâu..

Tít cười cười, nó đương nhiên tin chồng nó rồi.

Mà ở một biệt thự nhỏ kia có một người đàn ông đang át xì liên tục:

- Mẹ kiếp, ai nhắc đến ông hoài vậy!!!

Sau ngày hôm đó thì Định cũng không có cơ hội tiếp xúc riêng với con Thảo vì lúc nào trong nhà Định đi đâu Tít cũng đi sau đó. Mà con Thảo nó cứ luôn tìm cơ lại gần Định, Tít dè ý rất nhiều lần rồi chỉ là nó không muốn nói ra.

Nó không nghĩ được em gái nó tại sao lại làm ra chuyện này? Nhiều lúc nó lại nghĩ chắc do bản thân nó bị stress nên suy nghĩ lung tung...Con Thảo là em ruột nó mà, làm sao lại phát sinh loại chuyện kì cục đó.

Tiệc sinh nhật cu Ốc.

Khách khứa đến rất nhiều, buổi tiệc được tổ chức ở nhà hàng 5 sao. Tít hôm nay mặc một bộ váy trắng ren dài chấm gót, vóc dáng nhỏ nhắn nhưng đáng yêu vô cùng. Nó dần cũng quen với cuộc sống của người có tiền nên từ lâu nó đã thay đổi cách ăn mặc cho xứng với Định.

Trước mợ mệ gần đi, sau lại đáng yêu sắc sảo, đừng nói là Định ngay cả vài thanh niên mới lớn nhìn còn yêu đến ngáy giấc. Tít có sức gây thương nhớ rất cao!

Vợ chồng Cảnh cũng đến, Di là diễn hình của cái đẹp mà cô nàng lại rất hay đưa Tít đi làm đẹp.

- Tít, hôm nay có tình địch của mày đến nữa kìa.

Tít nheo nheo mắt, nó ngạc nhiên:

- Tình địch à?

Di gật gật:

- Ủi con Ly cháu gái của đối tác công ty Cảnh, trước kia chết mê chết mệt Định nhà mày đấy.

Nghe nói chưa lấy chồng chờ Định đổi ý.

Cũng vừa lúc đó cô gái tên Ly bước vào, một thân bộ váy bó sát người. Di huyệt tay Tít, cô cười trợn:

- Thấy ok chưa? Đứng để chị em mắt mắt nhá.

Tít có chút buồn cười lại nhìn Định đang tiếp cô nàng tên Ly, trong lòng nó có chút khó chịu... Ừ thì Định, tôi về biết tay bà!!!

Định đưa Ly đến trước mặt nó, anh giới thiệu:

- Đây là Ly...

Lời còn chưa nói hết, đã nghe Ly tự lên tiếng:

- Tôi là Lulu Ly là bạn gái trước kia của anh Định, chào chị. Chị là vợ anh ấy hả, cũng xinh lắm đấy!

Tít cười cười, nó lại nhìn mặt Ly, xinh đẹp, thông minh nhưng dù sao cũng thua nó một tầm vóc còn gì..

- Chào cô, tôi tên Thủy Tiên.

Ly không nhìn nó, cô nàng chỉ chăm chăm nói chuyện cùng với Định. Mà Định cũng rất biết tâm lý vợ, anh tự động lấy tay ra khỏi bàn tay đang ôm tay anh của Ly mà đi về phía Tít, anh ôm eo nó, cười nói:

- Việc hợp tác tiệm bánh, em nên bàn với vợ anh vì cô ấy là chủ tiệm bánh, không phải anh. Sorry em nha.

Ly có chút không vui, cô nàng cứ nhìn chăm chăm nó.

- Cô có ý định hợp tác với tiệm bánh của tôi à?

Ly gật đầu, cô nàng hỏi hột:

- Cũng có chút, tôi có ý định đặt bánh tặng nhân viên nhân ngày 20-10.

Định nói nhỏ vào tai Tít, nói rồi anh đi ra ngoài.

Ly lúc này lại cứ dõi mắt nhìn theo Định, Tít thấy có chút vui vui, bèn nói:

- Chồng tôi đi tiếp bạn rồi, cô có việc riêng cần nói với chồng tôi à?

Ly giật mình, cô nàng quay sang nhìn nó, trong mắt không có sự khó xử nào:

- Cô cũng may mắn lắm mới được anh Định cưới làm vợ ấy chứ?

Tít nhận ly nước cam từ người phục vụ, nó đưa cho Ly:

- Cô nói sai rồi, phải là anh ấy may mắn lắm mới được tôi đồng ý làm vợ anh ấy đó chứ.

Ly cười nhạt:

- Cô nói thật à?

- Cô không tin, tôi gọi anh ấy cho cô hỏi nhé, ok không?

Ly xua tay, cô nàng vẫn không bỏ cuộc:

- Cho là vậy đi, nhưng cô chẳng có gì hơn tôi, trước sau gì không già hóa. Đến lúc đó đừng ngại tôi thay cô chăm sóc anh ấy chứ?

Tít nheo mắt cười rạng rỡ, nó thích nhất người như Ly, thà nói trước mặt chứ cái kiểu tiểu tam sau lưng thật là không kịp để phòng mà.

- Cô Ly đây định trẻ mãi không già sao? Nếu khi ấy tôi già, anh ấy cũng già mà cô vẫn còn trẻ thì chúng ta tính tiếp. Mà cô này, cô xinh đẹp như thế việc gì bám theo Định nhà tôi làm gì? Cô giết được từ tay tôi thì có nghĩa lý gì? Tôi vẫn là vợ danh chính ngôn thuận, giấy tờ nhà, công ty, khách sạn...đều là tôi đứng tên. Cô yêu cái mạng của anh ấy không?

Ly ngạc nhiên, cô nàng không nghĩ Tít sẽ thẳng thắn đến như vậy. Cô nghe nói vợ của Định ghen lắm nhưng không nghĩ Tít lại miệng lưỡi sắc bén đến thế.

Lại nghĩ đến lời của Tít nói, Định công nhận cực phẩm của trai đẹp nhưng không có tiền thì cũng bằng không....À suy nghĩ lại một chút, yêu người đàn ông không tiền thì thôi về sống một mình còn sướng hơn. Ly suy tới suy lui liền từ bỏ ý định đập chấu cướp chồng.

Màn này Tít thắng!!!

Tối hôm ấy về nhà, Tít cho Định ngủ bên sofa bên ngoài. Nửa đêm anh mò vào được trong phòng leo lên giường ôm chăm lấy Tít. Khi nói Tít nổi điên cỡ nào, nó tung chân đập hụi hụi vào bụng vào mông anh.

Định vừa đau vừa sợ vợ, anh meo meo:

- Vợ, anh làm gì sai sao em cho anh ngủ ở ngoài?

Tít bực dọc:

- Anh đi đi, đi mà tìm em Lulu Ly gì đó của anh đi.

Định khóc không thành tiếng:

- Sao nữa, anh có làm gì đâu, vợ ơi, vợ....

Tít xoay người, không thèm nhìn đến anh, nó sẵn giọng:

- Anh giỏi quá ha, anh mời bạn gái cũ đến sinh nhật con trai anh. Anh có ý đồ gì, hả?

Định nháy mắt lên ôm lấy nó, hôn liên tục vào cổ vào ngực nó:

- Em, Ly là do cô ấy đi thay ba cô ấy chứ anh biết gì đâu.

Lại nhẹ giọng năn nỉ:

- Vợ à, anh nằm ngoài kia nuôi cần anh ngựa lắm, anh không ngủ được. Mà anh không ngủ được mai anh sẽ không có sức đi làm, mà không có sức đi làm sẽ không có tiền cho em đâu.

Tít không quan tâm:

- Không cần, em tự kiếm tiền.

Định xụ mặt, hình như có suy nghĩ gì đó liền sáng rõ hai mắt:

- Em cho anh vào ngủ chung không?

- Không.

- Em chắc chưa?

Tít gật đầu chắc nịch:

- Chắc. Anh không..

Chưa kịp nói hết câu, nó đã bị Định dè xuống hóm ngầu ngẩn..

Chuyện gì sau đó thì ai cũng hiểu...Tít kiểu gì cũng bị thua dưới tay anh chồng lắm chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bấy

Sau đêm sinh nhật cu Ốc thì cả SG ai ai đều biết Định vừa sợ vợ vừa không có 1 ngân tài sản nào trong người. Anh đang từ đại gia số 1 rớt xuống thảm hại hơn cả một công tử ít tiền.

Hiazzz, đời lên voi xuống chó vì vợ là điều không nói trước được!

Tít cũng vô tình được chị em giới thượng lưu tung hô, nó vừa xinh đẹp lại quân chồng rất giỏi. Tiệm bánh thì ngày càng đông khách, hai đứa con một trai một gái thì ngoan vô cùng khiến ai gặp đều yêu quý.

Cuộc sống của nó nếu nói nó hạnh phúc thì không ai dám nhận là nhất!

Thế nhưng quả số con Tít không hề hết khổ đau, hay có chăng ông Trời lại muốn thách thức tình cảm vợ chồng nó một lần nữa?

Đến bao giờ thì nó mới được bình yên?!

Sự việc con Tháo có suy nghĩ không đáng hoàng với Định lúc này chỉ có một mình Tít đoán được. Mà nó cũng không chắc chắn chỉ là linh cảm của người vợ cho nó biết được là như thế.

Vốn Tháo với bà Tám ở riêng một căn hộ gần trường Đại học con Tháo đang học nhưng do bên kia ấy đang sửa chữa nên Tít mới kêu họ về đây ở. Con Tháo ban đầu cũng không có gì nhưng càng ngày nó càng có hành động lạ...

Tít thấy Tháo đang vừa ăn vừa xem điện thoại, nó lấy cốc sữa ngồi xuống đối diện Tháo. Hai chị em trò chuyện:

- Tháo em đã có bạn trai chưa?

- Chưa, chị hỏi lạ vậy?

Tít cười cười:

- Tuổi em là có bạn trai hết rồi đó, em không quen ai hả?

Tháo có chút bực mình:

- Em không có bồ, mốt chị đừng hỏi nữa.

Nói rồi con bé vùng vằng bỏ đi, để lại Tít vẫn đang nhìn.

Nó thờ dài nhớ lại hồi còn dưới quê con bé hiền lành ngây thơ lắm thế mà hôm nay kể từ hôm gặp lại con bé như một người khác. Nói năng không để ý đến ai cũng không kính trọng má, ngược lại với vẻ ngoài luôn ngoan hiền trong mắt người ngoài. Thế còn xài tiền không biết tiết chế, đưa cho con bé bao nhiêu cũng không đủ cho nó xài.

Thế cũng được đi nhưng sao lại có ý với Định???

Thật là làm cho con Tít phải nhức đầu.

Tháo thường xuyên nhờ Định đưa đi học, một lần rồi hai lần đến lần thứ ba thì Tít đòi đưa con bé đi. Tháo có chút khó chịu nhưng con bé cũng không phản đối.

Mà dường như con Tháo nhận ra được Tít đang từ từ nghi ngờ nên con bé sau hôm Tít đưa đi học cũng không nhờ vả Định nữa.

Trên cơ bản khá ổn còn thật sự con Tháo đang nghĩ gì thì chỉ có một mình nó biết!

Hôm nay Tít đi tiệc của một người bạn làm ăn, hai cu nhóc cũng đi theo còn bà Tám thì đi du lịch cùng hội người già.

Đáng lý ra Tít về trễ nhưng giữa chừng quên sửa cho bé Cua nên nó quay lại lấy. Một tay dắt cu Ốc tay bồng bé Cua, Định hôm nay đi gặp đối tác nên không đi cùng mẹ con nó được.

Vào nhà, thấy giày của Định vứt trên kệ nó đành nhìn chác anh đã về, bỗng tự dưng trong lòng nó có loại cảm giác lạ kì khi nhìn thấy túi xách con Tháo để trên ghế sofa.

Tay dắt cu Ốc nó run run đi vào trong phòng, cu Ốc bắt gặp cũng thấy được mẹ nó có gì đó bất thường nên mặt thẳng bé cũng tự nhiên tái lại.

Đứng trước cửa phòng Tít nghe loáng thoáng bên trong có tiếng người nói chuyện, nó không dám hành động bừa, nó sợ lắm, rất sợ...

Nó yêu Định, tin tưởng Định nếu bây giờ như nó đoán đúng thì vợ chồng nó sẽ ra sao đây? Rồi cả con Tháo nữa? Nó phải giải quyết như thế nào?

Ngay khi con tim nó sắp thẳng được lý trí thì bên trong phát ra giọng nói yêu kiều:

- Đừng mà anh..

Ba chữ: Đừng - mà - anh như đánh chết con tim của nó. Trong đầu nó chỉ còn sự điên cuồng, cả người nó run run, tái mặt mất...Ngày hôm nay nó phải đối mặt, phải đối mặt...

Cánh cửa phòng từ từ mở ra...

Tay bồng bé Cua, Tít tro mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, phía trên lại là tấm lưng trần của Tháo...

Bé Cua nhìn thấy ba, nó huơ tay không ngừng, miệng bập bẹ:

- Ba...ba...

Nghe tiếng con gái, người đàn ông trên giường khẽ động đậy, đến khi anh ngồi hẳn dậy mới phát hiện được Tít đang đứng sau cánh cửa. Cả người anh hoảng hốt, mồ hôi nháy:

- Tiên...em...

Gì đây? Con Tháo đang ngồi trên bụng của Định, phần lưng trên trần như nhộng...phía dưới không thấy rõ vì Tháo đang mặc váy.

Còn Định, thân cời trần, hai tay chống lên vai con Tháo, quần kéo đến ngang đầu gối, cả người anh căng cứng gương mặt ửng đỏ vì nén nhịn..

Cu Ốc nhìn thấy, cu cậu chạy đến xô Tháo xuống đất, thẳng bé ôm lấy ba nó, khóc:

- Đi út ai cho ôm ba con, đi đi ra đi.

Tít nó run run, tìm nó như muốn văng ra ngoài...Nước mắt nghẹn lại ở hốc mắt, nó quan sát Định, anh bây giờ cả người dò rần có khi lại vẩy vẹo, tay chân nổi gân xanh đặc biệt chỗ đó còn đang nằm trong quần trong dưng đứng cứng...

Con Thảo tỉnh queo, nó lấy áo sơ mi mặc vào lại liếc nhìn Tít, nó cười mình

- Em đi ra ngoài đây..

Tít để bé Cua xuống đất, hai tay nó siết thật chặt, đi đến kéo tay con Thảo và cho một cái bóp vào mặt..

- Máy...máy bị điên rồi hả Thảo?

Con Thảo sùng sộ:

- Chỉ lấy cái quyền gì đánh tôi, là chồng chị muốn ngủ với tôi, không phải tại tôi

Tít gần đến tím tái cả người, nó qua rồi cái thời ngây thơ ai nói gì cũng tin, nó nhìn nhận được cũng phán đoán được... Định không giống như bình thường...

Tiện tay và thêm cái bóp nữa vào mặt con Thảo, nó hét:

- Máy biến ra ngoài, biến.

Thảo điên người nhưng nó không dám đánh lại Tít, nó chỉ còn biết siết chặt tay ôm cục tức mà đi ra.

Tít nhìn Định đang quần quai trên giường, cu Ốc thì khóc vì thấy ba khó chịu.

Nó đi đến chỗ Định, nhẹ nhàng đỡ cu Ốc xuống, xoa đầu thẳng bé:

- Ốc ngoan, đưa bé Cua vào phòng chơi đi con.

Cu Ốc chần chừ:

- Nhưng mà... ba...

Tít cố an ủi con trai:

- Mẹ sẽ lo cho ba con, đi đi con.

Cu Ốc nhìn qua Định, Định phẩy phẩy tay cho thẳng bé ra ngoài. Thằng bé ngoan lấm ôm bé Cua tìm đi giúp việc, không hỏi nhiều cũng không khóc lóc.

Tít nhìn Định, nó gần lấm

- Anh đã...

Định ôm chầm lấy nó:

- Chưa.. anh...chưa..

Tít nhìn anh, nó tin Định nhưng những hình ảnh khi nãy lại ùa về. Kêu nó quên đi ngay nó làm không được.

Giọng Định khàn đặc, anh kéo tay Tít đặt xuống cậu nhỏ đang bành trướng thật to kia, tay còn lại moi cậu nhỏ từ trong quần con ra. Nài nỉ

- Giúp anh..anh...sắp...

Tít nhìn chồng nó, thật sự nó không biết con Thảo cho Định uống cái gì để rồi bây giờ anh phải khổ sở như vậy..

Nó lời Định đứng dậy, kéo tay anh vào phòng tắm, vịn vịn sen xả nước lạnh nhất vào người anh.

Định sau khi tiếp xúc với nước lạnh liền thấy có chút khả quan nhưng dục tính trong người vẫn không thể nào dập tắt được. Tay anh ôm lấy Tít, luồn xuống sau kéo dây khóa váy..

Dưới màn nước lạnh ngắt, Tít run run ôm lấy vai Định. Anh gỡ dây hóc mắt hồng hồng, cơ thể căng cứng. Anh gắt gao ôm lấy vai nó, hôn lên môi rồi hôn xuống ngực, hai đỉnh nú to tròn vì gặp lạnh mà nở to ra...

Định tham lam mất mát, đến khi anh chịu không nổi nữa, anh mới đặt nó lên trên từ khăn nhỏ, trực tiếp đưa cậu nhỏ vào trong cổ bé của nó...

Bình thường anh nhẹ nhàng bao nhiêu thì hôm nay lại mạnh bạo bấy nhiêu, sức lực tràn trề anh hưng hân đâm từng cú đâm như vũ bão khiến Tít run lên từng hồi.

Từng nhịp từng nhịp đều đặn... nó phải lên đỉnh đến lần con số kỷ lục mà Định vẫn chưa ra được..

Tít mệt mỏi, hai chân nó vất lên vai anh, tay lại ôm lấy hông anh...Nó mệt mỏi đến cực điểm nhưng nhìn mặt anh căng cứng vì nghẹn nó lại không thể nào để mặc anh được.

Định lúc này khổ sở cực hạn, anh biết vợ anh đã hết sức nhưng bản thân anh lúc này không thể dừng lại được. Anh cứ động thân liên tục liên tục, tình thần có chút mệt mỏi nhưng năng lượng không biết từ đâu lại dồi dào đến thế. Eo đây tới rồi lại lui vào... Từng nhịp từng nhịp giải phóng cơ thể anh khỏi sự kìm hãm của dục vọng...

Đến khi anh phóng được ra ngoài thì lúc đó Tít cũng trực tiếp ngắt đi, nó ngắt đi vì quá kiệt sức!

Định mệt mỏi ôm lấy Tít, anh đưa nó lên giường, xong lại đắp chăn cho nó thật kỹ. Sau đó mặc một chiếc quần thể dục dài đi ra ngoài tìm hai đứa nhỏ...

Vào phòng cu Ốc thấy hai anh em đang được cô giúp việc cho ngủ, anh mệt mỏi đi về phòng sách, chăm điều xỉ gà thom một mình ưu tư bên hông cửa sổ.

Anh sống ngoài xã hội đã bao nhiêu năm, loại đàn bà nào mà anh chưa gặp qua. Anh đã từng chơi thuốc kích thích nhưng chưa bao giờ mất bản lĩnh để đàn bà bấy được anh..

Ngoài kia anh phòng bị với tất cả đàn bà chưa một ai dám chơi chiêu sau lưng anh...ây thế mà về nhà lại bị chính em vợ bấy thuốc kích dục?!

Anh càng nghĩ càng điên tiết, con Thảo nó không còn là người nhà của anh nữa rồi!...Nếu để anh bắt được nó anh sẽ cho nó biết mùi vị khi bị uống thuốc kích dục là như thế nào!

Dù nó có là em vợ anh đi chăng nữa nhưng một khi đã chạm vào giới hạn của anh thì anh không cần biết tình thân là gì. Ngoài vợ và hai đứa con anh ra thì những người khác chẳng có đủ sự uy hiếp đối với anh!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Anh rể , em có bầu !

Sớm ngày hôm sau Tít tỉnh dậy ngó nghiêng chẳng thấy Định đâu, anh trước giờ vẫn luôn dậy sau nó. Nhìn đồng hồ chưa đến 7 giờ sáng, nó nê tắm thân có chút nhừ mỏi đi xuống giường.

Ra đến phòng khách liền nghe tiếng cu Ốc liến thoắng

- Ba...hôm nay Ốc nghỉ học, ba đưa Ốc với bé Cua đi chơi hả?

- Ủ' dậy nhanh nhanh đi, mẹ dậy nữa ba đưa cả nhà mình đi.

Tiếng cu Ốc reo hò inh ỏi khắp phòng. Tít lặng lẽ đứng ngoài nghe ngóng, nó cũng thật sự không hiểu Định đang nghĩ gì. Chuyện đêm hôm qua vẫn còn sò sò trong đầu nó....

Thôi, để từ từ nó lại hỏi anh vậy!!!

9 giờ sáng Định lái xe đưa mẹ con Tít đi biển, có cả gia đình Cảnh cùng đi. Hai chiếc xe bon bon tầm 3 giờ đồng hồ là đến nơi, biển cũng không quá xa.

Sau khi nhận phòng cả hai gia đình xuống nhà hàng của resort ăn trưa.

Tít mặc chiếc váy maxi màu vàng sáng dài đến chấm gót, tay đang dắt cu Ốc. Định thì đi trước vừa bông vừa hôn con gái, hai cha con cười đùa không ngừng.

Người ta nói phải mà, con gái là người tình kiếp trước của ba quả không sai!

Đi đi sau lưng Tít, cô nàng bông con trai nhỏ cười nói:

- Sao nay đại gia Định rảnh rồi lại rủ rề tụi này đi du lịch vậy?

Tít cười cười:

- Tao cũng không biết, sáng sớm nghe ba con vui vẻ muốn đi du lịch nên đi thôi.

Di phấn khích:

- Hay là muốn đổi gió tìm thêm đứa nữa?

Tít tròn mắt:

- Đây, nhìn lại coi ai mới là vui vẻ thật sự nha.

Tít nói không sai thật sự Cảnh còn vui hơn cả Định, hai người đàn ông đi trước tay bông hai bé gái cười cười nói nói vui một góc trời.

Cả hai gia đình chọn ăn buffet hải sản, Tít và Di chỉ việc ngồi đó còn thức ăn đã có hai người đàn ông lo. Sau mấy phút chọn chọn lựa lựa, một bàn đầy cua và tôm được lấp đầy trên chiếc bàn vuông.

Tít ngạc nhiên:

- Nhiều thế ăn sao hết?

Định nheo mắt:

- Đồ tặng không đấy.

Tít tròn xoe mắt:

- Ai tặng?

Định véo mũi nó:

- Ăn đi, em cứ hỏi nhiều.

Tít lườm ngược Định một cái, miệng lẩm bẩm: đồ khó ưa!

Cu Ốc liến thoắng đòi ăn tôm lại đòi ăn cua, bên kia Thiên Thiên cũng không ngừng. Chỉ có hai đứa nhỏ hơn một tiếng vẫn còn nằm xe đẩy là yên lặng chưa biết gì, miệng bị bô bi ba nhai nhai khúc cà rốt hấp chín.

Định bóc vỏ tôm cho hai mẹ con, chốc chốc lại than phiền:

- Hai mẹ con em là máy bảo tôm à, ăn nhanh thế anh bóc vỏ sao nổi?

Tít bực dọc:

- Ai kêu anh giành bóc, em đã nói để em rồi mà.

Tay nó vươn tới đĩa tôm trước mặt lại bị Định vạ cho một phát vào tay.

- Ngồi đó đi, tôm tanh lắm để anh bóc được rồi.

Tít nhìn nhìn anh, trên môi nó là nụ cười rất đẹp... Người đàn ông của nó có khí nóng tính nhưng chưa bao giờ để cho nó phải bận tâm!

Phía bên đây Di lại xuyt xoa:

- Đây Cảnh, anh có bóc vỏ tôm cho em không, sao lại bóc cho con gái anh không vậy?

Cảnh nhìn cô cười cười:

- Tay em đâu?

Di gặng dỡ:

- Ở anh học hỏi bạn anh một chút đi, Định không cho Tiên đụng đến vỏ tôm kia kìa.

Cảnh nhìn nhìn Định, lại nhìn tay Tít, anh bực mình:

- Đây tên kia, anh đừng như thế nữa được không? Để tôi đây còn yên tĩnh nữa, anh cứ như thế với vợ anh thì tối nay tôi lại ăn chay đấy.

Di đánh bốp vào lưng Cảnh:

- Cái thằng cha này, không biết học hỏi anh em còn cảm râm à?

Bốp bốp bốp, Di đánh thêm mấy phát vào lưng Cảnh khiến anh la oai oái. Lại vừa xuyt xoa vừa vờ xin lỗi:

- Đừng đánh nữa mà, anh bóc vỏ cho em, anh thương mà...

Tít nhìn vợ chồng nhà kia cười đến ngọat ngoẹo mà Định lại đang cười ôn hòa nhìn nó, trong mắt anh chỉ nhìn thấy nó, duy nhất một người phụ nữ là nó!

Tít không để ý chồng mình đang nhìn mình chăm chăm mà ở giữa cu Ốc hết nhìn ba lại nhìn mẹ, trên môi lại cười sáng rỡ.

Sau buổi trưa nghỉ ngơi trong phòng, xế chiều hai gia đình đưa mấy đứa nhỏ ra biển.

Tít đã lâu lắm rồi kể từ khi sinh bé Cua chưa nhìn thấy mặt biển, một phần do công việc của nó phần khác cũng do Định không sắp xếp được thời gian. Hôm nay lại nhìn thấy biển, tâm tình nó bỗng dưng vui vẻ lạ thường.

Cu Ôc và bé Cua có đi giúp việc trông giúp, Định kéo tay Tít đi ra nơi có những mòm đá cao cao để lại phía xa gia đình Cảnh đang ồn ào la chí chóc.

Vừa đi Tít vừa hỏi:

- Sao hôm nay lại đưa em đi biển?

Định vừa dắt tay nó vừa quay lại cười nhìn nó:

- Anh nhớ là lâu rồi anh chưa đưa mẹ con em đi chơi.

Tít không nói gì, nó chỉ cười mỉm nhìn anh..

Định đưa nó lên mòm đá to, anh để nó ngồi xuống, anh cũng tìm chỗ ngồi sau lưng nó. Tay ôm eo nó, kéo cả người nó lại sát gần với anh.

- VỢ, chuyện hôm qua...anh..

Tít ngắt lời:

- Em biết không phải lỗi do anh, anh không cần giải thích.

Định run run:

- Em tin anh thật sao?

Tít không nói gì, nó chỉ gật đầu.

Tin anh, nó tin anh chứ. Ngoài kia có bao nhiêu cô gái xinh đẹp anh không chọn, thế thì ngu gì lại về nhà chọn em vợ của mình. Nó luôn tin anh sẽ không phản bội nó chỉ ích là bấy giờ.

Định ôm nó càng chặt, anh nói:

- Anh cảm ơn em, Tít, cảm ơn em vì tin tưởng anh.

Tít quay lại nhìn anh:

- Anh là chồng em, em không tin anh thì em tin ai!

Định mỉm cười, nụ cười rục rờ:

- Anh yêu em, yêu nhiều lắm!

Cuối người, anh hôn lên môi nó...dưới ánh nắng vàng vàng của hoàng hôn..phía trước là biển xanh ngắt, phía trên ánh Mặt Trời rất gần.. một đôi nam nữ ôm nhau hôn rất sâu, cái hôn tựa như những người vừa mới yêu, nồng nàn mà đầy hứa hẹn!

Sáng hôm sau tất cả về lại SG, vì công việc mỗi người vẫn còn đang dờ không thể đi lâu được.

Mà tính đến nay cũng gần 3 tháng rồi con Thảo chưa về nhà, Tít cũng không giấu má nó, đợi lúc bà đi du lịch về nó tìm cơ hội kể hết lại cho bà nghe. Bà Tám khi nghe xong suýt chút nữa lên máu mà ngất,may là có Tít cấp cứu kịp thời.

Bà Tám giận lắm muốn từ luôn con Thảo nhưng nghĩ lại dù sao cũng là con bà dứt ruột đẻ ra có làm lỗi gì thì bỏ qua làm sao mà bỏ luôn được. Nhưng con Thảo không hiểu là vì sao mà nó không chịu liên lạc về ngay cả điện thoại, facebook, zalo tất cả đều khóa hết.

Tít cũng có đến trường nó hỏi nhưng hầu như bạn bè không ai biết con Thảo đang ở đâu..

Mà về Định, sau đêm hôm đó với con Thảo, anh không nhắc lại việc đó nữa. Tít có nhiều lần hỏi nhưng anh chỉ cười bảo:

- Anh không sao, đừng để cho anh tìm được con Thảo.

Mỗi lần nghe anh nói như thế, trong lòng nó dâng lên một cổ chua xót khó diễn tả. Nó không thể ngăn anh lại nhưng cũng mong sao cho con Thảo biết khôn ra mà đừng làm gì quá. Nếu có việc gì đó không hay lại xảy ra nó không thể bênh anh mà cũng không thể bỏ được đứa em ruột...Việc này không thể trách được anh có trách là trách con Thảo suy nghĩ nông cạn ngu ngốc.

Tít nó giận chứ, cái cảm giác nhìn chồng mình và em gái mình thân mật đến mức xém chút lên giường với nhau. Mỗi lần nghĩ lại toàn thân nó như bốc ra lửa, nó thương chồng nó nhưng nó cũng không thể để mặc em gái nó chết mà không cứu.

Nó đứng cửa giữa, một môi vô cùng!

Cho đến một hôm..

Sáng chủ nhật như thường lệ Định đang cho hai đứa con tập thể dục ngoài ban công, Tít đang phụ di giúp việc làm bữa ăn sáng

Thực ăn được dọn sẵn trên bàn, ba con bọn họ đều ngồi ngay ngắn thì bên ngoài có tiếng chuông cửa. Tít không hiểu vì sao nó lại có cảm giác sợ hãi đến như thế, cảm giác rất lạ..

Đi đến bên cửa, nó nhìn vào trong lỗ nhỏ nhìn ra ngoài...tím nó tự dưng đập loạn nhịp khi nhìn thấy con Thảo cùng 2 người thanh niên nữa đứng bên ngoài.

- Tít, ai vậy em?

Tít quay lại, trên mặt nó đã có giấu vẻ sợ hãi nhưng là cũng không qua mặt được Định.

Định nheo mắt, nụ cười trên môi tắt ngấm, anh đi nhanh đến bên cửa, giọng ồ ồ:

- Em đi ra đi để anh mở.

Tít vẫn run run:

- Anh...đừng..

Định mạnh tay vặn khóa cửa, bên ngoài là Thảo đang mặc một chiếc váy bầu màu hồng. Nó nhìn thấy Định nước mắt bỗng dưng rơi rớt, sau đó lại xóa vào lòng anh, nó vừa khóc vừa nói:

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đáng chết

- Anh rể, em có bầu rồi!

Từng câu từng chữ như mũi dao rạch nát vào tim Tít, nó tro mắt đứng nhìn con Thảo ôm lấy Định. Nếu như đây là một người phụ nữ khác nó đã xông vào đánh chết á ta ra rồi, nhưng làm sao đây, đây là em gái ruột cùng mẹ cùng cha chảy cùng dòng máu với nó, nó không thể làm khác được...

Định chưa kịp đẩy con Thảo ra đã bị bà Tâm từ sau chạy đến lôi anh ra. Bà điên tiết xô con Thảo ra ngoài, nó té bịch xuống đất, bà quát:

- Mày đi đi, 200 triệu mày lấy của tao chưa đủ xài hả con quý? Giờ mày còn về đây phá chị mày nữa, mày đi đi, đi đi..

Con Thảo khóc lóc bò đến ôm lấy chân Định, nó như rao lên:

- Anh rể, em có bầu rồi, là con anh đó, anh Định..

Tít hai tay nắm chặt mà Định gương mặt giờ đây đã xanh tái đến ghê người. Cũng may đây là khu chung cư cao cấp, tầng của Định ở là khu an ninh cao cấp nên xung quanh không có nhiều hộ nhà.

Định nắm lấy tay Tít, anh gạt đầu, ý như báo rằng: Em yên tâm đi, anh không làm gì sai.

Tít nó giờ đây đau đớn lắm, không biết là con Thảo giả vờ hay là sự thật. Dù là cái nào đi chăng nữa thì giờ đây sự việc ngày hôm nay cũng đã nằm trong tâm trí nó, sau này có muốn quên đi cũng sẽ là một vấn đề!

Định siết chặt tay, anh nhìn xuống dưới chân, con Thảo vẫn ôm chặt lấy không buông:

- Có bầu à?

Thảo gạt đầu la ịa:

- Dạ anh ơi, hôm bữa đó, mới chút em đã... anh ơi... anh rể ơi..

Bên ngoài hai tên thanh niên nhìn cũng lịch sự nhưng tay vừa quay phim vừa chụp chụp không ngừng. Định quết mắt qua bọn nó, bọn nó còn vênh mặt lại với anh.

Sấn chân anh đá con Thảo văng ra ngoài mặc cho con Thảo bị đá lưng trúng cạnh cửa kêu rống lên anh vẫn không quan tâm. Trực tiếp đi đến chỗ hai thanh niên, hai tay gạt lấy 2 cái điện thoại ném toang vào tường vỡ tan tành từng mảnh.

- Này sao anh đập điện thoại tôi. anh điên hả?

Định hai tay nhét vào túi quần, giọng anh trầm mà quá mức lạnh lẽo:

- Mày muốn điện thoại vỡ tan hay đầu mày vỡ tan nát như cái điện thoại kia?

Hai tên nuốt nước miếng nhìn nhau, câu hù dọa đó bọn nó không sợ cho lắm nhưng cái đáng sợ là thần thái lạnh lẽo khi Định nói ra câu đó.

Bọn nó lui lui về sau, liền bị Định lôi lại xô vào trong nhà. Anh nhìn qua con Thảo đang nằm dưới đất:

- Vào nhà đi.

Thảo còn định nói gì thêm thì nghe tiếng quát lớn:

- Đi vào ngay!

Tiếng hét làm bé Cua đang ăn bánh mì cùng cu Ốc cũng phải giật mình mà khóc lên. Tít đi đến ôm lấy con gái sau lại xoa đầu cu Ốc đưa hai đứa nhỏ vào trong phòng.

Cu Ốc lạnh trí nói:

- Mẹ đi út khó ưa quá.

Tít nhìn con trai trong lòng nó lại càng phiền não hơn nữa. Nó chỉ mong cho Định dừng ra tay quá ác, nếu sự thật đó là con anh nó sẽ để con Thảo đẻ ra nó sẽ nuôi...

Nghĩ thôi mà tim cũng thấy nhói nhưng chịu rồi bây giờ nó không còn cách nào khác!

Giao hai đứa nhỏ cho đi giúp việc, bước ra ngoài liền thấy con Thảo đang ôm lấy Định khóc rưng rức còn Định gương mặt lại lạnh tanh.

Tít đi đến vỗ nhẹ vào lưng con Thảo, con Thảo quay lại nhìn thấy Tít nó liền lấy ta che bụng ra vẻ như sợ hãi lắm:

- Chị đừng giết con tôi, đây là con tôi, tôi biết chị ghét nó nhưng nó là con anh Định, anh ấy không cho chị giết nó đâu. Đồ đàn bà ác độc!

Tít giận đến tím mặt, nó co tay lại,rất muốn tiến đến tát vào mặt đứa em gái ngu si điên khùng kia. Nhưng lại nhìn xuống cái bụng con nhỏ, bao nhiêu uất nghẹn nó đành phải nhem xuống..

- Chị chỉ muốn hỏi em thôi..

Con Thảo lại rống lên:

- Chị không cần giả bộ, tôi không để chị gạt đâu. Chị làm vợ nhiều đó đủ rồi nhường tôi đi chứ, tôi với chị là chị em mà.

Nhìn hết nỗi Tít đi đến định vỗ cho con Thảo một bạt tay liền bị Định kéo lại, anh lôi Tít đứng ra sau lưng anh khiến Tít tròn xoe mắt không hiểu gì.

Con Thảo khoái chí cười ha ha:

- Thấy chưa, tôi..

Chưa kịp nói hết câu, con Thảo đã bị Định tát thật mạnh vào má hai cái khiến nó đau đến mức té mạnh xuống đất. Máu từ miệng chảy ra hai bên, cả gương mặt ửng đỏ.

Định nhìn con Thảo, anh chậm chậm nói:

- Cái thai của tôi à? Được rồi xét nghiệm ADN đi rồi nói tiếp.

Xét nghiệm ADN ngay thời điểm này?

Tít nó gạt mình nhìn về mặt lạnh lẽo của chồng nó, cái thai chưa được 5 tháng nếu bây giờ chọc ối xét nghiệm huyết thống chắc chắn con Thảo sẽ sảy thai.

Hai tay nó co lại, đây dù sao cũng là con Định, nếu làm như thế...

- Không được.

Định nhìn Tít, anh nheo mắt hỏi:

- Sao không được?

Tít cố gắng nói từng câu từng chữ:

- Con Thảo... dù sao cũng là con..anh..

Định cười lạnh lẽo:

- Con anh? Em nghĩ nó có con với anh à? Em bị gì vậy Tít, em nghĩ cái gì vậy?

- Không có gì là không thể cả.

Định buồn bực:

- Em không tin anh? Anh đã nói không có làm là không có làm!

Tít không biết nên nói gì thêm nữa, anh nói anh chưa làm gì với con Thảo ngoài việc con Thảo dùng miệng làm chỗ ả cho anh. Chứ giữa anh và con Thảo chưa có quan hệ tình dục trực tiếp...nếu nói con Thảo có bầu là không thể nào nhưng bây giờ con Thảo lại vác xác đến khóc lóc đòi anh chịu trách nhiệm...Quan trọng nhất nó còn là đứa em gái ruột từ nhỏ luôn quấn lấy nó..

Định nhìn Tít, trong mắt anh có chút đau buồn:

- Em gái em vẫn quan trọng hơn chồng em đúng không?

Tít nhìn anh, câu hỏi anh hỏi nó còn đau hơn nhiều lần so với việc con Thảo có thai..

Anh quan trọng hơn, tất nhiên anh vẫn quan trọng hơn rất nhiều nhưng nó không thể dễ yên để anh làm thế...

Tít không trả lời, trong mắt Định lại càng thêm khổ sở:

- Tít, anh thất vọng về em quá!

Con Thảo nhân lúc anh đang nói chuyện với Tít thì bỏ chạy nhưng rất nhanh đã bị bà Tám lôi lại.

Bà Tám vừa đánh vừa chửi:

- Mày là đứa mất dạy, chị mày thương mày như vậy mà mày còn hại chị mày. Mất dạy, tao đánh cho mày chữa..

Con Thảo la oai oái:

- Bà buông tôi ra, buông ra, đau..đau..

Định đi đến lôi con Thảo ra khỏi tay bà Tám, tay anh bóp lấy cổ nó, hai mắt đỏ rực, lạnh lẽo như thần chết hỏi:

- Mày có thai là con ai? Nói?

Con Thảo ôm lấy tay Định, mặt nó bắt đầu

tím tái:

- Buông ra, buông ra..

Hai tên thanh niên kia nhìn con Thảo bị bóp cổ cũng chạy đến đỡ tay Định ra nhưng sức cả hai thằng đều không bằng với Định. Anh vừa siết chặt thêm chút nữa vừa hỏi con Thảo:

- Tao hỏi lại, cái thai của ai?

Con Thảo gần như nín thở, đầu nó lắc lắc, tay chân quơ quàng khắp nơi, mặt mày xanh tím gần như không còn giọt máu.

Bà Tám cũng sợ hãi, kêu lớn:

- Định đừng mà con, đừng mà...

Tít nhìn thấy Định trong mắt không còn tia lương thiện nào, nó hốt hoảng chạy đến kéo tay Định ra khỏi cổ con Thảo. Nó hét:

- Anh buông ra đi, chết nó, sẽ chết nó.

Định hần giọng:

- Nó đáng chết, em không cần lo.

Tít tháo từng ngón tay Định ra, Định vị sợ làm Tít đau nên anh cũng không dám bóp quá chặt. Con Thảo được thông thoáng một chút, nó hét:

- Tôi già...bộ.. tôi...không..không...có...thai..

Tít nghe em gái mình nói, nó giật mình giật dử nhưng trước hết cứu nó ra đã rồi tính tiếp.

- Định anh buông ra chưa, anh sẽ giết người đó, buông ra..

Định siết càng mạnh:

- Mày nói dối tao, mày đáng chết lắm.

Định dường như muốn dùng sức bóp chết con Thảo, gần tay anh nổi lên từng dòng xanh méc một màu.

Tít hoảng quá, nó hét:

- Buông ra chưa nếu không buông tôi ly dị với anh, buông ra.

Định buông tay khỏi cổ con Thảo, con Thảo liền được hai thằng kia lôi ra ngoài trốn mất dạng mãi sau gần một năm mới dám mò về.

Mà ở đây Định lại giận dữ nhìn Tít:

- Em nói cái gì?

Tít giật mình vì câu nói của nó, thật sự khi ấy nó chỉ dọa anh một chút thôi chứ nó không có ý gì khác.

- Em..em..

Định nắm lấy tay nó, siết chặt:

- Ly dị vì con Thảo? Vì em ruột em? Vì nó muốn phá hạnh phúc của anh? Há Tít?

Tít hốt hoảng nhìn anh, nó thấy trong mắt anh hoàn toàn là tia lửa giận hình như lại có thêm chút đau lòng..

- Không...em chỉ..

Định ép sát nó vào thành tường, anh nói thật chậm:

- Tít tìm anh cũng đau đấy em, vì nó là em ruột em cho nên anh để nó yên ổn sống đến bây giờ. Trên đời này ngoài em ra thì không ai đủ quyền uy hiếp đến cuộc sống của anh. Nhưng sao em lại không vì anh? Sao em lại muốn chia tay anh? Vì anh muốn giết người phá hạnh phúc của anh và em mà ly dị với anh à?

Anh im lặng một hồi lâu, lại buông ra một câu:

- Tít, em có còn thương anh không?

Tít không nói gì, nó chỉ biết im lặng nhìn anh đắm đắm. Không phải nó không yêu anh, không thương anh mà ngay lúc này nó xót xa quá khi nghe những lời anh nói. Tìm anh đâu, tìm nó cũng đau lắm, nhìn anh khổ sở nó cũng muốn van đau thương..

Đến khi lời từ miệng muốn phát ra thì anh lại vì chờ quá lâu mà lạnh lùng quay đi.

Anh thoáng nhìn qua nó, lại nhìn hai đứa nhỏ đang đứng nép ngay gốc cửa:

- Em không cần tìm anh.

Nói rồi anh đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Đóng lại luôn cả những lời chưa kịp nói của Tít, đóng luôn cả những sự tổn thương của anh...

Rất nhiều năm sau đó khi nghĩ lại anh của ngày hôm nay nó nhiều lần phải lạnh sống lưng vì lo sợ!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Đại kết cục

Đêm hôm đó Định đi không về, Tít có gọi cho Cảnh kể với anh ấy mọi chuyện. Cảnh hứa sẽ giúp Định giải sầu.

Ngày qua ngày Định cũng không về, quần áo của anh đều được Khoa về nhà đem đến công ty.

Suốt một tuần liền không tin nhắn không cuộc gọi không hỏi han đến hai đứa nhỏ..Tít lúc đầu là lo lắng sau lại thấy tức giận, nó đành bỏ mặc anh không thêm đem cơm đến công ty cho anh như mọi khi nữa.

Có hôm anh về nhưng là về thăm hai đứa nhỏ, còn về Tít anh chỉ vào phòng nhìn nó một cái rồi lặng lẽ quay ra...Không nói không cười không giống anh như mọi khi..

Tít nó khi ấy hết hoảng thật sự, tìm nó đập liên hồi lại cảm thấy như có con gì đó đang đục khoét vào tim nó. Nó chạy theo anh ra đến thang máy, người trong người ngoài chưa kịp nói câu nào thì cửa thang máy từ từ đóng lại. Nó chỉ còn cách tro mắt ra nhìn anh từ từ biến mất...Khi ấy nó nhìn thấy người chồng luôn luôn yêu thương luôn luôn cười tươi khi gặp nó trở nên gầy gò gương mặt hốc hác, trong mắt chỉ còn những tia u sầu thê lương...

Cửa thang máy đóng lại, nó đau lòng đến thất ruột thất gan. Cả người như mất đi điểm tựa nó ngã khụy xuống nền gạch lạnh lẽo.

Đến bây giờ nó mới biết rằng nếu cuộc sống nó chơi vui thì sau lưng luôn có anh làm điểm tựa. Nếu cuộc sống nó khổn khổ thì anh sẽ thay nó gánh vác cả tương lai.

Cũng giống như bây giờ khi anh đi mất nó mới thấy điểm tựa của cuộc đời nó đã suy sụp đến mức độ nào.

Từng giọt nước mắt rơi rơi trên má, nó dùng tay dấm phấm phập vào lồng ngực mình. Nó đau quá, nó đau ngay chỗ tim đập này quá...

Là nó sai rồi, anh vì máu mủ của nó mà tha cho con Thảo, nó lại vì con Thảo mà khiến anh tổn thương... Nó biết nó sai rồi xin anh đừng như thế nữa, đừng làm như thế nữa..

Anh nói tìm anh cũng biết đau...Nó hiểu rồi, hiểu cái cảm giác đau đến chết đi là như thế nào.

Ngày trước nó chưa bao giờ sợ mất anh vì nó biết rằng anh yêu nó nhưng ngày hôm nay khi nhận được sự lạnh lùng của anh nó mới hiểu là những ngày qua nó được cưng chiều đến mức độ nào.

Bữa sáng khi tỉnh dậy nó phải đánh vật với tật ngủ gật gù của cu Ốc, cái mà trước kia khi nó tỉnh dậy thì thẳng bẻ dế tươm tất đâu vào đấy. Hay là những đêm mất ngủ luôn có anh kề bên làm trò thì bây giờ chỉ còn nó hiu quạnh một góc.

Bấy lâu nay nó quen sống dựa vào anh, nó bẽ ngoài thay đổi trở thành mạnh mẽ nhưng bên trong vẫn yếu đuối như thường. Nếu không có anh...nếu không có...

Những giọt nước mắt lại lăn dài,nó ôm đầu không dám nghĩ nữa, không dám nghĩ nữa..

Bà Tám từ trong nhà chạy ra ngoài ôm lấy thân thể vì xúc động mà run rẩy không ngừng của nó. Bà ôm siết lấy đứa con gái đáng thương, tiếng bà nghẹn ngào rung rung nước mắt:

- Tít đừng khóc mà con, Tít à..

Tít ôm lấy má nó, tay nó dấm vào ngực:

- Má con sai rồi, tội nghiệp cho anh ấy, anh ấy không có lỗi. Con sai rồi phải không má, phải không má?

Bà Tám vội giữ lấy tay nó, bà ghì đầu nó vào lồng ngực của bà:

- Không phải lỗi của con, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa con rồi Định nó lại quay về, má hứa mà.

Tít ôm lấy bà, tiếng khóc vang vọng hết tầng chung cư...tiếng khóc đau thương như cáo xé tan nát trái tim người nào đó.. cũng là tiếng khóc từ tận đáy lòng của người phụ nữ đáng thương!

Định đêm nay lại không về, sau khi anh đứng núp sau thang máy thoát hiểm nhìn Tít khóc đến đau thương thì lòng anh như đã nguội ngoài hết thấy.

Cả tuần qua anh cơ hồ sống như người không hồn, làm việc gì anh cũng nhớ đến Tít. Có khi sáng vừa tỉnh dậy anh liền quen miệng kêu tên cô trong vô thức.. Đến khi nhận ra anh đang ở văn phòng mới chợt thấy bản thân mình đáng thương..

Anh nhớ vợ nhớ con nhiều lắm nhưng bản năng người đàn ông trong anh không cho phép anh chịu thua. Anh như đem cả hạnh phúc của mình ra mà đánh cược một lần..

Anh biết Tít yêu anh nhưng Tít quá hiền lành quá nhân từ mà vợ anh anh không muốn nhìn thấy cô ôm hết ưu phiền vào lòng.

Chuyện con Thảo anh giận, giận lắm nhưng vì Tít anh có thể bỏ qua được tất cả nhưng Tít lại quá dễ siêu lòng. Nếu như lần sau không phải là Thảo mà là một cô gái khác vác bụng đến nói rằng đây là con của anh thì cô cũng tin để rồi lại một mình ôm hai đứa nhỏ bỏ đi?

Không, anh không muốn như vậy. Anh nghĩ kỹ rồi chỉ có cách làm cho Tít nhận ra anh thật sự quan trọng đến mức độ nào thì sau này cô mới vì anh mà suy nghĩ thấu đáo mọi việc..

Mặc dù đau lòng nhưng vì việc lớn vì hạnh phúc sau này anh đành chịu chút khổ cực vậy!

5 giờ sáng ngày hôm sau...

Tít đang mơ màng ngủ gật thì chuông điện thoại reo ỳnh ỏi, nó một mòi quơ quảng lấy điện thoại:

- Alo..

Đầu dây bên kia im lặng.

Tít nghe một hồi vẫn không thấy ai nói gì, nó có chút ngạc nhiên liền ngồi bật dậy nhìn vào màn hình. Hai chữ chồng yêu hiện lên trên đấy, tìm nó đập loạn nhịp hồi hộp để điện thoại lên tai.

- Alo anh à..

Bên kia giọng đàn ông trầm ấm

- Ủ anh đây.

Tít cẩn trọng nhìn nhìn đồng hồ:

- Bây giờ vừa sáng anh gọi em có việc gì mà sớm vậy?

Định im lặng một hồi, lại nặng nề nói ra từng chữ:

- Anh chuẩn bị bay, nửa tiếng nữa bay sang Mỹ. Công ty có đối tác quan trọng cần anh qua bên đấy bàn việc.

Tím nó đập bùm bụp, tay giật giật vì sợ, giọng lại run run:

- À anh...anh đi khi nào.. về?

Bên kia trả lời dứt khoát:

- 3 tháng.

Suy sụp... cả người Tít cơ hồ căng cứng!

Nó biết anh giận nó, nó biết mà nhưng sao anh lại...

Định lại nói tiếp:

- Anh không giận em em đừng lo, anh gọi chỉ muốn em an tâm. Anh đi sẽ về, thôi nhé!

Tiếng tút tút tút dài thật dài...

Tít bản thân ngồi ngây ngốc nhìn chăm chăm tấm ảnh gia đình treo trên tường. Trên đấy là Định đang cười rất tươi ôm lấy bé Cua, nụ cười ấy quen thuộc đến mức mỗi ngày đều được nhìn thấy. Còn bây giờ...

Nó bật tung người ra khỏi giường. Không, nó không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Anh nói anh đi 3 tháng nhưng cũng có thể là đi cả đời. Cuộc đời nó sống được đến ngày hôm nay cũng vì anh nếu mất đi anh nó thà chết chứ không cần sống nữa.

Người ta nói xa mặt cách lòng, nó không muốn sau 3 tháng giữa anh và nó lại có thêm một khoảng cách về thời gian.

Quan trọng nhất vẫn là nó không chịu được, không chịu được cái cảm giác xa anh, cái cảm giác ấy bây giờ chỉ cần nghĩ đến thôi nó cũng cảm thấy rợn người.

Thay nhanh cái váy mỏng, nó cầm chìa khóa xe phi nhanh xuống tầng hầm. Xe nó lái chưa chắc tay lắm nhưng không sao, từ đây đến sân bay chỉ 10 phút, sẽ ổn thôi mà.

Chiếc Lexus màu đen vừa chạy ra khỏi tầng hầm, đằng sau hai chiếc BMW của Khoa đàn em Định cũng kè kè theo sau...

Bánh tay xoay vô lăng run run, nó sợ nó lại không đến kịp, nó sợ lại bỏ lỡ mất anh... Chân ga đạp mạnh thêm chút nữa, chiếc Lexus bạc tỷ lao đi trong màn đêm se se lạnh.

Kít, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên tiếng rít nghe ghê người. Tít phóng thật nhanh xuống xe nó chạy như bay vào trong, vừa chạy vừa môi mắt nhìn.

Anh nói 30 phút, bây giờ mới tròn 25 phút còn 5 phút nữa...5 phút nữa...

Đứng giữa sân bay đang ngó nghiêng vào trong điểm soát hộ chiếu mong sao tìm được bóng hình anh.

Tìm mãi nhìn mãi mà vẫn không thấy được, sân bay hôm nay sao lại đông đến lạ thường...

Tiếng nói quen thuộc vang lên:

- Chuyến bay từ TPHCM đi Los Angeles đã khởi hành lúc 5g20phút sáng...

Tít trơ mắt, cả người run lên bần bật. Sao vậy?

Tại sao anh lại nói dối nó, anh giận nó đến mức độ không muốn nhìn mặt nó nữa sao?

Anh đi rồi...anh đi rồi...!!!

Giọt nước mắt trong suốt rơi trên má, những người đi qua đều cho nó một ánh mắt thương xót. Nó không quan tâm người ta đang nghĩ gì, mắt lại nhìn chăm chăm lên chiếc bảng đen thông báo lịch bay....

Mãi hồi lâu nó quau lưng lê từng bước chân mệt mỏi đi về phía ngoài.

Tím nó đau quá, đau như ai cào ai xước, đau giống như kiểu nó biết mình vừa mất đi một cái gì đó rất rất rất là quan trọng.

Nó chưa từng nghĩ cũng không dám nghĩ rồi cuộc sống không có anh là như thế nào? Một mình nó ăn một mình nó khóc, rồi ai sẽ làm trò vui cho nó, rồi ai sẽ ôm nó vào lòng mỗi tối mà ní non?!

Bước chân như không vững, nó đau đến không còn bước được nữa, liền đi tìm một góc mà ngồi xuống. Hai tay ôm lấy cả thân mình lạnh lẽo, đầu cúi sâu xuống đất ngăn cho người ngoài nhìn thấy nó đang khóc thật nhiều.

Nó mệt mỏi quá, nó biết nó sai rồi, nó biết nó không tin anh là nó sai, nó càng biết nó vội buông câu chia ly là nó sai. Nó nhớ rõ anh đã từng nói:

- Có giận có đau lòng thì nói anh sửa chứ đừng buông câu chia tay, anh sẽ đau đến chết mất!

Nó luôn luôn nhớ nhưng mà tại sao tại sao hôm ấy lại diễn người buông ra lời khiến anh đau lòng?

Tay chân không giữ được lý trí nó vô bộp bộp vào đầu. Nó điên rồi, bây giờ nó điên rồi. Là tại nó là tại cái đầu ngu ngốc này mà ra.

Anh đi rồi, anh đi rồi, còn ai mà yêu thương, còn ai mà nũng nịu, còn ai mà giận hờn?!!

Tiếng khóc nghẹn ngào, nó ní non:

- Em sai rồi, anh đừng đi, đừng đi mà...

- Em yêu anh, anh đừng đi.

Phía xa xa một người đàn ông sơ mi đen, quần âu đen trắng tắp đang bước đến. Trên môi anh là nụ cười pha chút đau lòng, bước chân càng nhanh càng nhanh thì nhìn thấy người con gái nhỏ vì đau khổ mà tự đánh vào người mình...

Phía sau rất rất nhiều người đi theo anh, có cả hai đứa nhỏ tình nguyện nhà ai!!!

- Em yêu anh, thật không?

Tít gật gật đầu, nó vẫn đang khóc đến tê lòng tê phổi, lại nghe có tiếng nói quen thuộc hỏi han, nó cứ thế mà gật gật. Mãi một lúc sau khi cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nó vội ngẩng đầu, chống hai tay đứng bật dậy.

Trước mắt nó, người đàn ông nó gọi là chồng đang hiện ngang cười thật tươi đứng uy nghiêm, hai tay anh đang rộng như chờ nó sà vào...

Nước mắt còn vương vãi trên mặt, nó vội dùng tay lau quẹt quẹt vãi cái lại chạy thật nhanh đến chỗ anh, đến nơi anh áp nó nhớ mong đã lâu...

Nó ôm chặt lấy anh, ôm chặt, thật chặt... Mùi hương thoang thoảng hương trà xanh, độ ấm của cơ thể và tiếng cười trầm ấm quen thuộc...

Tím đập nhanh hơn bao giờ hết, nó vui, vui đến quên luôn cả thế giới xung quanh đang tồn tại.

Giọng ní non, nó hỏi nhỏ:

- Sao người ta nói anh đã đi?

Anh ôm lấy nó, vuốt mái tóc đen dài:

- Vì thấy em khóc nên anh trở lại.

Tít lại siết chặt lấy anh, nó khịt mũi, giọng nài nỉ:

- Em biết em sai rồi, anh đừng như thế nữa, đừng dọa em đi nữa...

Định cố nhịn cười, anh trầm giọng:

- Em sai gì, em có thể vì người khác mà bỏ rơi anh, không tin tưởng anh, đòi chia tay anh. Em thì có sai gì?

Tít lắc đầu lia lịa, nó buông anh ra, giọng như sắp khóc:

- Đừng, em sai rồi, là em sai mà. Em sai khi nói không tin anh, em sai mà...huhu...huhu..em..

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì sợ mà ửng đỏ của nó, lòng anh đau xót vô cùng. Anh không muốn nhìn nó khóc, một chút cũng không muốn..

Vội ôm lấy nó vào lòng, anh xoa đầu, vuốt lưng cho nó đừng khóc nữa:

- Nín đi, đừng khóc nữa, anh đùa thôi, ngoan ngoan...

Tít gật gật, nó vẫn chưa nín hẳn. Bỗng dưng phía sau vang lên tiếng trẻ con quen thuộc:

- Mẹ đừng khóc nữa, bé Cua cũng cười nè.

Tít gạt mình, nó vội buông anh ra, nhìn về phía trước... Ôi mẹ ơi, một biển người!

Cái gì đây, bé Cua cu Ốc, má, Dì, Cảnh, Khoa, anh chị chồng... Đâu...đâu ra nhiều vậy?

Mọi người nhìn nó cười, nó lại bắt đầu cảm thấy xấu hổ không thôi. Lại suy nghĩ một chút, nó quay sang nhìn người đàn ông đầu xỏ.

Định thấy Tít nhìn mình, anh cười ha ha, hai tay đút vào túi quần:

- Anh không biết là họ tự đến.

Tít tròn mắt, chỉ vào hai đứa nhỏ:

- Hai đứa kia tự đến?

Anh giải đầu, cười tươi rạng rỡ:

- À hai đứa đó anh bắt xe cho nó đến.

Cu Ốc cũng bẽn lẽn:

- Là ba bắt xe con ẵm em Cua tự đến không liên quan đến ba.

Tít có chút giận giận, gì mà tự đến, hai đứa này, quên mất ai nuôi nó rồi à?

Tít lại nhìn anh, nó hỏi:

- Anh có tình lừa em đúng không?

Định nắm lấy tay nó, anh xoa xoa bàn tay lạnh ngắt của nó:

- Không, anh định đi thật nhưng nhìn lại là anh sai lịch bay, phải ngày này tháng sau.

Tít biết mình bị lừa, nó quay lưng định bỏ đi.

Ngay lúc vừa quay lưng lại bị bàn tay rắn chắc của ai đó kéo lại.

Đến khi quay lại, nó nhìn thấy anh đang quỳ dưới nền gạch, một tay nắm tay nó, tay còn lại cầm một hộp đồ nhưng bên trong là chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Nó dơ người trong vài giây, mắt nhìn anh, tay cứng nhắc như người bất động.

Định nhìn nó yêu thương, giọng anh trầm ấm mà đầy sùng nịch:

- Vợ ngày cưới nhau anh chưa từng cầu hôn em, anh biết em thiết tha nhưng từng ấy năm anh vẫn chưa tìm được cơ hội nào thích hợp. Anh đã rất gần em vì chuyện con Tháo nhưng anh biết em cũng vì bất buộc nên mới làm thế nhưng lòng anh lại đau xót khi nhìn thấy em quá mức hiền lành. Anh biết em yêu anh nhưng em vì những người những lời ngoài kia mà có khi quên mất hạnh phúc của mình mới là quan trọng. Xã hội này đáng sợ lắm, anh cũng là người đàn ông khiến xã hội này sợ hãi, anh không muốn em cứ mãi mềm yếu. Nên ngày hôm nay...em hiểu cho anh không?

Tít không biết nói gì...nó hiểu.. nó hiểu mà...

Định lại nói thêm:

- Nhưng qua ngày hôm nay anh lại nghĩ khác rồi, anh không cần em phải phân rõ đúng sai nữa, em cứ yếu đuối cứ hiền lành đi. Để anh thay em phân rõ đúng sai, để anh thay em mạnh mẽ tàn ác. Chỉ cần em luôn vui vẻ thì ngoài kia anh gánh hết cũng không phiền hà gì...

Anh cầm tay nó lên, nhắc chiếc nhẫn từ trong hộp nhưng đó. Anh hỏi:

- Tít, em hứa sẽ cùng với anh cùng khóc cùng cười đến hết quãng đời còn lại chứ?

Tít bây giờ xúc động đến mức môi run run không nói nên lời, anh yêu nó nhiều nó biết nhưng đến nỗi cầu hôn nó trước mặt hàng trăm người như vậy...

Gật đầu, đương nhiên là gật đầu rồi..

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, nó gật đầu, gật đầu thật mạnh!

Định đứng dậy, cầm bàn tay bé nhỏ run run của nó, anh chọn ngón giữa mà đeo chiếc nhẫn vào.

- Anh không có khái niệm phải đeo nhẫn ngón áp út, anh chỉ biết ngón giữa được bốn ngón tay còn lại bao bọc, anh muốn em cũng như thế. Em sẽ được anh bao bọc chở che đến suốt đời, em chỉ cần làm một ngón tay giữa đeo chiếc nhẫn sáng lấp lánh mà sống an yên...ngoài kia có khó khăn vất vả anh thay em gánh vác!

Nói rồi anh ôm lấy nó, nhắc bổng nó lên, hôn lên môi nó một nụ hôn sâu đậm, một nụ hôn của nhiều ngày xa cách, một nụ hôn của những sự hiểu lầm được giải thông...cũng là nụ hôn ấn định tình yêu bền vững của hai người bọn họ...

Tít ôm lấy anh, nó nỉ non thào thì:

- Em yêu anh, vì anh em có thể làm tất cả. Em tin anh, tin anh đến cả bản thân anh không tin được anh nữa em vẫn tin anh. Với em một lần làm anh tổn thương là quá đủ, em hứa với lòng sẽ không có lần sau. Chồng yêu, em yêu anh, yêu rất nhiều!

Định cười hạnh phúc nhìn nó, hai người cứ thế nhìn nhau như quên mất đất trời xung quanh, nhìn thấu tận tâm can nhau đang nghĩ gì...

Xung quanh mọi người reo hò vui vẻ, còn có cả những chiếc điện thoại của người qua đường đang bật chế độ quay phim lại những hình ảnh vừa qua. Mai sau trên Facebook lại có những hình ảnh về màn cầu hôn như đi ra trong phim ảnh.

Nếu trên đời này hỏi ai hiểu Tĩt chắc chỉ có Định, lại hỏi ai hiểu Định nhất chắc chỉ duy nhất có vợ anh, cô Tĩt hiền lành!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.